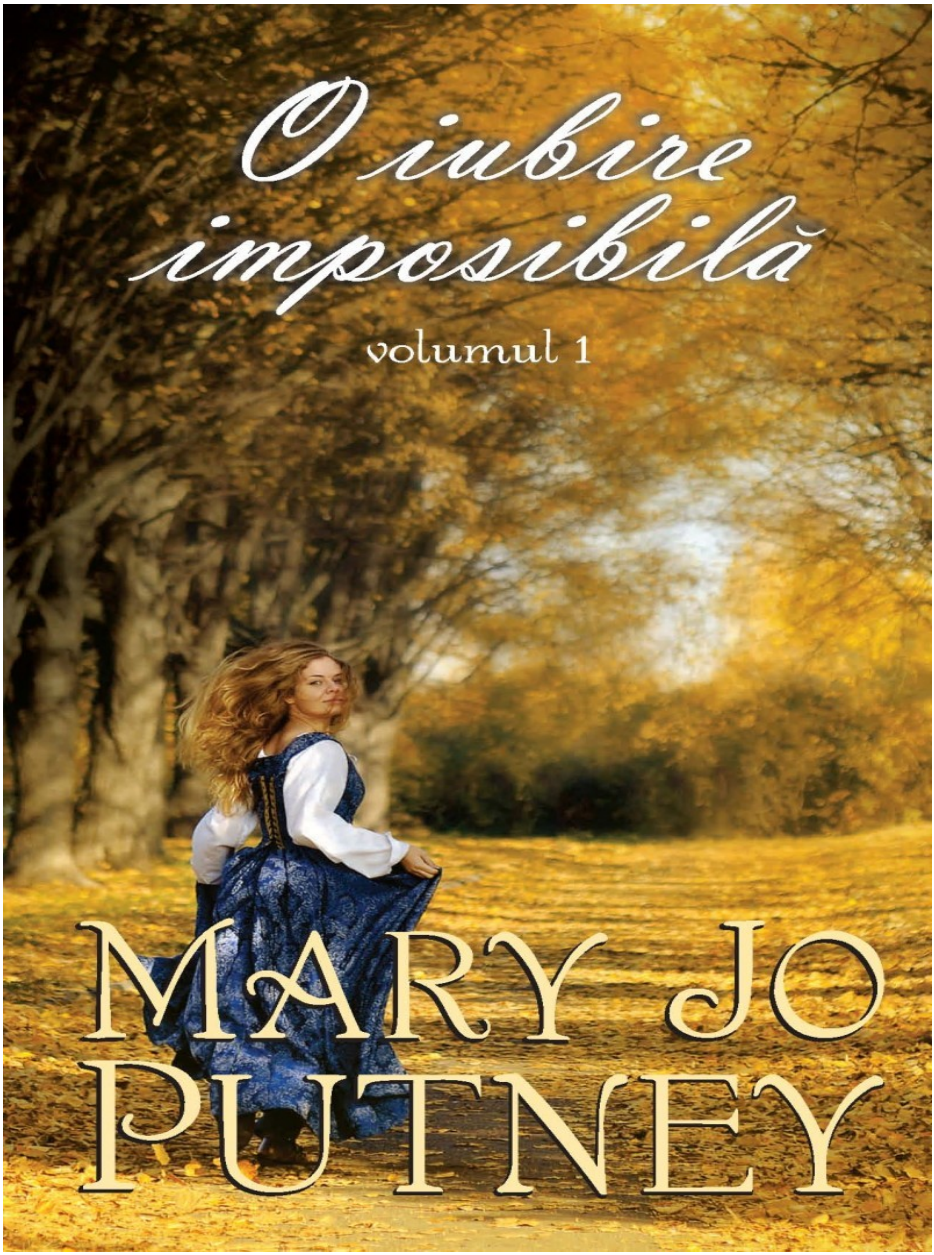
O iubire imposibilă
volumul 1
MARY JO PUTNEY

Mary Jo Putney
O iubire imposibila

Traducere din limba engleză
Ecaterina Râmboi
Editura: Litera 2012

One Perfect Rose
Mary Jo Putney
Copyright © 1997 Mary Jo Putney

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzilitera.ro

Ne puteţi vizita pe www.litera.ro

Copyright © 2012 Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Carmen David

Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ

Pentru Pat Rice: prieten, aliat şi partener de conspiraţii

*Încă din copilărie cred că viaţa are un sens, o direcţie şi o valoare; că nici o suferinţă nu e în van, că fiecare picătură de sânge şi fiecare lacrimă contează şi că taina lumii se regăseşte în Deus Caritas est – „**Dumnezeu este iubire**” – a Sfântului Ioan.*

François Mauriac

Prolog

Londra, 1794

Tăcută ca un şoricel, fetiţa stătea pe alee cu privirea aţintită asupra cuplului de tineri care se plimbau pe strada sărăcăcioasă dinspre port. Hainele curate şi râsetele lor îi distingeau de restul locuitorilor din cartier.

Cei doi mâncau plăcinte cu carne. Fetiţa adulmecă pofticioasă mireasma îmbietoare.

Domnul înalt făcu un gest brusc cu mâna în care ţinea plăcinta, şi o bucată mare căzu pe strada murdară. Însă el nu păru să observe.

Cu acea răbdare pe care ţi-o dă teama, copila îi aşteptă pe cei doi să se îndepărteze suficient. Nu riscă însă să aştepte prea mult, întrucât exista posibilitatea ca un câine sau un şobolan să-i fure plăcinta. Când consideră că era în siguranţă, ţâşni ca din puşcă, înhăţă bucata de plăcintă şi o îndesă

în gură. Era caldă încă şi i se păru cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată.

Apoi doamna aruncă o privire în urmă. Copila îngheţă pe loc, sperând să nu fi fost observată. Învăţase repede că e mai bine să nu fii văzut. Băieţii Răi aruncau cu pietre după ea, şi mai era şi Bărbatul Rău care o ademenise la el cu un cârnat şi o luase în braţe, apoi începuse să o pipăie cu mâini fierbinţi. Voia s-o mănânce – se gândise ea –, dar îi dăduse drumul repede cînd îl muşcase de limbă.

Bărbatul fugise după ea, strigându-i tot felul de cuvinte urâte, până cînd ea reuşise să se strecoare pe sub un gard dărăpănat şi să se ascundă într-un morman de gunoi. Acolo mâncase cârnatul, şi de atunci se păzise de Bărbatul Rău şi de toţi bărbaţii care aveau privirea aceea ciudată.

Doamna cea drăguţă, cu părul negru, ridică din sprânceană şi spuse zâmbind:

— Avem un mic vagabond pe urmele noastre, Thomas.

Deşi zâmbetul femeii era blând, copilul începu să bată în retragere, către alee.

Doamna îngenunche, astfel încât ochii ei albaştri erau la acelaşi nivel cu cei ai copilei.

— Nu trebuie să fugi, draga mea. Putem să o împărţim, e destulă.

Şi-i întinse ademenitor ce mai rămăsese din plăcinta ei.

Copila ezită, amintindu-şi de Bărbatul Rău, care o ademenise tot cu mâncare. Dar acum era vorba de o doamnă, iar plăcinta mirosea atât de *bine!*

Înaintă şi înşfăcă bucata de plăcintă din mâna doamnei. Făcu apoi câţiva paşi înapoi, urmărindu-i prevăzătoare cu privirea pe binefăcătorii ei.

— Sărăcuţa, zise bărbatul pe nume Thomas, cu o voce gravă care răsună pe întreaga stradă. Părinţii ei ar trebui biciuiţi că o lasă să hoinărească pe străzi astfel.

— Puştoaica asta nu are părinţi. Trăieşte singură pe străzile din jur de câteva luni, se auzi din întuneric o voce răguşită.

Copila recunoscu vocea bătrânei cărunte care-şi petrecea zilele veghind neştiută în pragul unei uşi, cu o pipă de lut în gura-i lipsită de dinţi. Femeia îi dăduse odată ceva de mâncare şi nu aruncase cu pietre după ea. Fetiţa era în siguranţă.

Doamna drăguţă se încruntă.

— Copila a fost abandonată?

— E orfană, mai bine zis, spuse bătrâna, ridicând din umeri. Am auzit că a venit pe un vapor, cu o femeie care s-a prăbuşit în mijlocul cheiului de îndată ce au ancorat, şi a murit. Un paznic a încercat să prindă copilul ca să-l poată trimite la orfelinat, dar puştoaica s-a ascuns. De atunci umblă pe-aici, scotocind după hrană asemenea unui pescăruş.

Doamna cea drăguţă păru îngrozită:

— Dar, Thomas, nu o putem lăsa aici, e doar un copil, nu pare să aibă mai mult de trei ani.

— Maria, nu putem s-o luăm cu noi ca pe un pisoi, spuse domnul, în timp ce scruta gânditor faţa copilei.

— De ce nu? Nu pare să o vrea nimeni. Trebuie că bunul Dumnezeu ne-a călăuzit paşii spre această stradă, ca să o găsim. Încă nu avem copiii noştri, deşi Dumnezeu ştie că am tot încercat. Doamna cea drăguţă se întristă preţ de o clipă. Apoi se întoarse spre copil şi îi întinse încet mâna. Haide, drăguţo, vino aici! Nu o să-ţi facem nici un rău.

Copila ezită. Învăţase pe pielea ei că trebuie să fie precaută, dar Maria îi amintea de o altă doamnă, din viaţa pe care o avusese înainte de aceasta cu foame, şi haine zdrenţuite, şi străzi murdare. Cea de dinainte… dinainte…

Mintea îi călători departe, încercând în zadar să dea un nume lucrurilor neştiute. Privi în ochii albaştri şi văzu blândeţe. Blândeţe şi încă ceva. O promisiune?

Copila începu să înainteze, plimbându-şi neîncetat privirea de la el la ea şi înapoi. Dacă el s-ar fi mişcat, fetiţa ar fi fugit, pentru că bărbaţii nu reprezentau întotdeauna siguranţă; dar bărbatul rămase perfect nemişcat. Ochii lui erau la fel de albaştri şi de blânzi ca ai soţiei sale.

Când copilul ajunse în apropierea ei, doamna o

mângâie pe căpşor, spunând:

— Ai părul blond, nu? Nu mi-am dat seama, pentru că era murdar. Se potriveşte foarte bine cu ochii tăi mari, căprui. Ţi-ar plăcea să ai o mămică şi un tătic nou, draga mea?

Mamă. Tată. Cuvintele veneau dintr-un trecut îndepărtat, preţios. Copila puse în balanţă pericolul şi dorinţa ei disperată. Deodată, speranţa învinse teama. Copila făcu ultimii paşi alergând şi se aruncă în braţele doamnei.

Maria o ridică şi o îmbrăţişă. Braţele ei erau moi şi calde, ca ale doamnei din trecut. Moi, calde şi *sigure*.

— Nu-ţi face griji, draga mea, şopti ea, poate că după anumite standarde eu şi Thomas nu suntem respectabili, dar nu vei duce niciodată lipsă de mâncare şi de dragoste.

Copila se miră să vadă lacrimi în ochii albaştri ai doamnei atunci cînd aceasta îi aruncă o privire soţului ei, spunând:

— Nu te uita la mine aşa, potlogar irlandez ce eşti. Şi tu ai o inimă la fel de slabă ca a mea.

— Nu inima noastră e slabă, ci mintea, spuse Thomas confuz, dar ai dreptate. Nu o putem lăsa aici şi cu cât are parte mai repede de o baie bună, cu atât mai bine.

Luă mâna copilului în mâna lui mare şi caldă, cu un gest hotărât.

— Cum te cheamă, drăguţo?

Intimidată de atenţia acordată, copila îşi lipi faţa de gâtul doamnei. Mirosea a curat şi a dulce, ca mireasma florilor după ploaie.

— Bănuiesc că va trebui să-i dăm noi un nume.

Maria o mângâie cu tandreţe pe spate.

— Drăguţă ca un trandafir şi atât de curajoasă! Închipuie-ţi, să supravieţuiască trăind pe străzi săptămâni întregi, deşi e doar o mână de om.

— Să-i spunem Rosalind atunci, după cea mai curajoasă eroină, sugeră Thomas, strângând uşor mâna copilului. E ziua ta norocoasă, micuţ trandafir!

— Nu, Thomas, noi suntem norocoşi, spuse Maria, sărutând tâmpla copilei.

Capitolul 1

Ashburton Abbey, 1818

— Boală incurabilă.

Cuvintele doctorului rămaseră suspendate în aer, reci şi letale ca un scorpion. Stephen Edward Kenyon, cel de-al cincilea duce de Ashburton, al şaptelea marchiz de Benfield şi deţinătorul a cel puţin şase alte astfel de titluri mult prea neînsemnate pentru a fi menţionate, se opri în loc în timp ce-şi îmbrăca din nou cămaşa, după consultaţie. Îşi repetă în minte fraza, ca şi cînd, dacă ar fi analizat-o pe îndelete, ar fi căpătat alt înţeles.

Boală incurabilă. Ştiuse că era ceva în neregulă, dar nu se aşteptase la… asta. Probabil că doctorul făcea o greşeală. Ce-i drept, în ultimele săptămâni, durerea de stomac ajunsese de la un uşor disconfort la adevărate crize agonizante. Dar, desigur, asta nu însemna decât o ulceraţie – dureroasă, însă nu ceva care să-i pună viaţa în primejdie.

Satisfăcut de îndemânarea cu care îşi controla expresia feţei, reîncepu să-şi încheie cămaşa.

— E o declaraţie foarte tranşantă pentru un medic. Credeam că dumneavoastră şi colegii preferaţi să evitaţi previziunile triste.

— Înălţimea Voastră, sunteţi cunoscut drept un om care apreciază sinceritatea. Meticulos, doctorul George Blackmer se concentră să-şi pună instrumentele la loc în trusa medicală. M-am gândit că nu v-aş face nici o favoare ascunzându-vă adevărul. Un bărbat cu poziţia dumneavoastră are nevoie de timp pentru a… pentru a-şi pune treburile la punct.

Stephen îşi dădu seama şocat că doctorul vorbea cât se poate de serios.

— Sînt convins că nu va fi nevoie. În afara unor dureri de stomac din cînd în cînd, mă simt bine.

— Am fost îngrijorat de starea dumneavoastră încă de cînd au început durerile, dar am sperat că suspiciunile mele iniţiale nu se vor adeveri. Totuşi, nu mai putem nega realitatea. Doctorul îşi ridică

privirea, iar ochii lui de un verde-cenuşiu dădură semne de îngrijorare. Suferiţi de o tumefiere a stomacului şi a ficatului, de aceeaşi boală ca paznicul de pe domeniul dumneavoastră de vânătoare, domnul Nixon.

Încă o lovitură. În doar câteva luni, Nixon se transformase dintr-un om vesel, care umbla fără teamă pe tot felul de coclauri, într-un spectru, chircit de durere. Iar moartea lui fusese foarte grea.

Neputând să se privească în oglindă, Stephen îşi făcu nodul de la eşarfă pe pipăite, executând mecanic mişcările obişnuite.

— Nu există tratament?

— Din păcate, nu.

Stephen îşi îmbrăcă haina de un albastru-închis şi netezi cutele de pe mâneci.

— Cât de precis este acest interval estimat de dumneavoastră, de şase luni?

Blackmer ezită.

— Este greu de prezis evoluţia unei boli. Aş zice că mai aveţi cel puţin trei luni, dar şase luni este o predicţie… optimistă.

Cu alte cuvinte, dacă diagnosticul doctorului era corect, de Crăciun Stephen ar trebui să fie deja mort. Probabil, chiar cu mult mai devreme.

Dar dacă Blackmer se înşela? Cu siguranţă că era posibil, însă omul era un medic respectat şi conştiincios. Un copil găsit, crescut pe banii

parohiei, se dovedise a fi atât de talentat încât ducele cel bătrân, tatăl lui Stephen, îl trimisese să studieze medicina. În schimb, Blackmer se ocupase de familia Kenyon cu cea mai mare grijă. Era puţin probabil să fi pronunţat această condamnare la moarte a fiului fostului său protector fără să fie absolut sigur.

Stephen îşi forţă mintea amorţită să se gândească la alte întrebări pe care să le pună.

— Să iau în continuare pastilele pe care mi le-aţi prescris la ultima vizită sau nu mai are nici un rost?

— Luaţi-le în continuare. De fapt, am mai adus.

Blackmer căută în trusă şi scoase un borcănel cu dop de plută.

— În esenţă, este opiu pentru a reduce durerea şi nişte ierburi pentru purificarea sângelui. Luaţi cel puţin una pe zi. Sau mai multe, în caz de nevoie.

Ca-ntotdeauna, manierele erau un refugiu convenabil.

— Mulţumesc, doctore Blackmer, apreciez sinceritatea dumneavoastră, spuse politicos Stephen, luând borcănelul.

— Nu toţi colegii mei ar fi de acord, dar eu consider că atunci cînd sfârşitul e inevitabil, omului ar trebui să i se acorde timp pentru a se pregăti.

Doctorul îşi închise trusa, şovăind apoi, cu o

expresie care trăda o îngrijorare profundă.

— Mai aveţi întrebări, Înălţimea Voastră?

Când eşti faţă în faţă cu o condamnare la moarte, nici o întrebare nu mai contează.

— Nu. Vă doresc o zi bună, doctore, spuse Stephen, întinzându-se după firul clopoţelului.

— Mă descurc şi singur, spuse Blackmer în timp ce îşi lua trusa şi se îndrepta spre uşă, cu o privire intensă, de nepătruns. Voi reveni peste două săptămâni.

— De ce? Întrebă Stephen, nereuşind să-şi mai păstreze o voce calmă. Chiar dumneavoastră aţi recunoscut că nu puteţi face nimic, aşadar nu văd de ce am reveni asupra chestiunii.

— Totuşi voi veni, spuse Blackmer cu chipul încordat. Pur şi simplu continuaţi să luaţi medicamentul şi trimiteţi să mă cheme dacă simţiţi nevoia.

Apoi, cu umerii căzuţi, bărbatul înalt părăsi salonul privat al ducelui.

Stephen rămase nemişcat în mijlocul camerei, încercând să înţeleagă realitatea dezvăluită de cuvintele doctorului. Mort în câteva luni. Părea imposibil. Avea doar treizeci şi şase de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era tânăr, poate, dar nici bătrân, şi era într-o formă excelentă! Cu excepţia astmului uşor din copilărie, se bucurase întotdeauna de o sănătate solidă.

Un firicel de mânie începu să se împletească cu

amorţeala care îl cuprinsese. Ştia foarte bine că vârsta nu are nimic de-a face cu asta. Soţia lui, Louisa, nu împlinise nici treizeci de ani cînd fusese răpusă de friguri. Moartea ei fusese un şoc, dar măcar ea avusese norocul unui sfârşit rapid.

Privirea îi căzu asupra oglinzii cu ramă aurită aflate deasupra şemineului. Imaginea din oglindă nu îi arăta un om diferit de cel care fusese acum o oră: un bărbat înalt, slab, cu păr castaniu şi faţa tipică familiei Kenyon, cu oase puternice, pe care aroganţa se mula atât de bine! Şi totuşi, cu o oră în urmă era un duce în floarea vârstei, un om care tocmai îşi lepădase hainele de doliu după soţie şi se gândea la un alt început. Acum era un muribund.

Mânia se aprinse din nou în fiinţa lui, la fel de intensă ca atunci cînd, la cincisprezece ani, fusese anunţat de tatăl lui că îi aranjase o căsătorie potrivită pentru el. Lady Louisa Hayward era doar o copilă, deşi drăguţă şi foarte manierată. Bătrânul duce spusese că, atunci cînd va creşte, va fi soţia şi ducesa perfectă.

Stephen protestase cu furie că o decizie atât de importantă pentru viitorul lui fusese luată fără ştirea sa. Scurta lui rebeliune se stinsese repede atunci cînd trebuise să înfrunte furia şi dispreţul tatălui său. Când părăsise biroul, acceptase deja să-şi facă datoria.

Privind în urmă, a trebuit să recunoască faptul

că tatăl său avusese dreptate, însă doar pe jumătate. Louisa devenise ducesa perfectă, dar nu şi soţia perfectă.

Se îndreptă spre uşa care făcea legătura între apartamentul lui şi cel al ducesei. Nu mai călcase acolo de la moartea Louisei – trecuse mai bine de un an. Adevărul este că nici înainte nu călcase prea des.

Dormitorul şi garderoba erau perfect curate şi goale, fără vreo urmă a Louisei, cu excepţia minunatelor ei cusături de mână: perne frumos brodate, huse pentru scaune prea drăguţe pentru a te aşeza pe ele. De fiecare dată cînd se gândea la soţia lui, o vedea cu capul aplecat deasupra gherghefului. Trecuse prin viaţă uşor, ghidată de dictonul conform căruia numele unei doamne apare în ziare doar de trei ori: la naştere, la căsătorie şi la moarte.

Stephen închise uşa şi reveni în salonul lui. Un portret al Louisei atârna pe perete în faţa lui. Fusese pictat de Sir Anthony Seaton, cel mai talentat portretist din Anglia. Seaton făcuse treabă bună, captând frumuseţea de porţelan a Louisei şi unda de tristeţe din privirea ei enigmatică.

Stephen se întrebă pentru a suta oară dacă undeva, dincolo de faţada fără cusur a soţiei lui, existaseră emoţii puternice. Pasiune, mânie, dragoste, ură, orice. Dacă aceste sentimente

profunde existaseră cu adevărat, el nu reuşise niciodată să le găsească. În toţi anii de căsnicie nu-şi spuseseră nici un cuvânt urât. Mânia presupunea să simţi ceva.

Era adevărat că ea regreta faptul că nu putuse avea copii, dar acest regret fusese mai degrabă legat de neputinţa ei de a-şi face datoria. Spre deosebire de Stephen, ea nu regretase că nu avusese copii de dragul lor. În schimb, îşi îndeplinise neobosită datoria, cerându-i să vină în patul ei în mod regulat, deşi aceste momente erau lipsite de orice bucurie pentru ei.

Oare Louisa îl va aştepta după ce va muri sau asta li se întâmpla doar oamenilor care se iubiseră? Ei fuseseră în cel mai bun caz prieteni şi în cel mai rău nişte străini care uneori împărţiseră patul.

Se îndreptă spre fereastră şi privi îndelung pământurile întinse care formau Ashburton Abbey. Micul lac sclipea asemenea unei oglinzi de argint. Nu-şi amintea să i se fi spus vreodată că într-o bună zi moşia va fi a lui; pe undeva, ştiuse asta dintotdeauna. Cele mai mari satisfacţii pe care le avusese în viaţă erau legate de aceste pământuri.

Dacă Blackmer avea dreptate, în curând fratele lui mai mic, Michael, urma să fie stăpânul moşiei. Stephen acceptase de mult faptul că fie fratele său, fie fiul acestuia va fi următorul duce, dar se gândise că asta se va întâmpla peste zeci de ani.

Fratele lui avea să fie un duce corect şi capabil pentru că şi el, la rândul lui, ştia care îi este datoria. Dar Michael ura Ashburton Abbey. Întotdeauna urâse moşia. Având în vedere că acesta suferise aici, fiind luat drept ţapul ispăşitor al familiei, Stephen nu-l putea condamna, dar asta însemna că Michael va continua mai mult ca sigur să trăiască pe mult-iubita lui moşie din Ţara Galilor. Ashburton Abbey va fi tăcută şi goală, aşteptând ca vreo generaţie viitoare să prindă drag de pietrele ancestrale, de magnificul hol principal şi de liniştita grădină a mânăstirii1 .

Supărarea i se transformă din nou în furie. Toată viaţa lui, Stephen îşi făcuse datoria, străduindu-se să-şi respecte îndatoririle şi să fie demn de poziţia sa. Excelase atât ca atlet, cât şi ca student la Harrow şi Cambridge. Temperase în mod voit acea aroganţă pe care tatăl lui o considera potrivită pentru un Kenyon, întrucât el credea că un gentleman adevărat nu are nevoie de aroganţă sau de fală. Îşi tratase soţia cu respect şi consideraţie, nereproşându-i lucrurile pe care nu i le putea oferi.

Jucase întotdeauna după reguli, şi pentru ce? *Pentru ce?*

Mătură cu o mişcare violentă a braţului măsuţa elegantă, şi decoraţiunile din porţelan, împreună cu florile proaspete căzură cu zgomot pe podea. Trăise viaţa care-i fusese destinată, şi numai viaţă

nu se putea numi aceea. Acum, cînd în sfârşit ajunsese într-o poziţie care-i permitea să aibă o existenţă mai împlinită, nu mai avea timp. Nu era corect! *Nu era corect, fir-ar să fie!*

Odată ce războaiele lungi se isprăviseră, plănuise să călătorească, să vadă Viena, Florenţa, Grecia. Îşi dorise să facă lucruri nebuneşti, doar pentru simplul motiv că-i făceau plăcere. Voise să afle dacă era capabil să simtă pasiune şi poate să îşi ia o altă soţie, care să-i fie şi tovarăşă de viaţă, nu doar ducesa perfectă.

Se plimba de colo-colo, pe jumătate sufocat de mânie. Deşi nu dorea să vorbească despre boala lui, asemenea veşti nu rămân ascunse pentru multă vreme. În curând va observa curiozitatea din ochii oamenilor în timp ce-l studiază, întrebându-se cât mai are de trăit. Mai rău, va observa mila din ochii lor. Vecinii vor şuşoti atunci cînd va intra într-o încăpere. Valetul lui, Hubble, îşi va îndeplini îndatoririle cu lacrimi în ochi, înrăutăţind şi mai mult o situaţie şi aşa complicată.

Pentru prima oară în viaţă, Stephen îşi dorea cu ardoare să scape de la Ashburton Abbey şi din tot ce reprezenta aceasta. Măsură camera cu paşi mari. Deşi era înconjurat de oameni, nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuie. La Ashburton era „ducele”, întotdeauna calm şi detaşat. Numai că acum simţea o dorinţă disperată de a se afla într-

un loc unde să fie un necunoscut, măcar cât se resemna în legătură cu teribilul diagnostic pus de Blackmer. Îşi dorea să fie anonim şi liber, chiar şi pentru câteva săptămâni.

Ei bine, de ce nu? Se opri şi se gândi la asta. Nimic nu-l împiedica să plece. Putea merge unde dorea, oricât de repede dorea. Se putea opri la bâlciurile ţărăneşti să admire fetele drăguţe. Putea sta la hanuri pe care servitorii lui le-ar considera sub demnitatea lor. Şi luna august era o vreme excelentă pentru o călătorie prin ţară.

Era posibil ca aceasta să fie ultima lui vară.

Simţindu-şi stomacul ghem, se îndreptă spre dormitor şi deschise un sertar, trăgând afară câteva seturi de lenjerie. Întrucât va călători călare, avea nevoie de un bagaj uşor. Oare cum îşi spălau oamenii de rând hainele? Va fi interesant să afle asta.

Uşa se deschise şi intră valetul.

— Am auzit un zgomot, parcă s-ar fi spart ceva, Înălţimea Voastră. Înălţimea Voastră? Se opri scurt Hubble, privind cu ochii mari dezordinea.

Stephen se ridică din mormanul care începuse să se formeze pe pat. Dacă Hubble se afla acolo, putea foarte bine să-l pună la treabă. Astfel, Stephen ar fi plecat la drum mult mai curând.

— Plec în vacanţă, spuse, cu o ironie înţeleasă doar de el. Pregăteşte-mi coburii.

— Desigur, domnule. Unde mergem? Spuse

Hubble privind cu îndoială hainele.

— Nu *mergem* nicăieri. Merg eu singur.

Stephen adăugă la maldărul din ce în ce mai mare un volum de Shakespeare uzat, unul dintre preferatele lui.

Valetul îl privi derutat. Era un om competent şi bun la inimă, dar nu înţelesese niciodată stilul poznaş al lui Stephen.

— Dar cine se va ocupa de hainele dumneavoastră, domnule?

— Bănuiesc că va trebui să fac asta eu însumi, spuse Stephen descuind un sertar al biroului şi luând un pumn de bani, cât să-i ajungă pentru mai multe săptămâni. Va fi destul de educativ.

Hubble tresări la gândul că stăpânul lui se va descurca destul de greu.

— Fără explicaţii, fără comentarii, spuse Stephen aspru, presimţind protestele inevitabile, pregăteşte odată nenorociţii ăia de coburi!

— Prea bine, domnule, de ce fel de haine aveţi nevoie? Spuse valetul, înghiţind în sec.

Stephen ridică din umeri.

— Ceva simplu, nu plănuiesc să merg la vreun mare bal.

Luă caseta de aur cu cărţile de vizită din sertarul biroului, apoi o lăsă la loc. Atâta vreme cât nu călătorea ca ducele de Ashburton, nu avea nevoie de cărţi de vizită.

Se aşeză şi scrise două bilete scurte către

secretarul lui şi către administratorul moşiei, spunându-le să procedeze ca de obicei. Se gândi să le scrie fratelui său şi surorii lui, dar se decise să nu o facă. Avea destulă vreme pentru asta mai târziu.

În timp ce ducele scria biletele, Hubble pregătea bagajele.

— Unde să trimit mesajele urgente, Înălţimea Voastră? Întrebă acesta cu voce joasă, după ce isprăvi.

Stephen îşi puse sigiliul pe ultimul bilet.

— Nicăieri. Nu doresc să primesc nici un mesaj.

— Dar, domnule… încercă să protesteze Hubble, apoi tăcu, sub privirea sfredelitoare a stăpânului. Cât timp veţi fi plecat, Înălţimea Voastră? Se mulţumi să întrebe.

— Habar n-am, spuse Stephen scurt. Mă voi întoarce atunci cînd voi fi pregătit, şi nici un minut mai înainte.

— Domnule, nu puteţi pur şi simplu să fugiţi astfel! Spuse Hubble disperat.

— Sînt cel mai nobil duce de Ashburton, spuse Stephen cu o undă de amărăciune în glas. La naiba, pot să fac ce vreau!

Numai să trăiască, nu…

Îşi strecură braţul pe sub coburii plini şi îi ridică, după care îşi aminti că mai trebuia adăugat ceva. Mai era loc exact cât să ia cu el şi borcănelul cu medicamente de la Blackmer.

Apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Nu ştia cât timp îi mai rămăsese, dar plănuia să se bucure de fiecare minut pe care-l mai avea.

1 Conacul Ashburton Abbey era de fapt o fostă mânăstire de călugăriţe, de unde multiplele referinţe la arhitectura specifică. (n.tr.)

Capitolul 5

Ziua optzeci şi unu

Stephen aproape că adormise, cînd simţi primele semne ale arsurilor de stomac. Se trezi de-a binelea într-o clipă, neîndrăznind să se gândească la ce va urma. Arsura iniţială se transformă într-o durere agonizantă care îl paraliză atunci cînd sări, împiedicându-se, din pat. Din fericire, Rosalind lăsase o lumânare aprinsă.

Reuşi să ajungă la oala de noapte cu puţin înainte ca un puseu violent de vomă ce-i răscoli stomacul, părând că durează o veşnicie, să-l lase fără suflare pe podea, năclăit de sudoare şi cu inima bătându-i nebuneşte. Doamne sfinte, cum de-i trecuse prin cap să înceapă o relaţie cu o femeie, cînd el nu putea nici măcar să-şi controleze propriul trup?

Se chinui să se ridice în capul oaselor şi îşi şterse faţa asudată cu mâneca, în timp ce se forţa, posac, să recunoască adevărul. Până în momentul de faţă, nu acceptase cu totul faptul că era pe

moarte. Undeva în sinea lui crezuse că era o greşeală. Era în floarea vârstei şi era ducele de Ashburton. Cu siguranţă, nu putea suferi de o boală incurabilă. Dar după criza din noaptea aceasta, nu mai credea aşa ceva, era pe moarte şi nu se făcea nici o excepţie pentru el.

Tu, moarte, nu fi mândră, deşi zic unii c-ai fi puter-nică şi-nspăimântătoare. Zâmbi amar amintindu-şi de cuvintele lui Donne [6] . Nu-i convenea să ştie că, mai devreme sau mai târziu, va suferi în public una dintre aceste crize umilitoare. Ducele de Ashburton arătându-se ca o epavă patetică, scuipându-şi maţele. Ce lucru interesant că boala îl adusese faţă în faţă cu acest păcat al lui care era mândria!

Deşi nu simţise niciodată nevoia să-şi fluture prin faţa altora rangul şi originile, îşi dădea seama că dispreţuia semnele de slăbiciune. Faptul că boala sa va fi vizibilă în curând pentru toţi îi va da o lecţie nepreţuită de modestie, dar nu se grăbea să o accepte. Cu cât putea amâna inevitabilul, cu atât mai bine. Voia să se întoarcă la moşie de îndată ce va fi în stare să se suie pe cal. Acolo, cel puţin, doar servitorii vor fi martorii decăderii lui. Iar dintre ei, cât mai puţini posibil.

Se împletici pe picioare, cu stomacul arzându-i şi mult mai ameţit decât mai devreme. Nu avea rost să ia mai multe pastile cu opiu, întrucât nu ar fi fost în stare să contenească a le lua. Dar trebuia

să bea ceva, îl chinuia o sete grozavă. Îşi aduse aminte cu recunoştinţă de laptele trimis de hangiţă. Îl bău direct din urcior, rece şi proaspăt. La început îl sorbi încet, începând să bea mai zdravăn atunci cînd simţi că laptele îi calmează stomacul distrus. Întotdeauna îi plăcuse laptele mai mult decât trebuia, iar de cînd se îmbolnăvise, bea de trei ori mai mult.

După ce goli urciorul, se lungi în pat şi îşi acoperi trupul tremurând cu aşternutul. De data aceasta, alunecă într-un somn agitat, fără vise plăcute.

Stephen se trezi mângâiat de soarele dimineţii şi cuprins de o resemnare cenuşie. Gândurile lui legate de Rosalind Jordan din noaptea anterioară fuseseră mult prea hazardate. Tot ceea ce putea însemna ea pentru el era o fantezie. Avea mult prea mult bun-simţ şi, ca să spunem adevărul, mult prea multă mândrie pentru a se încurca cu o femeie, atâta vreme cât viitorul lui era unul al decăderii şi al morţii.

Se ridică istovit din pat, cu o durere de cap groaznică, simţindu-se slăbit şi ameţit. Totuşi, în general, nu se simţea chiar atât de jalnic. Probabil că a doua sau a treia zi va putea merge acasă.

Aruncă o privire în oglinda de deasupra vasului pentru spălat şi tresări ruşinat cînd văzu cum arăta. Cu barbă şi plin de bandaje şi de vânătăi, părea un răufăcător. Merse să-şi aducă briciul din

bagaje. După ce se rase, îşi îndepărtă bandajul şi îşi examină tăietura adâncă din scalp. Doctorul răsese zona din jurul tăieturii şi cususe îngrijit rana. Întrucât nu păreau să fie semne de infecţie sau de sângerare, Stephen îşi puse un plasture pe rană, pieptănându-şi părul astfel încât să acopere zona golaşă. Noua coafură îi dădea un aer neglijent, dar cel puţin îi ascundea rana.

Apoi se îmbrăcă. După cum spusese şi Rosalind, cizmele se puteau purta încă, deşi valetul lui le-ar fi aruncat cât ai clipi din ochi. Cu toate acestea, Stephen Ashe nu era duce şi nu trebuia să menţină nici un standard. Conştiinţa acestui fapt îi dădea o libertate nemaipomenită.

Rutina spălatului şi îmbrăcatului îl făcu să aibă o dispoziţie mai bună. Cum simţea că stomacul îi era destul de liniştit, coborî pentru a lua micul dejun. Three Crowns era genul de han modest şi curăţel cu care se obişnuise pe parcursul acestei călătorii. Se opri un moment la baza scărilor. Vocea răsunătoare a lui Thomas Fitzgerald se auzea din spatele unei uşi din dreapta. Probabil că familia lua masa în salonul privat.

Putea foarte bine să ia micul dejun de unul singur, dar se săturase de singurătate şi nu părea că ar urma vreo altă criză prea curând. Bătu uşor la uşă şi, atunci cînd Maria întrebă cine este, intră. Toţi cei cinci membri ai familiei Fitzgerald erau aşezaţi în jurul mesei. Era o familie

atrăgătoare, deşi era interesant de observat cât de diferită era Rosalind de toţi ceilalţi, care aveau părul negru şi ochii albaştri.

Atunci cînd intră Stephen, se făcu o linişte profundă. Apoi, se dezlănţui haosul: toată lumea, cu excepţia lui Rosalind, se ridică şi o porni către nou-venit. Chiar şi deşiratul câine-lup ieşi de sub masă şi înaintă spre el.

Maria Fitzgerald ajunse prima la Stephen şi spuse, emoţionată, în timp ce îi strângea mâna la pieptul generos:

— Rosalind ne-a povestit totul despre dumneata, domnule Ashe. Dumnezeu să te binecuvânteze că ne-ai salvat copilul! Jur în faţa lui Dumnezeu că de-acum înainte viaţa mea îţi aparţine.

Stephen se holbă la lacrimile care tremurau în ochii ei mari, albaştri, derutat de două gânduri simultane. Unul că Maria era o tragedianăă desăvârşită, şi al doilea că era derutat de ideea că sub această mască dramatică se ascundea o sinceritate desăvârşită. Dacă el ar fi spus că vrea să o omoare, ea i-ar fi dat un pistol.

— Am făcut doar ceea ce orice bărbat ar fi făcut, doamnă Fitzgerald, spuse el, trăgându-şi cu delicateţe mâna din strânsoare, şi nu pot găsi un scop mai potrivit vieţii dumitale decât cel actual.

Replica lui îl făcu pe Thomas Fitzgerald să izbucnească într-un hohot de râs.

— Bine zis, domnule Ashe, spuse el, luându-i

mâna lui Stephen şi scuturându-i-o energic, dar trebuie să-ţi mărturisesc că împărtăşesc sentimentele soţiei mele. Brian e un neastâmpărat cum rar găseşti, dar ne-ar fi fost atât de dor de el! Adăugă aruncând o privire plină de afecţiune fiului său, care stătea lângă el.

— Da, ne-ar fi fost dor de el, zise Jessica Fitzgerald, ciufulindu-i părul fratelui ei. Chiar îmi place să-l alerg peste tot, amenințându-l cu peria de cap cînd e enervant.

În rolul Mirandei, fusese uimitoare, iar ca soră iubitoare, era de-a dreptul înduioşătoare.

— Vă sînt îndatorat pe vecie, domnule, spuse Brian, cât se poate de formal, roşind puţin. Recunosc că neghiobia mea v-a pus viaţa în primejdie şi mulţumesc lui Dumnezeu că nu v-aţi rănit foarte grav.

— Îl faceţi pe sărmanul om să se ruşineze de moarte, cînd sînt convinsă că, de fapt, ce-şi doreşte este micul dejun, interveni vocea lui Rosalind, jucăuşă, tocmai cînd Stephen se gândea ce să spună. O ceaşcă de ceai, domnule Ashe?

Recunoscător, dădu ocol familiei ei pline de entuziasm şi luă ceaşca fierbinte de ceai din mâna ei întinsă.

— Chiar faceţi prea mult caz de ceea ce am făcut, spuse el cu îndrăzneală, după ce luă o gură de ceai. Mă bucur că am putut fi de ajutor. Să nu mai vorbim despre asta.

Dar membrii familiei Fitzgerald nu erau pregătiţi să lase deoparte subiectul salvării. În timp ce Stephen mânca puţină pâine prăjită şi ouă la capac, aşezat lângă Rosalind, familia începu să rememoreze aventura din ziua anterioară. Fiecare reacţie de şoc, groază sau uşurare era detaliată cu entuziasm.

Deşi era conştient de rolul principal pe care îl jucase în această dramă, Stephen era la rândul lui fascinat. Nici că-şi putea imagina o scenă mai diferită de cea a mesei în familie din copilăria lui. Toţi cei de faţă erau o *familie*, nu doar o adunare de oameni înrudiţi prin sânge şi avere. Fiecare membru al familiei ştia cu siguranţă că este iubit şi acceptat şi în schimb oferea respect şi afecţiune celorlalţi.

Singura care nu se alătura flecărelii pline de voioşie era Rosalind. Ea se asigura, tăcută, că toată lumea era bine hrănită, inclusiv câinele. Stephen simţi că, deşi fiecare membru al familiei avea rolul lui, totuşi ea rămânea centrul ei luminos şi constant.

De asemenea, simţea şi alte lucruri mai subtile, precum o uşoară mireasmă de apă de trandafiri care plutea în aer de fiecare dată cînd ea întorcea capul şi foşnetul de-abia auzit al jupoanelor ei, de fiecare dată cînd se ridica să sune după un ceainic plin. Deşi încerca să nu se uite la ea, nu-şi putea aminti cînd mai fusese atât de conştient de

prezenţa unei femei.

Când Rosalind se întoarse la locul ei, se opri puţin pentru a-i examina rana de la cap. Atingerea vârfurilor degetelor ei pe părul lui era uşor erotic.

— Se închide destul de bine, domnule Ashe, observă ea, dar tu arăţi cam tras la faţă. Sper că vei rămâne în Redminster încă o zi măcar; o călătorie ţi-ar putea agrava rana.

— Mă numesc Stephen, dacă îşi aminteşti, şi da, am de gând să mai stau cel puţin până mâine.

— Prea bine, Stephen, spuse ea, zâmbind cu o căldură care lui îi merse la inimă.

— Eşti oaspetele meu cât timp vei sta la hanul Three Crowns, ţinu să sublinieze Thomas. Poţi chiar să-ţi umpli cada de baie cu şampanie, dacă doreşti.

Stephen simţi o urmă de vinovăţie că accepta ospitalitatea unui om care probabil că de-abia îşi permitea asta, mai ales că el ar fi putut la fel de bine să cumpere hanul doar cu banii din buzunar. Totuşi, trebuia să-i permită bărbatului mai în vârstă să-şi exprime recunoştinţa.

— Ar fi o crimă să irosim atâta şampanie! Poate că, în loc de asta, mai târziu, voi comanda de băut pentru toată lumea, la bar.

— Chiar te rog, spuse Thomas. Voi profita de ocazie să ciocnesc urându-ţi viaţă lungă şi sănătate.

Aceste cuvinte îl treziră brusc la realitate.

Nimeni nu-i putea oferi lui Stephen nici viaţă, nici sănătate. Simţind că-i pierise foamea, se ridică în picioare.

— Cred că mă duc până la grajduri să văd ce face Jupiter.

— Merg şi eu, se oferi Brian.

— Ai lecţii de făcut, tinere, spuse mama lui cu fermitate. Şi tu, Thomas, împreună cu Jessica sunteţi aşteptaţi la teatru pentru repetiţie. Rose, de ce nu-l duci tu pe domnul Ashe la grajduri şi îl aduci mai târziu pe la Royal George? Întrebă Maria. Desigur, asta dacă ţi-ar plăcea să ne vezi trupa mai îndeaproape, adăugă ea oarecum timid.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, spuse Stephen, sincer.

Fusese în culise la diverse teatre obişnuite, dar nu şi într-un teatru ambulant. Vizita putea fi un moment plăcut de destindere.

Rosalind se ridică şi ieşiră împreună în curtea însorită.

— Sper că micul dejun cu familia Fitzgerald nu ţi s-a părut copleşitor, spuse ea cu un licăr de amuzament în ochi, în timp ce traversau curtea mergând către grajduri.

— A fost o adevărată experienţă. Dar una deloc neplăcută, spuse el zâmbind întrebării şi soarelui din părul ei blond-roşcat.

Ajunseră la grajduri şi el îi deschise uşa.

— În mod evident, nu semeni cu nimeni din

familia ta, spuse el, ros de curiozitate. Eşti vreun copil schimbat de zâne poate, găsit printre căpşuni şi ciuboţica-cucului?

— Ah, nici vorbă de ceva atât de poetic, spuse ea, cu o expresie absentă pe chip. Am fost adoptată. Familia Fitzgerald m-a găsit umblând după mâncare pe străzile dinspre port în Londra, pe cînd aveam trei sau patru ani. Se pare că venisem la ţărm cu adevărata mea mamă, care a murit imediat. Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă nu se nimerea familia Fitzgerald prin apropiere.

Stephen se uită fix la ea, gândindu-se înfiorat la toate câte i se puteau întâmpla unui copil pierdut, mai ales dacă era unul frumos.

— Povesteşti o istorie incredibilă cu atâta detaşare! Familia Fitzgerald a încercat să afle mai multe despre originile tale?

— Nu aveau prea mult timp la dispoziţie, întrucât trebuiau să părăsească Londra pentru a onora un contract la Colchester. Mama spune că aveam hainele bine croite şi că vorbeam cu un accent corect, ceea ce înseamnă că familia mea nu era săracă, probabil, spuse ea, dând din umeri. Cam atât ştiu despre originile mele.

Jupiter îşi îţi capul dintr-o boxă deschisă şi pufni maiestuos.

— Te gândeşti vreodată la familia ta adevărată? Spuse Stephen, mângâind nasul de catifea al

calului.

— Da, deşi nu am vrut să le spun mamei şi tatei pentru nimic în lume, răspunse Rosalind, ezitând puţin. S-ar simţi răniţi, întrucât asta ar însemna că nu au făcut destul, şi adevărul este că nimeni nu m-ar fi putut creşte cu mai multă dragoste şi bunătate decât ei.

— Aşa este, dar e normal să fii curios, spuse el încet.

— Tu înţelegi, nu-i aşa? Întrebă ea, fără râsetul obişnuit în ochi, în timp ce mângâia gâtul zvelt al lui Jupiter. Este foarte posibil să am rude pe undeva. Obişnuiam să studiez oamenii din public ca să văd dacă vreunul îmi seamănă. Uneori mă întreb care era numele meu adevărat şi dacă cineva ne aştepta pe mine şi pe mama mea la Londra. Au trecut aproape douăzeci şi cinci de ani de-atunci. Oare există cineva pe undeva care îşi aduce aminte de fetiţa pierdută? Spuse ea, aruncându-i o privire melancolică.

Mâna i se opri pe gâtul lui Jupiter, aşa că el o atinse cu un gest de compasiune. Degetele li se întâlniră şi el resimţi un mic şoc, asemenea electricităţii statice în timpul iernii. Dar asta era… ceva diferit.

— Nu-ţi aminteşti nimic dinainte de noaptea în care i-ai întâlnit pe cei doi Fitzgerald? Întrebă, lăsând mâna să-i cadă.

— Doar câteva imagini disparate. O îmbrăţişare,

dar poate că era Maria cea care mă îmbrăţişa. O casă de piatră, care părea mare, dar poate nu era aşa decât în imaginaţia mea de copil.

— Nu-ţi aminteşti nici măcar cum te numeai?

— Nici măcar asta, răspunse ea, şi o umbră a ceva întunecat şi teribil îi apăru în ochi, după care îşi feri privirea.

Era momentul să schimbe subiectul.

— Trebuie să fie ciudat să nu ştii nimic despre strămoşii tăi, spuse Stephen cu un zâmbet strâmb.

— Din anumite puncte de vedere, este o binecuvântare. Cred că sînt mulţi copii cărora le-ar plăcea să creadă că s-au născut într-o familie regală, au fost furaţi de ţigani, ajungând apoi printr-un hazard să trăiască alături de oamenii ciudaţi care pretind a le fi părinţi, zâmbi Rosalind, fără vreo urmă de tristeţe. E adevărat, nu? Natura umană este lucrul cel mai prostesc. Întotdeauna tânjim după ceea ce nu putem avea. Aceste cuvinte, rostite cu detaşare, îi răsunară în urechi cu o forţă neaşteptată. Asemenea unui cal care tânjeşte după iarba aflată de cealaltă parte a gardului, şi ea tânjea după lumea de-afară, care nu avea nimic de-a face cu teatrul sau cu trupa Fitzgerald. Probabil că de-asta o intriga Stephen atât de mult, pentru că era din lumea de afară, dar şi pentru că era bun şi atrăgător.

Era chiar *foarte* atrăgător, de fapt, mai ales că îşi pieptănase părul într-un mod mai puţin formal

şi i se potrivea de minune. Dar el nu era potrivit pentru ea. El era un gentilom, iar ea o actriţă dintr-o trupă ambulantă, şi nici măcar nu era o actriţă bună.

— Data viitoare cînd o să-mi regret familia pierdută, îmi voi aminti şi că nu am mătuşi enervante sau veri alcoolici, spuse ea încet.

Cel puţin putea juca destul de bine încât să poată spune asta.

— Dacă simţi nevoia, am o droaie de rude îngrozitoare pe care ţi le pot împrumuta, spuse el, pe un ton serios, în timp ce ochii îi sclipeau de amuzament. Bătrânele care îşi pun coniac în ceai şi înjură ca marinarii. Rude îndepărtate care şi-au pierdut averea la cărţi şi vin în vizită ca să primească pomană. Ipocrite pioase care îţi ţin predici despre virtute şi păcătuiesc în secret. Am de tot felul.

— Nu mi-aş putea permite să te văduvesc de asemenea delicii, zise ea cu generozitate. Sper că ai şi nişte rude mai drăguţe.

— Câteva. Sora mea cea mare este destul de severă, dar este bună la inimă şi are copii încântători, spuse Stephen, scoţând o bucăţică de zahăr din buzunar şi oferindu-i-o lui Jupiter. Calul lipăi delicat recompensa. Mai am şi un frate mai mic, care a fost soldat. Ne-am mai certat de-a lungul timpului, dar de cînd s-a întors din armată am devenit mult mai apropiaţi. Cred că amândoi

am ajuns să fim mai înţelepţi odată cu trecerea anilor.

Rosalind observă că nu spunea nimic despre o eventuală soţie, deşi asta nu însemna neapărat că nu era căsătorit. Poate se certase cu soţia lui şi se hotărâse să înceapă o călătorie de capul lui prin ţară.

— De vreme ce Jupiter e mulţumit, poate mergem să vedem cum se descurcă trupa, spuse ea, amintindu-şi că starea lui civilă nu era treaba ei.

Stephen fu de acord şi îi oferi braţul. Ieşiră împreună din grajd la pas de plimbare şi se îndreptară spre strada principală din Redminster. Lui Rosalind îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea braţul lui puternic sub palma ei, precum şi privirile invidioase pe care i le aruncau celelalte femei după ce îl vedeau pe chipeşul ei însoţitor. De fapt, îi plăcea puţin cam mult această plimbare. Reamintindu-şi că nu era cu el decât din întâmplare, reluă conversaţia.

— Semeni mult cu fratele tău?

— Foarte puţin, răspunse Stephen gânditor. Michael este mult mai intens decât mine. Chiar şi acum, că s-a căsătorit şi s-a aşezat la casa lui, are „privirea fixă a soldatului” – o stare de atenţie permanentă la tot ce-l înconjoară. Probabil că asta i se trage de la faptul că a trăit tot timpul în apropierea pericolului şi bănuiesc că aşa a

supravieţuit atâtor ani de război.

— „Privirea fixă a soldatului”, repetă Rosalind. O să ţin minte expresia asta, întrucât ar putea fi utilă pentru un actor care doreşte să redea acest tip de personaj.

— Asta înseamnă să fii actriţă? Să observi permanent lumea înconjurătoare pentru a învăţa cum să-ţi interpretezi mai bine rolurile?

— Nu sînt actriţă, râse ea, doar umplu golurile jucând chiar şi roluri de bărbat, fiindcă sînt înaltă pentru o femeie. Dar Jess este cea cu adevărat talentată. Eu îmi pun cel mai bine în valoare calităţile ca regizor de scenă şi ca sufleur. Ţin evidenţa costumelor, a decorurilor şi a scenariilor, şi fac orice altceva e nevoie pentru ca trupa să funcţioneze impecabil.

— Trupa călătoreşte în permanenţă?

Ea clătină din cap.

— Nu chiar. În lunile cele mai reci ale iernii locuim la Birmingham şi jucăm în diferite locuri din zonă. Când vine primăvara, o luăm din nou la picior. Dacă avem noroc, găsim un loc precum Royal George, spuse, arătând cu capul la hanul care se ivea în faţa lor. Dacă nu, jucăm într-o curte sau într-un hambar.

— Pare grozav de neconfortabil, spuse el cu sinceritate. Hoinăriţi prin zona rurală a Angliei după cum vă dictează inima?

— Nu, avem un circuit regulat prin West

Midiands. Oamenii ne aşteaptă şi ştim deja ce clădiri sînt disponibile în fiecare oraş.

Cum ajunseseră la han, ea îl conduse în curte pe sub arcada pe unde intrau diligenţele.

— Teatrele ambulante stau la baza piramidei teatrale, zise ea. Desigur, teatrele din Londra sînt cele mai importante, apoi vin teatrele provinciale precum cel din Bath şi cel din York. Oamenii ca noi merg în târguşoare prea mici pentru celelalte teatre.

— Şi totuşi părinţii tăi sînt foarte talentaţi. Cu siguranţă că ar fi putut să aibă succes într-unul dintre teatrele mai importante.

— Talentul nu e totul, spuse ea repede, cu un zâmbet trist. Tata poate juca orice rol, de la Lear la Falstaff, şi mama poate face să plângă bărbaţi în toată firea cînd joacă un rol tragic precum Isabella. A fost remarcată şi, cînd eram mică, John Philip Kemble i-a angajat pe amândoi pentru o perioadă de probă în Drury Lane, dar asta a durat doar o lună. Din folclorul familiei ştiu că Kemble era gelos pe succesul tatei şi se prea poate să fie adevărat, dar este la fel de adevărat că tatei îi plăcea să facă lucrurile în felul lui. Administratorii teatrelor sînt oameni aroganţi care nu suportă un caracter la fel de încăpăţânat ca al lor, mai ales un actor care nu stătuse la Londra destul timp cât să-şi câştige genul de faimă care să-l determine pe Kemble să-i tolereze firea de artist. Singura

soluţie era ca tata să fie propriul lui stăpân, dădu ea din cap. Poate că trupa Fitzgerald nu este faimoasă, dar tata poate proceda aici exact cum îşi doreşte.

Îl conduse pe Stephen spre sala mare care fusese adăugată hanului pentru întruniri şi divertisment. Pe cînd urcau scările, un tânăr chipeş cu aer de dandy le ieşi în cale în pragul uşii. Stephen îl recunoscu pe Edmund Chesterfield, actorul care-l jucase pe Ferdinand, dându-i replica Mirandei, jucată de Jessica.

— Cum te simţi în dimineaţa aceasta, încântătorul meu trandafir? Spuse Chesterfield, întâmpinând-o pe Rosalind cu un zâmbet larg.

— Nu sînt nici a ta, şi nici încântătoare, spuse ea cu detaşarea pe care ţi-o conferă obişnuinţa. Edmund, acesta este domnul Ashe, care l-a salvat pe Brian din râu.

Privirea lui Chesterfield deveni mai atentă. Stephen ghici că tânărul actor îi evalua în mod constant pe ceilalţi bărbaţi ca potenţiali rivali sau ca surse de patronaj.

— Eşti un bărbat curajos, Ashe, dacă ţi-ai riscat viaţa pentru puşlamaua asta, spuse el, părând să nu-l considere pe Stephen periculos. Eh, dacă ar fi fost vorba despre Jessica cea voluptuoasă, aş fi sărit chiar eu în râu.

— Ţi-ai fi stricat tu haina? Mă îndoiesc oarecum, spuse cu inocenţă Rosalind.

— Vai, frumoasă Rosalind, cum îmi ştii punctele slabe! Exclamă Chesterfield făcând o plecăciune complicată. Pe diseară, crudă stăpână.

— S-a terminat deja repetiţia? Se miră Rosalind.

— Am repetat cât aveam nevoie, spuse actorul cu o grimasă. Alţi directori de teatre nu cer atâtea repetiţii. Cred că bătrânului îi place să ne chinuie.

— Îi place să vadă piesele jucate cât mai bine posibil, remarcă Rosalind scurt. Abilităţile tale s-au îmbunătăţit substanţial de cînd ni te-ai alăturat.

— Se poate, recunoscu Chesterfield. Dar asta se întâmpla acum un an. Nu văd de ce-aş pierde o minunată zi însorită de vară, cînd îmi ştiu rolul perfect şi sînt atâtea lăptărese drăguţe de îmbrobodit, continuă, după care îşi luă rămas-bun înclinând uşor capul, şi începu să coboare scările.

— Încântător băiat, spuse Stephen cu subînţeles. Nu cumva îl joacă pe Duncan în piesa scoţiană? Pentru că dacă este aşa, aţi putea înlocui pumnalul fals cu unul adevărat.

— Poate că Edmund este vanitos şi leneş, dar chiar nu merită să fie înjunghiat mortal de către Macbeth.

— Ai dreptate. Mai bine l-ar juca pe Antigonus şi ar fi mâncat de urs.

— Văd că te pricepi la Shakespeare, spuse ea aprobator.

— Mi-a plăcut întotdeauna teatrul şi mai presus

de toate Shakespeare. Ba chiar am participat la producţii de amatori ale pieselor sale, spuse el, deschizând uşa spre hol pentru ea. Multă vreme după ce spectacolul s-a încheiat, cuvintele bardului îţi rămân în minte, asemenea gustului unui coniac fin.

Deodată, câteva dintre cuvintele acelea începură să-i vină în minte: „E frumoasă, deci trebuie curtată. E femeie, deci trebuie câştigată."

Doamne, de unde apăruseră? Dacă-şi amintea bine, erau din *Henric I*, partea I, şi din zâmbetul încântător al lui Rosalind.

Trase adânc aer în piept, apoi o urmă din hol în sala principală. La celălalt capăt se afla o zonă care putea fi utilizată fie ca scenă, fie ca podium pentru muzicieni. Câţiva oameni se agitau pe platformă, unii dintre ei lucrând la scenă, alţii repetând sub bagheta lui Thomas.

— Cât de mare este trupa? Întrebă Stephen.

— Optsprezece oameni. Aproximativ zece dintre noi joacă efectiv. Ceilalţi, precum Calvin Ames şi Ben Brady de acolo, sînt muzicieni sau personal de scenă şi joacă doar roluri minore, spuse Rosalind încruntându-se. Se pare că Ben nu se descurcă, mai bine merg să văd despre ce este vorba.

Stephen o urmă spre scenă, unde actorii îşi aruncau acuzaţii de trădare şi de gelozie.

— Ce piesă se repetă? Întrebă el.

— *Fantoma vorbeşte*. O jucăm mâine, spuse ea

cu un surâs machiavelic. Nu e cine ştie ce de capul ei, dar ne permite să folosim trapa din podeaua de la Royal George. De fiecare dată cînd jucăm aici, punem în scenă cel puţin o piesă cu stafii.

— Ar fi păcat să nu profitaţi de o asemenea ocazie, consimţi el. Dar în seara aceasta ce se joacă?

— *Visul unei nopţi de vară*. E una dintre preferatele mele. O joc întâi pe Hippolyta şi apoi pe prima doamnă a Titaniei. O să am o seară plină.

— Pune probleme schimbarea costumelor?

— Nu chiar. În această piesă, toată lumea poartă genul acela de îmbrăcăminte medievală plină de văluri, astfel că o schimbare a pelerinei şi poate o podoabă în păr sînt, de obicei, suficiente.

Purta un şal pe umeri, aşa că se opri şi, întorcându-se către Stephen, şi-l înfăşură în jurul capului, asemenea unui capişon medieval.

— Ştii că haina face femeia, spuse ea cu o voce misterioasă, conspirativă.

— Eşti o actriţă mai bună decât crezi, zise el, impresionat.

— Eh, ştiu câteva secrete ale meseriei, adăugă ea, punându-şi şalul la loc, pe umeri. Mama şi tata s-au asigurat de asta, dar îmi lipseşte ardoarea.

Poate că nu avea pasiunea unui actor, dar el bănuia că era capabilă de o ardoare mult mai intimă. Trupul acela frumos şi voluptuos fusese

creat pentru pasiune.

Ştiind că era mai bine să-şi îndrepte gândurile în altă direcţie, aruncă o privire la materialele stocate lângă un perete.

— Bănuiesc că decorurile şi costumele sînt folosite în diferite moduri, spuse el.

Ea încuviinţă din cap şi urcă pe scenă, dându-le roată actorilor, care erau prea absorbiţi de roluri pentru a observa orice altceva.

— Arborele acela vopsit, pe care îl ţine Ben, i-a ţinut umbră lui Macbeth şi vrăjitoarelor lui, l-a ascuns pe Bonnie Prince Charlie şi s-a plecat la pământ în numeroase furtuni.

Cu toate acestea, cu siguranţă copacul arătase mai bine pe vremuri. De fapt, două dintre ramurile de la bază se rupseseră.

— Ce s-a întâmplat, Ben? Îl întrebă Rosalind pe bărbatul care examina bucăţile.

— Asistentul meu cel neîndemânatic l-a scăpat din mână, spuse acesta mohorât. Mai întâi, toată tevatura de ieri ne-a făcut să rămânem în urmă cu programul de azi, şi acum şi copacul meu e rupt.

— Ce trebuie făcut? Întrebă Rosalind încruntându-se.

Ben se porni să enumere o listă întreagă de sarcini.

— Pe majoritatea nu o să le pot face dacă e să mă apuc să repar copacul cum trebuie, aşa că bănuiesc că trebuie să ne lipsim de el, observă el

cu un aer posac.

— Pot să te ajut cu decorurile, se oferi Stephen. Nu mă pricep la tâmplărie, dar pot să car şi să aduc lucruri.

— Bine, dar tocmai îţi revii de pe urma unei răni, spuse Rosalind ezitând.

— Promit să nu car nimic pe cap, spuse el cu seriozitate.

— Acceptă-i oferta, Rosie, spuse Ben, înainte ca Rosalind să mai poată protesta. Avem nevoie de orice fel de ajutor, dacă vrem să punem în scenă cum trebuie piesa asta.

— Foarte bine, fie! Dar, Stephen, dacă te simţi obosit, te rog, odihneşte-te.

— Aşa o să fac.

Sub îndrumarea lui Ben, ieşi pe uşa de la scenă, merse la căruţe şi aduse un braţ de draperii albastre-verzui care urmau să fie agăţate pe peretele din spate. Recu-noscu ţesătura ca fiind cea utilizată pentru grota lui Prospero. Se putea folosi la fel de bine şi ca fundal pentru o pădure fermecată.

În următoarele câteva ore, aduse, cără, depozită şi montă decoruri sub îndrumarea lui Ben în timp ce se minuna de cum puteau nişte materiale atât de simple să creeze iluzii atât de reuşite. Îi plăcea şi haosul controlat din teatru, cu actorii care veneau şi plecau şi cu scenele dramatice declamate peste capul lui.

Plin de praf şi puţin obosit, admira decorul pe care tocmai îl terminase de montat, cînd Maria Fitzgerald se proţăpi în spatele lui.

— Domnul Ashe este ducele, Thomas! Exclamă ea.

Consternat, Stephen se întoarse, întrebându-se cum de ştia. Poate i-l arătase cineva pe undeva şi ea îşi amintise de-abia acum adevărata lui identitate.

Exclamaţia Mariei îi făcuse pe toţi să se oprească din ceea ce făceau şi toţi ochii erau fixaţi pe Stephen. Minunata lui perioadă de anonimat luase sfârşit.

Cea mai atentă privire i-o arunca Thomas Fitzgerald.

— E-adevărat că are figură de duce, dragostea mea, şi m-ar scăpa de necesitatea de a schimba două costume, spuse el gânditor, dar poate că domnul Ashe nu doreşte să joace cu noi.

— Poftim? Clipi Stephen confuz.

— Ai fi un duce al Atenei cât se poate de impunător, domnule Ashe, spuse Maria cu un zâmbet strălucitor. Cum Rosalind spune că ai şi puţină experienţă ca amator, ce zici, ţi-ar plăcea să-l joci pe Tezeu în seara aceasta?

Uşurarea că nu fusese descoperit fu repede urmată de un şoc. Ducele de Ashburton să apară într-o piesă jucată într-o tavernă ordinară? Se uită lung la Maria. Să joace cu o trupă profesionistă,

chiar şi un rol minor, era altceva faţă de un rol într-un teatru de ţară alături de prieteni.

— Nu toată lumea se imaginează stând în faţa publicului, mamă, spuse Rosalind. Majoritatea oamenilor ar considera-o o pedeapsă, şi nu o plăcere.

— Iar domnul Ashe este în convalescenţă, adăugă Jessica.

— Desigur, spuse Maria, dezamăgită. Nu ştiu la ce mă gândeam.

Expresia ei dezamăgită îl făcu pe Stephen să înţeleagă de ce făcuse această sugestie. Pentru Maria, actoria era o plăcere. Asemenea unei pisici care-i prezintă stăpânului favorit şoarecele ucis, ea îi oferise în mod impulsiv bărbatului care îi salvase fiul şansa de a juca, pentru că era cea mai mare recompensă la care se putea gândi.

Desigur că ideea era absurdă, dar după ce sentimentul de surpriză dispăru, îşi dădu seama că nu i-ar fi displăcut defel să se comporte atât de scandalos.

— Probabil că voi regreta asta, dar aş vrea să încerc oricum, spuse cu un zâmbet leneş, dar asta doar dacă sunteţi sigură că nu va strica spectacolul.

Figura Mariei se lumină.

— Perfect! Spuse Thomas cu un hohot puternic de râs. Nu-ţi face griji că ai putea strica piesa, nu e un rol mare şi, cu puţin ajutor din partea mea,

nimeni nu-şi va da seama că eşti novice.

Jessica bătu din palme de bucurie, iar Rosalind îi oferi un zâmbet plin de căldură.

— Bine ai venit în trupa de teatru Fitzgerald, Stephen, îi spuse ea.

— Doar în seara aceasta, atrase el atenţia.

În timp ce Thomas îl lua deoparte ca să înceapă să lucreze, Stephen îşi dădu seama că era foarte mulţumit de el însuşi.

6 John Donne (1572–1631), poet englez, cel mai important reprezentant al Şcolii Metafizice şi renumit predicator din secolul al VII-lea (n.tr.)

Capitolul 7

George Blackmer coborî din trăsură şi urcă treptele masive de piatră ale conacului de la Ashburton Abbey. Ciocăni la uşă.

— Informaţi-l pe duce că am venit să-l văd, rosti el după ce fu primit.

— Înălţimea Sa nu este… disponibilă, răspunse Owens, majordomul, de obicei perfect impasibil, neputându-şi stăpâni o strâmbătură.

— Aştept, spuse Blackmer în timp ce-şi scotea mănuşile. Când ar trebui să se întoarcă? Haide, omule, sînt medicul ducelui, nu vreun cerşetor inoportun. Trebuie să mă primească, adăugă nerăbdător cînd Owens nu-i răspunse.

— Înălţimea Sa nu se află la conac, spuse Owens

repede, după un alt moment de ezitare, ca şi cum ar fi judecat dacă era bine să vorbească. A plecat pe neaşteptate, fără să spună vreo vorbă despre planurile Domniei Sale, şi a plecat singur. Eu, unul… noi suntem puţin îngrijoraţi.

— Singur zici, spuse Blackmer cu sprânceana arcuită.

— Călare, fără să-şi ia măcar valetul, dădu din cap afirmativ majordomul. S-a întâmplat imediat după vizita dumneavoastră de data trecută.

— Şi nu ai nici o veste de la el de două săptămâni? Întrebă neîncrezător medicul.

— Nici una.

— Nu ai informat pe nimeni de absenţa ducelui?

— Pe cine am putea anunţa? Până la urmă, Înălţimea Sa are dreptul să plece după cum doreşte, aşa cum a şi făcut-o. Şi totuşi, spuse Owens, înghiţind cu greutate, un asemenea comportament este cât se poate de neobişnuit.

Neobişnuit, într-adevăr. Blackmer îl observase îndeaproape pe Stephen Kenyon timp de mai mulţi ani şi se îndoia ca omul să fi făcut vreodată ceva atât de neprevăzut în întreaga sa existenţă. Şi totuşi, în mod evident, o sentinţă la moarte putea dezechilibra pe oricine.

— Dacă se întoarce sau dacă ai veşti de la el, te rog să-mi spui îndată. E important să ştiu, adăugă scurt.

Părăsi apoi conacul, înjurând printre dinţi.

Afurisitul lui de pacient putea fi oriunde în Anglia. Dumnezeu ştie ce i se putea întâmpla. Probabil că, în general, încă se bucura de o sănătate solidă, dar asta se putea schimba în orice moment.

Blackmer ajunse acasă şi se închise în birou, măsurând neliniştit camera în timp ce se gândea ce să facă. Desigur că servitorii lui Ashburton nu prea doreau să iniţieze vreo acţiune care ar fi putut să-i displacă stăpânului lor, dar cineva trebuia să facă ceva, şi doar Blackmer înţelegea consecinţele absenţei ducelui.

Fratele lui Ashburton din Ţara Galilor părea alegerea logică, lui trebuia să-i scrie. De fapt, era o şansă destul de mare ca ducele să se afle în vizită la fratele său, în căutare de alinare şi pentru a-şi pregăti moştenitorul pentru succesiune. Blackmer îl cunoştea vag pe lordul Michael Kenyon, însă destul pentru a şti că era un om dur şi primejdios şi că, dacă l-ar fi anunţat, asta ar fi descătuşat forţe nebănuite. Poate că lordul Michael s-ar fi bucurat de perspectiva moştenirii, sau poate că s-ar fi înfuriat pe mesager, în cazul de faţă medicul ducelui. Sau poate că… erau destule variante, care de care mai alarmante.

Şi totuşi, ce altceva putea face, se gândi doctorul, înjurând din nou, după care se aşeză la birou şi compuse o scrisoare către lordul Michael Kenyon, chinuindu-se să aleagă cuvintele cele mai potrivite.

Capitolul 8

Rosalind îi cercetă pe cei aproximativ doisprezece oameni care se agitau prin micul teatru, până cînd prinse privirea lui Stephen.

— Poţi să mă ajuţi cu decorurile astea, Stephen?

— Desigur, răspunse el, alăturându-i-se, şi ridicând apoi o fereastră falsă de pe podea. Unde s-o pun?

— Aici, te rog, chiar aici unde doarme Aloysius. Are un talent să se aşeze fix unde ştie că va sta cel mai mult în drumul cuiva.

În timp ce Stephen convingea câinele să se mute ceva mai încolo, Rosalind îl privea zâmbind. Auzise odată un proverb arab, cum că dacă nasul unei cămile apare în deschizătura unui cort, va urma şi trupul cât de curând. Deşi nu era corect să compare nasul aristocratic al lui Stephen cu cel al unei cămile, cu siguranţă reuşise să se strecoare tare abil în cort în ultima săptămână, cortul fiind trupa de teatru Fitzgerald. Ajutase cu munca fizică pe care o presupunea mutarea decorurilor şi a scenei, condusese una dintre căruţe pe drum, jucase mici roluri şi îl ajutase pe Brian la latină cînd Thomas era prea ocupat pentru asta.

De vreme ce rana de la cap se vindecase, Rosalind presupunea că rămăsese întrucât se simţea bine cu ei. În mod evident, părea mult mai

vesel decât atunci cînd li se alăturase.

Ea se gândea adesea cu regret la acel sărut minunat care îi făcuse inima să bată cu putere. Dar evitaseră în mod tacit să rămână singuri din nou. În schimb, stăteau împreună atunci cînd erau în grup, vorbind despre orice, în timp ce ignorau în mod deliberat puternica atracţie fizică dintre ei.

În timp ce el punea ultima piesă de decor acolo unde îi arătase ea, Rosalind se întrebă cât timp va mai sta cu ei. Dar nu îl întrebă. Avea o teamă superstiţioasă că dacă subiectul era pus pe tapet, el s-ar fi simţit obligat să se întoarcă la viaţa lui obişnuită. Iar ziua aceea era cu siguranţă destul de aproape. Cu toate acestea, nu avea de gând să facă vreun gest pentru a o aduce mai aproape.

— Mai aveţi nevoie de ceva, doamnă regizor? Întrebă Stephen întorcându-se către ea.

— Totul pare în regulă, spuse ea după ce se uită împrejur, inventariind în minte fiecare aspect legat de locurile pentru public, lumini şi decoruri. Este unul dintre teatrele în care pregătim cel mai repede spectacolul.

— Ce jucăm în seara asta? Întrebă el, mângâind urechile lui Aloysius.

— *Isabella* sau *Căsătoria fatală*. Este o tragedie cu un profund conţinut emoţional, despre inocenţă trădată şi o moarte crudă, chicoti Rosalind. Este unul dintre cele mai bune roluri ale mamei, în care ea începe să roadă decorurile şi să le scuipe afară,

făcând orice femeie din public să boceascăplină de durere. Am văzut-o jucând-o pe Isabella pentru prima oară chiar aici în Whitcombe. Aveam patru sau cinci ani şi am fugit urlând pe scenă cînd o făcea pe moarta, crezând că se întâmpla în realitate, iar publicului i-a plăcut grozav. Întotdeauna jucăm *Isabella* aici, la cererea expresă a publicului.

— Povesteşti întâmplarea ca pe o glumă, dar sînt convins că nu a fost prea plăcut pentru un copil atât de mic, spuse el, ridicând din sprâncenele întunecate.

Ea înlemni, căci cuvintele lui dădură naştere unui val neaşteptat de emoţii. Răcindu-se, îşi apăsă pieptul cu mâna, amintindu-şi acele momente cînd adorata ei mamă adoptivă zăcea pe moarte. Neliniştea şi teroarea insuportabile…

— Te simţi bine? O întrebă Stephen, luând-o de braţ îngrijorat.

— Ce ciudat! Dintr-un motiv oarecare, cuvintele tale mi-au reamintit de acea experienţă, ca şi cum s-ar fi întâmplat chiar acum, spuse ea, revenind în prezent, cu un râset ruşinat. Ce prostuţă sînt!

— Ba nu eşti deloc! Rosti el încet. Ţi-ai pierdut deja mama naturală, şi să îţi vezi mama adoptivă aparent moartă trebuie să fi fost îngrozitor. Ca un fel de sfârşit al lumii.

— Chiar aşa a fost, spuse ea, simţind cum ceva întunecat, terifiant, se mişcă în adâncul minţii ei.

Moartea mamei ei. Sfârşitul lumii.

Simţi cum o scutură un frison şi forţă gândul încă incomplet să se întoarcă în adâncurile întunecate de unde venise. Ce ciudat că Stephen recunoscuse legătura imediat, pe cînd ea nu reuşise niciodată. În fine, e drept că încerca să nu se gândească la viaţa ei de dinainte să fie adoptată de familia Fitzgerald.

— Ai încercat vreodată să îţi aminteşti cum arăta mama ta adevărată? Întrebă el, strângându-i mâna liniştitor.

— Da, uneori. Dar fără succes. Însă Maria spune că trebuie să fi fost o mamă bună, pentru că eram foarte bine-crescută pentru un copil atât de mic. Simţindu-se inconfortabil din pricina discuţiei, Rosalind căută cu privirea prin teatru. Edmund nu este pe aici, nu-i aşa? Trebuia să repetăm piesa de după spectacol, pentru că nu am jucat-o în ultima vreme.

— Cum se cheamă? Întrebă Stephen în timp ce îi eliberă mâna, acceptând schimbarea subiectului.

— *Iubita falsă*. Este o farsă caraghioasă de budoar. Numai bună pentru o schimbare de ritm după melodrama *Isabelle*, spuse ea, încruntându-se şi văzând că tatăl ei se plimba neliniştit pe lângă intrarea teatrului. Tata nu e prea fericit că Edmund lipseşte.

Câteva clipe mai târziu, Thomas îşi lovi palma cu teancul de hârtii pe care îl ţinea, se întoarse şi

veni spre scenă.

— Stephen, am nevoie de tine ca înlocuitor pentru rolul îndrăgostitului viclean din piesa de după spectacol. Ai foarte puţin text, în esenţă trebuie să arăţi nobil şi rău şi să te culci cu femeia care nu trebuie.

— Poftim? Întrebă Stephen uimit.

— Tu eşti Claudio, ducele cel rău care tânjeşte după Annabelle, o fecioară virtuoasă interpretată de Jessica, îi explică Rosalind râzând, regăsindu-şi voia bună. O ameninţi că îl vei executa pe tatăl ei dacă nu îţi cedează. Annabelle consimte, cu condiţia ca tu să mergi în patul ei pe întuneric, permiţându-i să-şi păstreze decenţa. Apoi, ea şi iubitul ei Anton, jucat de Will Landers, hotărăsc să-i ceară prietenei lor mai puţin inocente, Ethel, pe care o joc eu, să-i ia locul. Eu sînt amanta de mult abandonată a ducelui, care încă tânjeşte după el, aşa că sînt de acord să iau parte la farsă.

— Se pare că aş putea să-mi fac o carieră cât de cât, interpretând roluri de duce, spuse el, ridicând din sprâncene.

— Ai aerul care trebuie, spuseră Rosalind şi Thomas în acelaşi timp.

După un schimb rapid de priviri, izbucniră toţi trei în râs.

— Condamnat la rangul de duce, spuse Stephen pe un ton mucalit. Ăsta e scenariul?

Thomas i-l înmânã.

— Dialogul nu e chiar cel mai spiritual, aşa că este în regulă să şi improvizezi puţin dacă nu-ţi aminteşti exact cuvintele. Important e să te dai mare. Fii obraznic, dar fără a fi vulgar.

Stephen dădu din cap că înţelesese şi începu să frunzărească scenariul, în timp ce Thomas îi aduna pe ceilalţi actori care jucau în farsă. Până se pregătiră cu toţii, Stephen memorase o mare parte din dialog, nu cuvânt cu cuvânt, dar destul de bine cât să se descurce la fiecare scenă în care apărea. În esenţă, trebuia să pară arogant şi poruncitor, ceea ce şi făcu, chiar cu o naturaleţe intimidantă. Dădu dovadă şi de un neaşteptat talent ca actor comic, uitându-se cu jind la Jessica. În rolul lui Annabelle, ea îşi jucă umilinţa cu un talent gotic.

Repetiţia se desfăşură fără probleme, cu câteva momente în care Thomas opri acţiunea pentru a da diferite indicaţii regizorale. Rosalind se simţea atât de bine, încât trecea cu vederea pericolul pe care îl presupunea scena marii păcăleli care constituia punctul culminant al farsei. Apoi, Stephen păşi pe nesimţite în ceea ce trebuia să fie un umbrar întunecat.

— Unde eşti, porumbiţa mea dragă? Strigă el.

— Aici, Claudio! Aici! Aici! Cântă Rosalind.

Era pe punctul de a-l îmbrăţişa, cînd îşi dădu seama de consecinţele faptului că el era Stephen, şi nu Edmund. Alături de Edmund, o îmbrăţişare

presupunea un simplu rol, dar cu Stephen…

Se pare că şi el simţea acelaşi lucru, întrucât se opri la mai puţin de un metru depărtare, iar expresia feţei i se schimbă, trecând de la dorinţă exagerată la consternare.

— Ce mai aştepţi, spuse Thomas nerăbdător, sărut-o!

Stephen trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău. Nu am mai sărutat niciodată pe nimeni în public, pe scena unui teatru, şi cu atât mai puţin nu am sărutat o femeie în faţa propriului ei tată, spuse, părăsind rolul infamului duce. Sper că nu aveţi un bici pe-aproape.

— Nu m-am gândit la asta, râse Thomas, dar pot să-ţi înţeleg rezerva. Vino aici, draga mea, să-i arătăm acestui tânăr cinstit cum se face, spuse el întorcându-se şi făcându-i semn soţiei sale, care discuta cu alte femei în ultimul rând.

— Zbor către tine, eroul meu! Exclamă ea cu emfază.

În timp ce mama ei se urca pe scenă, Rosalind se trase într-o parte, încercând să se decidă dacă era mai degrabă amuzată decât alarmată. Nu ar fi fost deloc confortabil dacă ar fi resimţit amândoi acea atracţie fizică puternică, în timp ce se aflau în mijlocul scenei. Şi în acelaşi timp, era adevărat că situaţia era similară micuţei farse pe care o repetau.

— Unde eşti, porumbiţa mea dragă? Ciripi

Thomas cu vocea lui puternică, atunci cînd Maria ajunse la locul ei.

— Aici, Claudio! Răspunse Maria, aruncându-se în braţele lui. Aici! Aici!

Sărutul care urmă fu dramatic până la extrem, fiind punctat de comentariile lui Claudio despre frumuseţea ei şi cum i se părea că o cunoaşte dintotdeauna, ceea ce era clar un semn că ei doi erau sortiţi a fi împreună. Maria îi făcu jocul în cel mai neruşinat mod cu putinţă, făcându-i pe spectatori să izbucnească într-un râs nestăpânit.

— Iar se prostesc părinţii, rosti Jessica încet, dar perfect audibil, odată ce demonstraţia se încheie. După un alt acces de râs, fu rândul lui Rosalind şi al lui Stephen să interpreteze scena.

— Dacă tot nu avem ce face, am putea la fel de bine să ne simţim grozav, murmură ea făcându-i cu ochiul, cînd ajunseră faţă în faţă.

Ochii lui sclipiră de amuzament. Apoi o cuprinse pe Rosalind într-o îmbrăţişare, aplecând-o emfatic pe spate până ajunse într-un unghi destul de nesigur.

Ea se agăţă de el instinctiv, de-abia amintindu-şi să folosească mişcările bombastice tipice pentru comedie. Totuşi, odată ce trecu şocul iniţial, se bucură şi ea din plin de îmbrăţişare. Nimic necuvenit nu s-ar fi putut întâmpla de faţă cu publicul şi, de vreme ce se presupune că personajele pe care le jucau se aflau complet în

întuneric, ca actriţă, avea tot dreptul să-şi plimbe mâinile de-a lungul umerilor lui laţi şi muşchilor lui fermi, să privească languros în adâncul ochilor lui de un verde-cenuşiu şi să mângâie liniile severe ale frumosului lui chip.

— Nici nu-ţi poţi închipui de cât timp tânjesc după această clipă, iubite, spuse ea cu o voce răguşită, pipăindu-i buzele cu degetele, aşa cum ar face o femeie pe întuneric.

— Am visat la tine, porumbiţa mea dragă, răspunse el, am tânjit după tine în tăcerea singuratică a nopţii.

Vocea i se pierdu, lăsând o impresie de dor nespus, care o făcu să i se strângă inima, dorindu-şi să fie adevărat.

Pe măsură ce schimbau replici înflorite, Stephen o ridică încet în poziţia normală, întorcându-se astfel încât publicul să-i poată vedea bine chipul. Cu un gând poznaş, Rosalind îşi dădu seama că dacă ar fi jucat Edmund rolul, s-ar fi asigurat că nobilul lui profil, respectiv spatele ei, era îndreptat spre public, dar Stephen nu-şi dorea atenţia publicului aşa cum şi-ar fi dorit-o un actor.

— Promite-mi că nu mă vei uita, iubite, spuse ea, mângâindu-şi cu tandreţe obrazul de al lui, neştiind în ce măsură era un joc de scenă sau un gest adevărat.

— Cum aş putea să uit asemenea dulceaţă şi asemenea ardoare? Spuse el sărutând-o, cu buzele

calde şi apăsate poruncitor peste ale ei.

În timp ce ea îi răspundea la sărut, Thomas interveni:

— Dă-i drumul femeii, duce viclean! Tună el.

Rosalind şi Stephen tresăriră de parcă i-ar fi stropit cineva cu apă rece ca gheaţa, fără ca reacţia lor să facă neapărat parte din rol. Rosalind simţi că partenerul ei întru fărădelegi se crispează, relaxându-se cînd ridică privirea şi îl văzu pe Thomas năpustindu-se pe scenă urmat de doi servitori cu torţe menite a lumina umbrarul întunecos.

— Este arhiepiscopul! Exclamă Stephen panicat, întorcându-şi privirea către femeia pe care o ţinea în braţe. Şi Ethel, continuă el, sărind de lângă ea de parcă s-ar fi transformat deodată într-un şarpe. Desfrânato! Cum îndrăzneşti să mă amăgeşti! Ce-ai făcut cu adorata mea Annabelle?

La replica lui, Jessica şi Will Landers intrară mână în mână, cu o expresie încrezută pe chipuri. Arhiepiscopul strigă că tocmai îi căsătorise pe cei doi tineri şi că, pentru nimicnicia lui, ducele urma să fie obligat să abdice şi să fie executat de către biserică.

Rosalind căzu în genunchi în faţa lui Thomas şi îşi ridică mâinile împreunate.

— Vă implor, Excelenţa Voastră, cruţaţi-i viaţa iubitului meu! Se rugă ea dramatic. A păcătuit, e drept, dar nu are suflet rău. Suferă doar de prea

multă avere şi putere!

Replica stârnea de fiecare dată hohotele de râs ale publicului, întrucât majoritatea s-ar fi bucurat să sufere de prea multă avere şi putere.

— Nu te pot face să mă iubeşti, dar, dragă duce, cînd credeai că sînt o alta, nu ţi s-au părut dulci sărutările mele? Rosti Rosalind întorcându-se spre iubitul ei infidel.

— Ba da, răspunse Stephen cu vocea răguşită, după o clipă de tăcere, tremurând dramatic şi ridicându-şi ochii la ceruri. Într-adevăr, erau dulci, dragă Ethel.

O luă de mână şi o ridică de jos, plin de remuşcări:

— Mă iartă, fidela mea iubită, că ţi-am făcut rău. Adu-ţi aminte de mine cînd n-oi mai fi, răpus după cum merit, continuă el.

Îi sărută apoi mâna, cu un gest la care se gândise chiar el şi care se dovedi cât se poate de eficient. Cel puţin, Rosalind îl găsi eficient, căci simţi furnicături în întregul corp, până în vârful degetelor.

Mulţumit de căinţa ducelui, arhiepiscopul îi acordă iertarea şi îl căsători pe loc cu Ethel. Jessica se pregătea să înceapă cântecelul obraznic de final, cînd se auzi o voce de bărbat mârâind:

— La naiba!

Toată lumea se întoarse, în timp ce Edmund Chesterfield trânti uşa, mergând precipitat pe

culoarul central spre scenă.

— Cum îndrăzneşti să-i dai rolul meu acestui amator? Nu aveai nici un drept, strigă, aruncându-i o privire plină de venin lui Stephen.

— În mod tradiţional, li se permite actorilor să îşi păstreze rolurile împământenite, dar asta doar cînd îşi îndeplinesc îndatoririle. Ai dat cu piciorul acestui rol lipsind de la prea multe repetiţii.

Rosalind ghici că tatăl ei s-ar fi răzgândit dacă Edmund şi-ar fi cerut scuze pentru întârziere.

— Tiran bătrân, patetic şi vanitos! Explodă tânărul. Pentru că tu de-abia îţi ţii minte replicile, ceri repetiţii de la ceilalţi actori, ceea ce e un abuz. Eşti gelos pe mine pentru că eşti un ratat care a trebuit să-şi înfiinţeze propria companie de teatru ca să aibă unde munci!

Thomas şi Maria păliră, în timp ce toţi ceilalţi membri ai trupei îşi ţinură răsuflarea, iar chipul Jessicăi căpătă o expresie ucigătoare. Instinctiv, Rosalind făcu un pas către tatăl ei, ştiind că fusese profund rănit de acele cuvinte crude.

— Ai manierele unui căţelandru care ar trebui să fie învăţat să nu-şi mai facă nevoile în casă, Chesterfield, rosti apoi Stephen cu răceală. Thomas Fitzgerald este unul dintre cei mai buni actori pe care i-a avut vreodată Anglia. Dacă nu-i respecţi autoritatea, trebuie măcar să-i recunoşti talentul, asta dacă ai o urmă de cinste în suflet.

Era rândul lui Edmund să se albească la faţă.

— Parazit înfumurat! Am văzut cum te-ai infiltrat în această trupă, dorindu-ţi să ajungi ceva ce nu vei fi niciodată. Te-am văzut şi cum te învârteai în jurul Jessicăi. Să ştii că nu-i va arunca batista unui destrăbălat îmbătrânit ca tine!

Rosalind îşi încleştă pumnii, simţind instinctiv nevoia să se năpustească asupra lui. Cum îndrăznea Edmund să spună ceva atât de răutăcios şi de neadevărat?

Dar Stephen nu era un actor temperamental şi nu fu deranjat de insulte.

— M-au dispreţuit adevăraţi experţi, domnule Chesterfield, spuse Stephen cu un surâs vag. Din păcate, nu cred că poţi spune ceva care să mă supere. Nu doresc să fiu actor, şi nici nu m-am învârtit pe lângă Jessica, aşa cum ai spus tu într-un mod atât de vulgar, continuă, aruncându-i o ocheadă ironică lui Rosalind. Şi e normal să îmbătrânesc, cu toţii îmbătrânim, confirmă cu o grimasă. Dar nu crezi că asta e de preferat?

— Gata! Lătră Edmund înfuriat la culme. Astăzi plec! Directorul de la Theater Royal din Bath m-a tot implorat să vin la ei, dar am rămas cu adunătura asta de actori ambulanţi fără speranţă, din loialitate. Să vă ia naiba pe toţi! Înjură cu vocea tremurându-i, apoi se răsuci pe călcâie şi începu să se îndepărteze pe interval.

— Nu se poate spune că nu ştie să-şi facă o ieşire decentă, spuse Stephen pe un ton impasibil,

întrerupând liniştea plină de tensiune, după ce Chesterfield făcuse deja câţiva paşi.

Tensiunea se topi îndată şi toată trupa izbucni în râs. Edmund privi înapoi pentru ultima oară, furios, apoi ieşi valvârtej din teatru.

— Nu-mi va părea rău să-l văd plecând şi Dumnezeu ştie că sînt sincer, spuse Thomas cînd râsetele se opriră. Băiatul are ceva talent, dar nici un pic de disciplină.

— Precum manierele unui căţelandru care ar trebui învăţat să nu-şi mai facă nevoile în casă, tachină Jessica.

— Totuşi, pierderea lui nu este chiar uşoară, oftă Thomas, atunci cînd amuzamentul făcu loc îngrijorării pe care o resimţea în calitate de director de trupă de teatru.

Pentru un moment, se încruntă. Apoi îi aruncă o privire lui Stephen.

— Hai cu mine să bem o bere la han. Aş vrea să-ţi vorbesc.

Cu o expresie puţin îngrijorată pe chip, Stephen consimţi şi cei doi bărbaţi părăsiră teatrul. Rosalind îi privi încruntată, întrebându-se ce avea să îi spună tatăl ei.

Capitolul 9

Ziua şaizeci şi nouă

Thomas Fitzgerald luă de pe tejghea halbele cu bere rece, apoi alese un colţ liniştit din cârciuma

hanului. Nu era aglomerat în acea după-amiază târzie, aşa că nu exista riscul să fie deranjaţi.

Deşi stomacul său dădea deja semne de disconfort, Stephen sorbi totuşi din halbă, întrebându-se ce dorea Fitzgerald de la el. Oare bătrânul avea de obiectat că o îmbrăţişase pe Rosalind cu puţin prea mult entuziasm în timpul repetiţiei? Stephen făcuse tot posibilul să se comporte mai degrabă ca un actor decât ca un bărbat cu o femeie atrăgătoare în braţe, dar îşi dădu seama că nu prea reuşise, şi asta îl făcu să nu se simtă în largul lui.

— Îmi cer scuze că i-am vorbit astfel lui Chesterfield, spuse el, încercând să abordeze alt subiect, ca să evite criticile, justificate de altfel. Dacă nu l-aş fi provocat, poate că s-ar fi calmat şi şi-ar fi cerut scuze.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Thomas, ridicând din umeri. Dacă e să spun adevărul, m-am gândit de mai multe ori să-l concediez. La început, a fost recunoscător că i-am dat de lucru, dar încet-încet a început să creadă că era darul lui Dumnezeu făcut teatrului. Probabil prea multe lăptărese se dădeau în vânt după el, spuse el, scuturând din capul lui leonin. Cu toate acestea, aveam un contract şi nu e uşor să înlocuieşti pe cineva în mijlocul sezonului, aşa că l-aş fi păstrat până la sfârşitul anului. Acum însă va trebui să caut pe altcineva.

— Până atunci poţi pune în scenă piese cu distribuţii mai reduse?

— Am putea fi nevoiţi să facem asta, dar ar presupune complicaţii majore: mai multe repetiţii, schimbări de costume şi decoruri, răspunse Thomas, făcând apoi o pauză. Ar fi mult mai simplu dacă ai putea tu să-i iei locul lui Chesterfield, continuă el cu şiretenie.

— Glumeşti, desigur, spuse Stephen, înecându-se cu berea.

— Ba deloc, replică bărbatul mai în vârstă, făcând un gest larg. Ştiu că nu ai pasiunea pentru scenă pe care o are un actor profesionist, dar joci foarte bine personaje principale şi secundare. Ai o prezenţă impresionantă pe scenă, înveţi roluri extrem de repede, ceea ce este util în aceste împrejurări, şi ai o voce extrem de puternică, ce acoperă o gamă largă de tonuri, aproape la fel de bună ca a mea, ceea ce e surprinzător pentru un amator.

Dar nu era deloc surprinzător, întrucât erau ceva similarităţi între actorie şi discursurile din Camera Lorzilor, reflectă Stephen. Dar sezonul de spectacole al trupei putea continua luni de zile. Şi Dumnezeu ştie cât timp îşi va mai putea păstra o stare bună a sănătăţii.

— Îmi pare rău, mă flatezi, dar chiar nu pot accepta.

Thomas oftă:

— Nici nu mă gândeam, având în vedere că eşti un gentilom. Totuşi, m-am gândit că merită să te întreb, întrucât pari să te simţi bine cu noi. Ai marele avantaj de a nu avea nesuferitul temperament de actor.

— Asta pentru că nu sînt un nesuferit de actor, spuse Stephen zâmbind.

Thomas chicoti, apoi continuă cu gravitate:

— Ştiu că-ţi cer mult, dar crezi că ai putea să-i ţii locul lui Chesterfield până găsesc un înlocuitor? N-ar trebui să dureze prea mult. Din fericire, tocmai am primit o scrisoare de la un prieten din nordul Angliei în care mi-l laudă pe un tânăr pe nume Simon Kent. Bates spune că băiatul are potenţial şi că are mare nevoie de o slujbă. Îi voi scrie astăzi şi-l voi angaja până la sfârşitul sezonului. Dar până cînd ajunge aici, nu am destui oameni. Ştii şi tu cât de puţin timp are fiecare în cadrul trupei, iar pierderea unui membru se va face simţită.

Stephen dădu din cap aprobator. Iată de ce modestele sale abilităţi fuseseră utile. În mod ironic, Thomas îi oferea pretextul perfect pentru ca el să facă ceea ce îşi dorea. În loc să se întoarcă acasă, aşa cum ar fi trebuit, ar fi putut sta în continuare, folosindu-se de scuza virtuoasă că îşi ajuta prietenii.

— Trebuie să plec cam peste două săptămâni, aşa că mi-ar face plăcere să te ajut până atunci.

— Bun, bun, spuse Thomas radiind, în timp ce dădea pe gât restul de bere. Doar ai grijă să nu-mi seduci fiica.

— Doar nu te gândeşti că m-am „învârtit” pe lângă Jessica, spuse Stephen, devenind uşor alarmat.

— Desigur că nu, dar oricărui om care are ochi de văzut îi este clar că-ţi stă mintea la Rosalind. Te felicit pentru gusturi, orice bărbat poate aprecia frumuseţea Mariei sau a Jessicăi, dar e nevoie de mult discernământ pentru a-ţi da seama că Rosalind este la fel de fermecătoare în felul ei. Trebuie să-ţi mulţumesc şi pentru reţinere, spuse el cu o expresie ironică pe chip. Micuţa mea Rose o fi femeie în toată firea, dar asta nu înseamnă că nu i s-ar putea frânge din nou inima.

Eh, măcar era apreciat pentru că era reţinut, se gândi Stephen cu tristeţe. Ce jenant să-şi dea seama cât de multe observase Thomas şi, desigur, soţia sa.

— Crede-mă, nu am nici o intenţie s-o rănesc pe Rosalind. Atât eu, cât şi ea suntem conştienţi că nu ar fi prea înţelept să ne implicăm într-o relaţie.

— Deoarece fiica adoptivă a unui cuplu de actori ambulanţi este sub demnitatea unui gentilom? Întrebă Thomas pe un ton acru.

Stephen îşi controlă firea, întrucât era o întrebare firească. Mulţi bărbaţi din clasa lui socială ar considera că o actriţă era ţinta perfectă

să fie sedusă şi nimic mai mult. De parcă eticheta de „actriţă” ar putea măcar încerca să descrie o femeie precum Rosalind.

— Erai un gentilom, şi totuşi te-ai căsătorit cu Maria, o actriţă comună.

— Maria nu era deloc comună! Răspunse Thomas, oprindu-se apoi, dându-şi seama că fusese atras în capcană. Îmi cer scuze. Nu a fost corect din partea mea să sugerez că nu eşti cu nimic mai bun decât un dezmăţat londonez. Dar sentimentele unui tată nu sînt întotdeauna rezonabile.

Poate că faptul că stătea alături de actori îl făcea să mai uite de bunele maniere, căci se trezi întrebând, deşi nu era treaba lui.

— Există vreo diferenţă între sentimentele tale pentru fiica ta adoptată şi cele faţă de cei doi copii naturali ai tăi?

— După ce ai văzut un copil crescând, râzând şi trezindu-se hohotind de plâns în miez de noapte, este al tău indiferent cine i-ar fi tată. Dacă există vreo diferenţă, poate că i-am acordat mai multă protecţie, căci era atât de micuţă, spuse Thomas, desenând absent un trandafir al casei Tudorilor în câţiva stropi de bere de pe masă. Şi atât de cuminte! Rosalind a fost copilul perfect, parcă nici nu era adevărată. Uneori mă gândesc că dacă nu i-am fi oferit o casă, poate că Dumnezeu nu ni i-ar fi dat mai târziu pe Jessica şi pe Brian, şi asta ar fi

fost o mare tragedie, întrucât să creşti un copil te transformă din băiat în bărbat, zise, oprindu-se apoi ruşinat. Trebuie să recunosc că noi, irlandezii, suntem nişte sentimentali.

Stephen ridică deodată paharul pentru un toast.

— Se poate, dar Rosalind a fost binecuvântată cînd aţi găsit-o tu şi Maria, spuse cu o voce tristă. Mi-aş dori să mă aflu într-o poziţie care să-mi permită să am o relaţie serioasă.

— Aşadar, ai o soţie, zise Thomas expirând cu putere. Mă gândeam eu. Sper să nu uiţi asta.

Era mai bine ca Thomas să creadă că el era căsătorit decât să ştie adevărul.

— Crede-mă, nu-mi voi uita statutul, rosti Stephen fără vreo inflexiune în glas.

Deşi încheiaseră discuţia, Stephen nu se grăbea să plece. Pentru prima oară, stătuse de vorbă deschis cu Fitzgerald şi se bucura de această experienţă. Îi făcu semn hangiului să umple halba goală a tovarăşului său.

— Crezi că Chesterfield chiar a primit o ofertă de la Theater Royal din Bath? Este unul dintre cele mai bune teatre din Anglia, zise el, în timp ce acesta turna berea.

— Dacă l-au vrut, probabil că a fost pentru roluri destul de mici şi nu roluri serioase ca acelea pe care le-a primit la mine, spuse bărbatul mai în vârstă dând din umeri, dar cel mai probabil minţea. Până la urmă, ce este un actor altceva

decât un om care trăieşte o minciună sau mai degrabă o serie de minciuni? Nu e de mirare că actorii au fost priviţi mereu cu suspiciune.

Era un salt destul de mare de la viaţa de gentilom la cea de actor nerespectabil.

— Spuneai că erai considerat „un băiat cu perspective” pe cînd erai la universitate, zise Stephen, dornic să afle motivele lui Fitzgerald. Ai regretat vreodată că ai renunţat la viaţa aceea pentru teatru?

— Nici măcar o singură clipă, spuse bătrânul imediat. Dar ceea ce regret este că am tras-o pe Maria înapoi. Ar fi putut fi una dintre cele mai mari tragediene, egala lui Sarah Siddons. Faptul că m-a luat de bărbat a echivalat cu exilul din marile teatre, pentru că eu nu mă pot înţelege cu directorii de teatre, care sînt nişte imbecili, zâmbi el, luându-se pe sine însuşi în derâdere. Vreau să spun că toţi sînt nişte imbecili, mai puţin eu.

— Talentul tău îl egalează pe-al ei. Ai încercat vreodată să faci compromisuri pentru a ajunge la faima pe care o meriţi? Zâmbi uşor Stephen, dând din umeri a neîncredere.

— Da, am încercat de câteva ori, oftă Thomas, dar după câteva zile reuşeam mereu să ajung la cuţite cu oricine mă angajase. Poate că dacă tatăl meu n-ar fi fost un tiran, n-aş fi fost atât de încăpăţânat în relaţia mea cu directorii de teatre. Pe de altă parte, dacă ar fi fost un om rezonabil,

probabil că nu aş fi ajuns pe scenă şi nu aş fi fost dezmoştenit.

Cu doar câteva cuvinte, actorul spusese foarte multe lucruri despre ce şi cine era. Ca fiu al unui alt tată tiranic, Stephen înţelegea foarte bine ce înseamnă să fii încăpăţânat. Doar că el alesese calea detaşării şi a supunerii, şi nu pe cea a rebeliunii. Oare îl făcuse această alegere mai înţelept decât Thomas sau mai laş decât el? Dacă ar fi fost stăpânit de pasiunea arzătoare de a juca, ar fi fugit ca să se dedice unei vieţi pe scenă? Sau ar fi rămas prizonierul imensei averi şi responsabilităţi a familiei Ashburton?

Aproape fără îndoială că ar fi ales ultima variantă, întrucât îi fusese inoculat simţul răspunderii încă de cînd se născuse. Şi totuşi, regreta nespus că-şi fixase privirea atât de ferm doar pe calea evidentă, fără a vedea multiplele opţiuni pe care le-ar fi putut avea. Fratele lui se răsculase şi îşi găsise propria cale către fericire, însă Stephen nu. Lui îi lipsise curajul sau imaginaţia de a vedea că avea opţiuni. Poate că ar fi existat modalităţi prin care ar fi putut contrabalansa responsabilitatea prin alte interese, dacă le-ar fi căutat destul.

Dar acum era pe moarte şi conştiinţa faptului că îşi făcuse datoria era un lucru neînsemnat pe lângă acest banchet luxuriant care era viaţa lui Fitzgerald. Luă încă o gură de bere şi se întrebă

dacă doar i se părea lui sau chiar avea gust de cenuşă.

— Trebuie să fi fost dificil să-ţi înfiinţezi propria companie, dar cred că îţi oferă o libertate pe care puţini o cunosc.

— Da, spuse Thomas zâmbind, cu privirea pierdută. Obişnuiam să visez să am într-o zi micul meu teatru într-un oraş precum Bristol sau Birmingham. O căsuţă confortabilă şi destui bani cât să-mi permit să le cumpăr soţiei şi copiilor câteva mici extravaganţe. Că aş putea să-mi pun în practică toate teoriile legate de modul realist de a juca, şi de costume de epocă, şi… zise, după care se opri. Dar nu am avut niciodată suficienţi bani pentru asta, iar peste zece ani voi fi prea bătrân pentru a putea juca alte roluri decât Lear. După cum spunea Edmund, o să fiu o bătrână ruină patetică ce stă la foc şi se gândeşte la eşecurile sale.

Expresia lui era într-atât de teatral de jalnică, încât Stephen nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— Exagerezi, dar până la urmă asta îţi este meseria.

— Ei, băiete, nimeni nu se pricepe mai bine să-şi plângă de milă decât irlandezii, zâmbi răutăcios Thomas. Am avut o viaţă bună, am rostit cuvinte mari, am provocat plăcere multor oameni şi toate astea având-o lângă mine pe cea mai frumoasă femeie din lume. Mulţi dintre actorii pe care i-am

învăţat meserie au ajuns să aibă cariere pline de succes în teatre faimoase, aşa că probabil că nu-s chiar proaste metodele mele. Las asta în urmă, plus trei copii de care ar fi mândru orice bărbat. Nu e prea rău, nu?

Sentimentul de tristeţe resimţit de Stephen se acutizase, săgetându-l acum asemenea unor pumnale ascuţite. În cazul în care copiii sînt ce are mai bun de lăsat în urmă un om, eşuase şi în acest domeniu. Ar fi trebuit să adopte un copil, dar nu se gândise niciodată să încerce asta, întrucât doar un fiu care să aibă sângele lui putea moşteni Ashburtonul, şi îşi făcuse mai multe griji legate de succesiune decât de sufletul lui. Iar acum era prea târziu.

— Laşi în urmă o moştenire de care poţi fi mândru, rosti încet.

Apoi se ridică, ştiind că altfel ar fi terminat prin a demonstra că şi englezii îşi pot plânge de milă la fel de bine ca irlandezii.

— Mai bine merg la teatru ca să fac rost de un costum pentru ducele cel netrebnic.

Thomas dădu pe gât ce mai rămăsese pe fundul halbei şi apoi, văzând că şi într-a lui Stephen mai era un pic de bere, o scurse şi pe a lui.

— E păcat să se irosească, explică el în timp ce se ridica. Mă duc să-i scriu domnului Simon Kent. Mă rog să fie măcar pe jumătate atât de bun cum pretinde amicul Bates.

Stephen încuviinţă din cap şi părăsi hanul. Nu de un costum avea el nevoie, ci de Rosalind. Firea ei luminoasă şi plină de căldură îi va alunga dispoziţia mohorâtă.

În timp ce păşea pe strada principală, îndreptându-se spre teatru, încercă să nu se gândească la cât de mult tânjea după ea.

Odată repetiţia şi pregătirile pentru spectacol încheiate, Rosalind părăsi teatrul. Tocmai închidea uşa cînd apăru Stephen, îndreptându-se către ea cu pasul lui lejer. Doamne, cât de chipeş era, cu umerii lui laţi şi cu nuanţele de roşcat pe care i le strecura soarele în păr. Dar slăbise în cele două săptămâni de cînd îl salvase pe Brian. Liniile feţei lui erau mai ascuţite, trădând oasele puternice. Se pare că îl munceau cam mult.

Sau poate se uita ea acum mai îndeaproape la el. Îi zâmbi larg, dorindu-şi cu disperare să nu fie plină de praf şi nearanjată cum era după muncă. În fine, de obicei era aşa, şi, în consecinţă, nu avea ce să regrete.

Stephen se opri în faţa ei, privind-o admirativ, ceea ce îi dădu de înţeles că nu-l deranja un pic de praf.

— Rosalind, ţi-a spus cineva vreodată că, atunci cînd zâmbeşti, e ca şi cum ar răsări soarele?

— De cînd stai pe lângă actori, ţi-ai poleit limba, domnule Ashe, râse ea mulţumită, deşi nu-l lua în serios. Ce voia tata?

— Vă uitaţi, doamnă Caliban, la cel mai nou actor al companiei, spuse Stephen cu un gest larg, teatral, asta cel puţin până tatăl tău găseşte un înlocuitor adecvat pentru Chesterfield. Are de gând să angajeze pe cineva recomandat de un prieten.

— Minunat! Asta însemna că Stephen urma să mai stea cu ei încă una sau două săptămâni. Cum înveţi atât de repede dialogurile, te vei descurca impecabil.

— M-am gândit că ar trebui să-mi găsesc un costum pentru seara asta. E nevoie să trecem în revistă garderoba pentru a vedea dacă mi se potriveşte ceva?

Deşi ştia deja ce să răspundă, Rosalind îşi acordă plăcerea de a-i studia preţ de câteva clipe silueta înaltă înainte de a răspunde.

— Va trebui să porţi aceeaşi mantie ca aceea din rolul lui Tezeu – nu avem prea multe costume pentru un bărbat de statura ta şi, de altfel, acela este singurul îndeajuns de frumos pentru ducele Claudio.

— Oh! Exclamă el dezamăgit.

Şi ea era dezamăgită, întrucât asta însemna că nu aveau nici o scuză pentru a-şi petrece timpul împreună. Şi totuşi, cine avea nevoie de o scuză? Erau adulţi, aşa că, probabil, puteau fi împreună fără a se repezi unul asupra altuia.

— Ce-ai zice de o plimbare? Întrebă ea

imprudentă. Eu mă plimb pe o cărăruie de-a lungul râului, de fiecare dată cînd venim la Whitcombe.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse el cu un zâmbet cald, leneş, şi îi oferi braţul. Poate că zâmbetul tău nu este chiar ca un răsărit, dar ai într-adevăr o fire solară, adăugă el, în timp ce se plimbau de-a lungul râului.

— De ce n-aş avea, dacă sînt atât norocoasă şi de fericită? Am o familie minunată, o meserie interesantă, rânji ea, conştiinţa satisfăcătoare a faptului că fără abilităţile mele organizatorice în companie ar domni haosul.

— Ai putea să iei evenimentele din viaţa ta şi să creezi o tragedie, observă el. O orfană, adoptată de o trupă ambulantă care se luptă să-şi câştige pâinea, rămasă văduvă de foarte tânără, forţată să lucreze în cadrul afacerii de familie, cu un viitor nesigur.

— Cred că ai dreptate, dar prefer versiunea proprie a vieţii mele, spuse ea cu un hohot de râs. Orice viitor e nesigur, aşa că de ce să mă distribui în rolul unei regine tragice? Sună al naibii de inconfortabil.

— Cu cât îmbătrânesc, cu atât apreciez mai mult ce binecuvântare este să te naşti cu o fire veselă, spuse Stephen gânditor. Aşa cum e un blestem să fii întotdeauna mohorât, chiar dacă eşti norocos în viaţă.

— Ai dreptate; în afară de problemele normale pe care ţi le pune viaţa, am fost întotdeauna fericită şi nu pot spune că este meritul meu. Mama zice că şi atunci cînd eram o puştoaică zdrenţăroasă, zâmbeam mereu. Cum ţi-ai descrie temperamentul nativ? Îl întrebă ea cu o privire piezişă. Nu eşti genul mohorât, nu?

— Nu, dar în mod cert sînt un om educat să fie serios. Un om de afaceri trebuie să fie mereu responsabil şi de nădejde, spuse cu un zâmbet autoironic. Trebuie, de asemenea, să fie mai degrabă plictisitor.

— Tu nu eşti aşa, râse ea, strângându-l de braţ. Sînt convinsă că ţi-ai exersat umorul sec încă din leagăn.

— E adevărat. Din fericire, puţini oameni îmi recunosc firea subversivă.

Rosalind chicoti din nou. Ajunseră pe poteca ce şerpuia printre copacii de pe malul râului. Cărarea umbrită era un refugiu răcoros din faţa soarelui de amiază.

— Mmm, miros de copaci şi de flori, şi de iarbă, spuse ea, inspirând adânc. Iubesc zilele bogate de sfârşit de vară.

Stephen culese o frunză uscată ce căzuse pe jos şi o aruncă în râu. O văzu purtată leneş de curent în aval.

— Începe anotimpul recoltei. După ce se strânge grâul, va veni toamna şi, nu peste mult timp, va fi

iarnă, spuse el.

— Apoi va veni primăvara şi lumea va întineri din nou, continuă ea, simţind o urmă de tristeţe în vocea lui.

El rămase tăcut preţ de o clipă, apoi, cu privirea fixată pe apă, cită:

— „Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme pentru orice îndeletnicire sub cer. Vreme este să te naşti şi vreme să mori. Vreme este să jeleşti şi vreme să dănţuieşti.” Iar acum e miezul verii şi e timpul să trăim, continuă el cu o intensitate blândă, întorcându-se spre ea.

Rosalind îşi dădu seama cu o claritate enervantă cât de periculos de aproape era să-şi piardă capul din cauza lui. Era atât de uşor ca prin căldura zâmbetului lui sau prin sinceritatea cuvintelor să o facă să cadă în abisul dezastrului emoţional. Din fericire, nu mai era o tinerică, altfel s-ar fi aruncat de bunăvoie în braţele lui.

Şi totuşi, nu-şi putea permite să-l iubească, pentru că era dureros de conştientă de trecerea timpului. În curând, el urma să plece, iar lumea ei va fi mai sigură, dar mai puţin vie. Din nou imprudentă, îi dădu drumul la braţ şi îi luă mâna într-a ei, simţind-o caldă şi puternică.

El îşi împleti degetele cu ale ei şi apoi, mână în mână, continuară să meargă pe poteca paralelă cu râul. Ea încă se mai bucura de frumuseţea zilei, dar aceasta devenise doar un fundal pentru

atracţia puternică pe care o simţea faţă de Stephen. Era surprinzător câte se puteau spune fără cuvinte.

În aval, cam după vreo milă, dădură peste o poiană plină de iarbă, unde o salcie îşi întindea braţele puternice şi blânde. Înţelegându-se fără cuvinte, se aşezară pe o ramură groasă care forma un fel de bancă naturală. Apa curgea leneş, clipocind printre trestii.

— E greu de crezut că e acelaşi râu în care Brian era gata să se înece, spuse Rosalind.

— Chiar este? Aici pare liniştit ca un heleşteu, zise Stephen strângându-i mâna şi apoi dându-i drumul. Am fost descoperiţi, continuă el cu tristeţe, eliberându-i-o. Tatăl tău nu mi-a vorbit doar despre cum ar vrea să-l ajut până cînd găseşte un actor nou. A observat cum te privesc şi ştie că nu Jessica trebuie să se teamă de intenţiile mele viclene.

— Trebuia să-mi dau seama că el şi mama vor observa, spuse ea făcând o grimasă. Amândoi sînt groaznic de atenţi. Dar mai degrabă cred că au văzut cum mă uit eu la tine, şi nu invers.

— Aveam o speranţă vagă, superstiţioasă, că atâta vreme cât nu spun nimic cu voce tare, am fi… în siguranţă, zise el aplecându-se să culeagă o floare de piatră aurie, răsucindu-i tulpina între degetul mare şi arătător.

— Dar nu avem un viitor, aşa că mai bine să nu

existe nici prezent, nu-i aşa? Spuse Rosalind, înţelegând perfect ce voia să spună.

— Aşa este, spuse el, înghiţind cu dificultate. Mi-aş dori ca lucrurile să stea altfel.

Şi ea îşi dorea asta. Preţ de o clipă, se gândi să-l întrebe direct dacă era căsătorit, dar se hotărî că prefera să nu ştie. Existau şi alte motive pentru care ei doi nu puteau avea un viitor. Poate că nu îşi putea permite o soţie fără un sfanţ, sau poate că nu dorea să se coboare luându-şi o soţie care nu-şi cunoştea originile şi având un statut social destul de precar. Sau poate că ceea ce simţea pentru ea era în mare parte dorinţă, iar conştiinţa nu-l lăsa să o seducă.

Dar cum nici unul dintre aceste motive nu i se părea satisfăcător, Rosalind hotărî că era mai bine să abando- neze subiectul.

— Timpul nepotrivit şi locul nepotrivit, spuse ea uşor.

— Şi bărbatul nepotrivit, completă el, întorcându-se spre ea cu o privire arzătoare. Tu însă, Rosalind, eşti un trandafir perfect, continuă, prinzându-i floarea de piatră aurie după ureche.

Mâna lui rămase suspendată în aer lângă capul ei, apoi, cu mişcări nesigure, de parcă ar fi făcut asta împotriva voinţei lui, începu să-i dezmierde obrazul. Exista o încărcătură erotică în gestul prin care degetele lui îi aşezară o şuviţă de păr, atingându-i în treacăt urechea.

Îi cuprinse bărbia în palmă şi ea rămase nemişcată, fiind sigură că orice gest ar fi făcut-o să se spargă în bucăţi. Simţi cum îi pulsează venele de pe gât în contact cu podul palmei lui şi nu îşi dădu seama de ce îi era mai teamă: că va ceda sau că va fugi.

— Faci ca toate bunele mele intenţii să se ducă pe apa sâmbetei, Rosalind, rosti el răguşit, cu ochii plini de dorinţă.

Se aplecă spre ea ca să primească un sărut. Ea închise ochii şi îşi deschise buzele sub ale lui, simţind cum întregul trup îi arde de pasiune, ascuţindu-i simţurile într-un mod nefiresc de puternic. Îi plăcea la nebunie parfumul lui – o notă masculină, dincolo de miresmele naturii. Peste tot în jurul lor, frunzele sălciilor subţiri foşneau uşor în bătaia vântului, ţesând o melodie hipnotizantă. Ea îl mângâie pe păr, şi buclele lui mătăsoase se răsuciră în jurul degetelor ei.

Începu să răsufle precipitat cînd el o trase mai aproape, ridicând-o în poala lui, iar ea se răsuci, astfel încât ajunseră să stea lipiţi piept la piept. Coapsa ei alunecă între picioarele lui, găsind acel loc cald şi tare care invita la o apropiere şi mai profundă.

Mâna lui îi cuprinse sânul stâng, în timp ce degetul mare îi mângâie sfârcul prin muselina subţire a rochiei. Ea tresări, în timp ce trupul îi era traversat de valuri de căldură. Începu să-şi

mişte bazinul, cerând parcă instinctiv să se apropie şi mai mult.

El gemu şi mâinile îi alunecară pe şoldurile ei, trăgând-o cu putere lângă el. Ea îi simţi trupul vibrând în acea apropiere uimitor de intimă, apoi, cu o mişcare blândă, o ridică de pe el şi o aşeză în iarba de catifea, trupul lui urmându-l pe al ei. O sărută pe gât şi în adâncitura sensibilă de dedesubt, în timp ce mâinile lui îi mângâiau întregul trup. Atingerea lui o aprindea ca o văpaie care tânjea să fie stinsă. De mult prea mulţi ani nu mai ştia ce înseamnă atingerea unui bărbat, dar niciodată nu simţise o dorinţă atât de arzătoare.

Simţi corsajul desfăcându-se, apoi aerul răcoros pe sânii ei.

— Ce frumoşi sînt! Şopti el în timp ce limba lui îi atingea uşor unul dintre sfârcuri, tachinând şi gustând, înainte ca buzele lui să se închidă peste carnea întărită.

Simţi cum înlemneşte de plăcere şi răsuflarea îi deveni sacadată, în timp ce îi frământa în neştire umerii cu mâinile.

Apoi el îi mângâie coapsa şi ea îi simţi palma fierbinte pe pielea dezgolită, dându-şi seama cât de aproape erau de acel punct din care nu mai exista cale de întoarcere. Trupul ei ardea de dorinţă, dar îşi dădu seama cu groază că, dacă se dăruiau unul altuia, zidul ei de apărare se va nărui şi ea se va îndrăgosti fără speranţă de el. Era şi

aşa destul de greu să-l piardă pe Stephen în situaţia actuală, dar dacă deveneau iubiţi, ştia că plecarea lui ar fi distrus-o.

— Nu, te rog, nu, şopti ea, cînd mâna lui îi alunecă între coapse, fără a face însă vreun gest de a-l opri şi ştiind că dacă el ar fi continuat ea ar fi acceptat cu o nerăbdare inconştientă.

Dar el se opri şi, după ce îi trase din nou rochia peste picioare, se retrase, înjurând supărat, deşi vocea îi era încă atât de dulce. Se rostogoli pe burtă şi îşi propti coatele de pajiştea verde, îngropându-şi faţa în mâini.

— Îmi pare rău, şopti Rosalind tremurând.

El tăcu şi ea putu observa că avea umerii crispaţi.

— Nu sînt supărat pe tine, doamnă Caliban, rosti el cu un zâmbet strâmb după o lungă pauză, ci pe mine însumi. Îmi jurasem că nu voi face aşa ceva şi, deşi probabil că nu mă crezi, în general stau destul de bine cu autocontrolul.

Rosalind îl credea şi se gândea că ar trebui să se simtă flatată că era atât de sensibil la farmecele ei; chiar ar fi fost flatată şi încântată dacă ar fi existat vreun viitor pentru ei, dar nu era cazul.

Ea se ridică şi îşi trecu degetele prin părul răvăşit pe umeri.

— Bunul-simţ e o pacoste, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, răspunse el cu un zâmbet crispat. E tragedia vieţii mele că toţi drăcuşorii

mei sînt atât de respectabili.

Ea zâmbi, oftând de uşurare cînd îi văzu privirea plină de o căldură tristă. Nu puteau fi iubiţi, dar măcar erau încă prieteni.

Capitolul 11

Lordul Michael Kenyon îşi opri calul în faţa casei doctorului George Blackmer, coborând istovit din şa. Spera ca nenorocitul să fie acasă, întrucât Michael călărise o grămadă pentru a primi răspunsuri, şi nu dorea deloc să aştepte.

Servitorul în vârstă îl conduse pe Michael în dispensarul doctorului, unde Blackmer folosea un mojar şi un pisălog pentru a măcina o substanţă de consistenţa cretei. Michael îl mai întâlnise o singură dată, la înmormântarea cumnatei lui, ducesa de Ashburton. Circumstanţele fuseseră de aşa natură, încât nu îl făcuseră prea încrezător în capacităţile doctorului.

Blackmer ridică privirea şi sări în picioare.

— Ashburton! Mă bucur să văd că te-ai întors, mi-am făcut griji!

— Mai uită-te o dată, spuse Michael dându-şi jos pălăria pentru ca doctorul să-i poată vedea limpede faţa. Nu sînt Ashburton, sînt fratele lui.

— Înţeleg, îmi cer scuze, dar semănaţi foarte bine cu el, spuse Blackmer, oprindu-se în loc.

Michael auzise lucrurile astea toată viaţa lui, aşa că nu îl interesau asemenea veşti.

— Am fost plecat de-acasă şi am primit scrisoarea dumitale de-abia ieri. Am venit de îndată, desigur, dar cînd am ajuns la conac mi s-a spus că fratele meu e plecat de trei săptămâni şi că nu au nici o veste de la el. Ce naiba se întâmplă aici?

— Aşadar, ducele nu a fost în vizită la dumneavoastră, în Ţara Galilor, oftă Blackmer. Speram că se află acolo.

— Nu, şi nu este nici la Londra, pentru că eu însumi am fost acolo până acum câteva zile, spuse Michael cu nerăbdare. În scrisoare spuneai că fratele meu este grav bolnav, ce are?

— Are o tumefacţie, o boală internă incurabilă care-i distruge stomacul şi ficatul, spuse Blackmer ezitând, parcă întrebându-se cum să-i dea vestea. Aproape sigur va fi mort în câteva luni.

Michael înlemni. Scrisoarea meşteşugit scrisă a lui Blackmer nu-l pregătise pentru o asemenea veste proastă. Stephen nu fusese aproape niciodată bolnav. Îi vizitase pe Michael şi Catherine în Ţara Galilor cu câteva luni în urmă şi părea că plesneşte de sănătate. Cum se putea să fie pe moarte aşa, dintr-odată?

— Nu se poate face nimic? Întrebă Michael printre dinţii încleştaţi.

— Să ne rugăm doar, spuse Blackmer, ferindu-şi privirea, nesimţindu-se deloc în largul lui.

Michael trebui să-şi controleze impulsul de a-l

lovi pe celălalt. Nu are rost să-l ucizi pe mesager.

— Se poate ca Stephen să fi plecat pentru că boala i-a afectat judecata? Întrebă, bântuit de un alt gând neplăcut.

— În nici un caz, răspunse doctorul, mirat de sugestie. Bănuiala mea este că ducele şi-a dorit puţină intimitate, ca să poată să se obişnuiască cu ideea că este bolnav.

Da, Michael şi-l putea imagina pe Stephen făcând asta. Şi totuşi…

— O absenţă de trei săptămâni este puţin cam mult. Este posibil ca starea să i se fi agravat, astfel încât acum să fie pe undeva zăcând ţintuit la pat?

— Bănuiesc că se poate întâmpla, dar este puţin probabil, clătină din cap Blackmer.

Michael cântări ce să facă. Stephen îi lăudase abilităţile lui Blackmer, dar pentru un medic de ţară acestea presupuneau să potoleşti vreo febră şi să pui la loc câteva oase rupte.

Omul nu reuşise să o salveze pe Louisa şi, în mod evident, habar nu avea ce să facă pentru Stephen.

Poate că Ian Kinlock îl putea ajuta. Era chirurg, prieten de-al lui Catherine, care îi salvase viaţa lui Michael după bătălia de la Waterloo, printr-o procedură experimentală extrem de îndrăzneaţă. Kinlock lucra la spitalul Sf. Bartolomeu din Londra, făcând experimente undeva la graniţele

cunoştinţelor de medicină. Dacă exista cineva care-l putea ajuta pe Stephen, acela era Ian. Tot ce trebuia să facă Michael era să-şi localizeze fratele şi apoi să-l ducă la Londra.

— Mulţumesc pentru informaţie, doctore, la revedere! Spuse el, răsucindu-se pe călcâie şi îndreptându-se spre uşă, profund uşurat de această perspectivă pozitivă.

— Ce aveţi de gând să faceţi? Întrebă Blackmer.

— Să-mi găsesc fratele, desigur, îi aruncă Michael peste umăr.

— O clipă, vreau să vin şi eu.

— Dar de ce Dumnezeu ai vrea să faci una ca asta? Replică Michael nerăbdător, oprindu-se.

— Este pacientul meu. Dacă îl puteţi găsi, ar trebui să fiu şi eu acolo, spuse Blackmer coborându-şi privirea şi atingând absent mojarul de piatră de pe masa din faţa sa.

Michael se încruntă, aproape hotărât să nu-i permită celuilalt să-l însoţească. Nu avea nevoie de compania unui străin, şi nici nu-i putea spune lui Blackmer că scopul lui era să-l găsească pe Stephen şi să-l ducă la un alt medic. Totuşi, Michael nu putea să nu admire conştiinciozitatea lui Blackmer.

— Bănuiesc că poţi veni dacă vrei, dar sper că eşti un călăreţ bun, pentru că nu am de gând să merg mai încet, ca să poţi ţine pasul.

— Mă descurc, spuse Blackmer scurt, dar voi

avea nevoie de puţin timp ca să mă pregătesc şi să rog un coleg să aibă grijă de pacienţii mei. Este târziu acum. Putem porni la drum mâine-dimineaţă?

Michael privi pe fereastră şi văzu că soarele coborâse mult pe cer.

— Da, bănuiesc că am putea, spuse, fără tragere de inimă. Trebuie să le pun nişte întrebări servitorilor de la moşie şi să scriu nişte scrisori. Pe mâine, doctore Blackmer. Ne vedem la conac în zori, adăugă şi apoi plecă, spunându-şi că dacă era cineva care-l putea ajuta pe Stephen, acela era, cu siguranţă, Ian Kinlock.

Nu putea crede că nu se mai putea face nimic pentru singurul lui frate.

După ce vizitatorul său plecă, Blackmer se prăbuşi pe scaun, profund marcat. Asemenea tatălui său, lordul Michael era cât se poate de necioplit, o caracteristică a familiei Kenyon, dublată de aerul cumplit de poruncitor al unui ofiţer de armată. Nu va fi uşor să călătorească împreună cu el, şi asta nu doar din pricina anilor de război dur care trecuseră peste Kenyon.

Blackmer îl întâlnise pe lordul Michael o singură dată înainte şi acesta îi lăsase impresia că semăna foarte mult cu Ashburton, cu excepţia posturii ţepene şi a ochilor verzi, sfredelitori. Nu se aşteptase să vadă atâta durere nedisimulată la auzul veştii că fratele lui mai mare suferea de o

boală incurabilă. Majoritatea oamenilor s-ar fi bucurat în secret la vestea că urmează să le cadă pe cap un titlu de duce, peste câteva luni.

Medicul se holbă la căminul care nu fusese aprins încă. După cum se temuse, faptul că-l anunţase pe lord dezlănţuise furtuna. Ashburton putea fi oriunde în Anglia şi erau şanse foarte mici să-l găsească. Mai degrabă aveau şanse să se întoarcă ducele de capul lui, decât să-l găsească ei, dar dacă lordul Michael reuşea să-şi găsească fra-tele, medicul ducelui trebuia să fie şi el acolo cînd se întâmpla asta.

Blackmer se uită fix la şemineul rece, întrebându-se – cu o presimţire puternică – în ce oare se amestecase.

Capitolul 15

Căsătorie? Uimită şi aproape rămânând fără cuvinte, Rosalind zise prosteşte:

— Cu siguranţă că perspectiva unui căsătorii este mai degrabă o cerere decât o propunere.

— Da. În mod obişnuit aşa ar fi, dar în aceste circumstanţe, „propunere” ar fi un termen mai potrivit, întrucât nu vom fi soţ şi soţie destulă vreme pentru a ne dedica unei căsnicii în adevăratul sens al cuvântului, şi nici nu ne iubim. Cu toate acestea, există prietenie între noi şi, în mod cert, dorinţă, spuse el zâmbind absent, privindu-i sânii pe jumătate dezgoliţi.

Ruşinându-se de amintirea comportamentului ei obraznic, ea se ridică în capul oaselor, recăpătându-şi înfăţişarea respectabilă, şi încercă să-şi adune gândurile.

— M-ai… m-ai luat pe nepregătite.

— Cred că mai degrabă ar trebui să spui „Sir, m-aţi luat prin *surprindere*”, zâmbi el larg.

— Păi, chiar aşa e, râse ea în timp ce-şi mai revenea din şoc. Chiar vrei să ne căsătorim? Întrebă ea începând să-şi culeagă firele de paie din păr.

— Îmi dau seama că nu e prea atrăgătoare ideea de a te căsători cu un bărbat aflat pe moarte, spuse el pe un ton serios. Cu toate acestea, există compensaţii: vei scăpa de mine în câteva luni, nu îţi voi cere să fii lângă mine la finalul atât de neplăcut, ba chiar îţi voi cere să pleci atunci şi în plus, spuse el ezitând, sînt un om bogat, sînt gata să încheiem o înţelegere pe plan financiar care să asigure viitorul tău şi al familiei tale.

Ea îşi lăsă în jos mâinile din păr şi se uită la el uluită. Chiar şi aşa, tolănit pe o parte, cu fire de paie împrăştiate peste tot şi hainele în dezordine, era o prezenţă puternică. Un gentilom şi, după cum mărturisise el însuşi, bogat.

Desigur, era şi complet nebun. Chiar credea că era atât de ticăloasă, încât să se căsătorească cu el doar pentru bani? Şi că i-ar fi plăcut să devină văduvă cât mai repede? Că în cazul în care s-ar fi

căsătorit, îi va permite să o alunge cînd se va afla pe patul de moarte? Şi dacă într-adevăr credea lucrurile acestea, de ce Dumnezeu voia să o ia de soţie?

Dintr-odată, îşi dădu seama care ar fi fost motivul.

— Dacă speri să ai un moştenitor, să ştii că sînt slabe şanse să ţi-l pot oferi, spuse ea pe un ton direct. Se prea poate să fiu stearpă.

— Nu contează, răspunse el cu o expresie încordată. Căsnicia mea a durat mulţi ani, dar nu am avut copii. Probabil că vina a fost atât a mea, cât şi a soţiei mele.

Îi făcea onoare faptul că nu-şi acuza soţia pentru „nereuşită”, şi totuşi Rosalind era nedumerită. Pisoiul tricolor de mai devreme apăru din nou pe neaşteptate, sărind cu greutate prin fân. Îl culese mecanic, îl aşeză în poală şi începu să-l dezmierde.

— Dacă nu ai speranţe la un moştenitor, de ce îmi propui să ne căsătorim? Actriţă fiind, sînt mai potrivită ca amantă decât ca soţie. Ar fi o nesăbuinţă din partea ta să laşi… un interludiu de pasiune să-ţi întunece judecata şi să te facă să uiţi ce se cuvine.

— Moartea inevitabilă te face să-ţi dai seama că toate ideile despre lume pe care le aveai nu sînt decât nişte nerozii. Ştiu că-ţi cer mult: timpul tău, tovărăşia ta, răbdarea şi pasiunea ta. Minimul pe care-l pot face este să-ţi ofer respect, spuse el

ridicându-se în şezut. În plus, trebuie să petrec puţin timp la Londra pentru a-mi pune afacerile în ordine, aşa că va fi mai uşor să te ţin lângă mine dacă suntem căsătoriţi.

— Bine, dar fratele şi sora ta şi restul familiei vor avea cu siguranţă obiecţii faţă de această mezalianţă, protestă ea.

— Eu sînt capul familiei. Nu este treaba lor să-mi judece acţiunile. Dacă nu sînt de acord, n-au decât să se ducă naibii! Spuse el, ridicând din sprâncene.

Aroganţa lui aristocratică era atât de naturală, încât lui Rosalind mai că-i veni să râdă. Nu e de mirare că tatăl ei îi tot dădea roluri de nobil. Şi totuşi…

— Şi dacă nu mori? Doctorii se înşală adesea. Nu vei regreta că te-ai căsătorit cu cineva care nu este de rangul tău?

— Ar fi nevoie de un miracol ca să trăiesc şi eu nu cred în miracole, spuse privind-o de la egal la egal. Dar dacă asta se va întâmpla, nu voi regreta că am făcut această alegere. Dar tu?

— Nu, nici eu, spuse ea încet.

Şi totuşi, nu ştia ce răspuns să-i dea. Felul în care vorbea acum, de parcă ar fi încheiat o afacere, nu avea nimic de-a face cu pasiunea arzătoare, teribilă, pe care o împărtăşiseră şi presupunea că şi mai puţin avea de-a face cu dragostea.

Privi apoi lung în ochii lui şi înţelese. Dacă el ar fi fost sănătos, nu s-ar fi întâlnit niciodată, şi în mod evident nu i-ar fi propus să se căsătorească cu el, chiar dacă printr-un ciudat joc al sorţii s-ar fi îndrăgostit de ea. Acum însă, avea de înfruntat moartea, singur şi înfricoşat, şi era prea mândru pentru a recunoaşte asta. Ea bănuia că nu ar fi spus pentru nimic în lume că avea nevoie de ea sau de altcineva. Deşi chiar avea nevoie de ea.

Deodată, văzu brutal de limpede ce însemna să se căsătorească cu el. Puţină bucurie şi foarte multă durere. Va fi nevoită să-l vadă stingându-se fără a-i putea spune cât de mult o durea şi pe ea suferinţa lui, întrucât asta i-ar fi sporit povara. Va trebui să între în lumea lui şi să fie puternică, fără sprijinul oferit de familia ei. Va fi dispreţuită de majoritatea membrilor familiei lui Stephen şi a prietenilor săi, în ciuda sprijinului oferit de el.

O femeie înţeleaptă i-ar mulţumi şi ar refuza, iar o femeie mândră s-ar simţi insultată de tonul detaşat cu care îi prezentase propunerea.

Privi pisoiul, în timp ce-i mângâia gâtul minuscul cu arătătorul. În mod evident, nu era mândră şi, în mod cert, nu era înţeleaptă.

— Da, mă mărit cu tine, spuse încet, ridicându-şi capul şi dându-i mâna.

— Mă bucur nespus. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să nu regreţi vreodată această decizie, spuse el, strângându-i cu putere mâna.

Expresia evidentă de uşurare de pe chipul lui îi demonstra că luase o decizie bună. Ţinea mult la el şi gândul că va muri era chinuitor pentru ea. Dar dacă urmau să-şi petreacă timpul rămas împreună, cel puţin va rămâne cu amintiri fericite. În plus, ar minţi dacă ar spune că nu vedea ca bine-venită securitatea financiară pentru părinţii ei.

— Ca actor itinerant, nu am o parohie a mea, aşa că presupun că trebuie să mergem acasă la tine ca să ne putem căsători, spuse ea, revenind la lucruri mai practice.

— Nu e nevoie, voi trimite pe cineva la Londra pentru a obţine o dispensă specială. Asta n-ar trebui să dureze mai mult de... vreo trei zile, spuse el, gândindu-se, sau patru ca să fim siguri. Aşadar, ne căsătorim miercuri?

— Fie, răspunse ea, clipind, mirată de atâta grabă. Totuşi, nu era nici un motiv pentru care să aştepte, ci dimpotrivă, aveau toate motivele din lume să se grăbească.

— Vei putea părăsi trupa imediat sau va trebui să aştepţi până cînd tatăl tău îţi va găsi înlocuitor? Întrebă el încruntându-se în timp ce îşi lega lavaliera.

— Câteva piese vor trebui scoase din repertoriu până cînd găsesc o altă actriţă, spuse ea în timp ce cântărea repertoriul trupei. Totuşi, plecarea mea nu va cauza probleme de netrecut, sînt mai

puţine roluri pentru femei decât pentru bărbaţi.

— Bun. Mi-ar plăcea să avem timp şi pentru o scurtă lună de miere înainte de a pleca la Londra, spuse în timp ce-şi culegea firele de fân de pe haina închisă la culoare. Mi-am neglijat îndatoririle stând atâta timp cu trupa. Nu voiam să mă întorc acasă.

— Mă bucur că ţi-ai neglijat îndatoririle măcar o dată, ne-a făcut plăcere să te avem cu noi, spuse ea zâmbind. Doamne, trebuie să ne întoarcem la han, continuă, privind afară pe fereastră şi văzând cât era de târziu. Tata va crede că ne-au mâncat mieii sălbatici.

Stephen se ridică în picioare şi o ajută şi pe ea să se ridice. Pisoiul se căţără pe umărul ei şi se agăţă de ea, zgâriind-o cu gheruţele lui asemenea unor mici pumnale. El desprinse micuţul animal şi îl dădu mamei lui, apoi o trase pe Rosalind în braţele sale. Îmbrăţişarea nu prea semăna cu săruturile pasionale de mai devreme, dar era calmă şi posesivă.

— Am fost groaznic de egoist şi nici măcar nu mă pot convinge să mă simt vinovat de asta, murmură el.

— Dar de ce-ar fi egoist să-ţi găseşti un partener? Întrebă ea dându-şi capul pe spate şi privindu-i lung chipul, observând cum pierderea în greutate îi scotea în evidenţă oasele frumoase, puternice. Cu toţii luăm, dar şi oferim. Este cel

mai natural lucru din lume.

— Sper că ai dreptate, oftă el în timp ce îi trasa conturul urechii cu vârful unui deget.

Rosalind îşi rezemă capul de umărul lui, gândindu-se cât de puţine lucruri ştia despre el. Nu îi întâlnise niciodată vreun membru al familiei, nu ştia unde locuieşte şi, în fond, nu ştia nimic despre viaţa lui, cu excepţia faptului că era „fermier”. Dar ştia că e bun şi cinstit. Şi asta era destul.

Se abandonă plăcerii pe care o simţea prinsă în îmbrăţişarea lui, prelungind-o pentru câteva clipe. O făcea să se simtă în siguranţă, liniştită. Pentru moment, exista un echilibru emoţional între ei, dar oare cât va dura? În curând, rolurile lor se vor schimba şi el va avea nevoie de puterea ei mai mult decât avea ea nevoie de a lui. El va urî asta şi poate că va ajunge să o urască şi pe ea.

Aşa să fie. Dacă îşi dorise o viaţă uşoară, ar fi putut să-l refuze.

— Arăt ca o lăptăreasă care a fost tăvălită în fân, spuse ea cu regret, îndepărtându-se puţin şi începând să se cureţe.

— Ai prea multă eleganţă naturală ca să arăţi ca o lăptăreasă, răspunse el în timp ce o urmărea cu o privire plină de căldură.

— Adevărul e că arăt cam tăvălită, râse ea. Poţi să-mi scuturi paiele de pe spate?

El o ajută, netezindu-i hainele şi scuturând cu

delicateţe paiele rămase pe spatele ei. Îi luă ceva mai mult timp, dar pe ea n-o deranjă.

După câteva minute, arătau amândoi relativ respectabili. Stephen culese cana de tablă pentru a o duce înapoi la fântână, iar Rosalind puse un picior pe scară, aruncând o ultimă privire prin podul cu fân. Ce loc umil fusese scena unei asemenea pasiuni şi a unei asemenea drame!

Simţi un amestec de fericire şi de melancolie care, se temea ea, nu o va părăsi prea curând.

Neluând în seamă ce-ar fi crezut lumea, Stephen luă mâna lui Rosalind într-a lui în timp ce se întorceau la hanul Green Man. Era… fericit. Era bine să ai ceva frumos la care să te gândeşti. Chiar şi în aceste circumstanţe, ce-şi putea dori mai mult un bărbat decât o soţie care să-i fie prietenă şi, în acelaşi timp, o femeie plină de pasiune cu care să împartă patul?

Mintea lui fremăta de planuri. Cum se aflau încă aproape de castelul Bourne, se gândea să-l roage pe ducele de Candover să-şi trimită unul dintre oamenii de încredere la Londra; fără îndoială, prietenul fratelui său îi va face pe plac. Agentul putea face rost de o dispensă de la Colegiul Avocaţilor de Drept Civil

8.

Şi putea duce un cec bancherilor familiei, întrucât Stephen începuse să cam rămână fără bani. De asemenea, îl putea duce pe Jupiter în

grajdurile de la Ashburton Abbey şi putea aduce câteva haine de schimb de la moşie. Stephen îşi luase îngrozitor de puţine haine pentru această escapadă.

În afară de aceste lucruri, tot ce-i trebuia era Rosalind. O privi cu coada ochiului, minunându-se de cât de norocos era. Ea îi aruncă o privire lungă, oferindu-i un zâmbet cald şi intim, ceea ce aproape că-l făcu să se simtă tentat să se întoarcă cu ea în hambar. Eh, în curând urma să fie a lui şi vor putea împărţi patul ori de câte ori doreau. Sau hambarul.

Un zvâcnet de durere îl readuse la realitate. Se gândise să-i spună lui Rosalind numele lui adevărat şi rangul lui, dar renunţase la idee. Desigur că trebuia să afle, dar era mai bine să aştepte până după nuntă. Cum ea avea ceva dubii legate de diferenţa dintre situaţiile lor, ar putea să se răzgândească dacă ar şti cât de mari erau aceste diferenţe.

Se gândi scurt la reacţia tatălui său dacă ar fi ştiut că fiul şi moştenitorul lui se căsătorea cu o actriţă. Dacă bătrânul nu ar fi fost deja mort, cu siguranţă că vestea l-ar fi omorât. Stephen se scutură ca de un vis urât. Oricât încercase să-i facă pe plac tatălui său, nu reuşise niciodată. Aşa că, în cele din urmă, nici nu mai încercase.

Tatălui lui i-ar fi displăcut profund şi ideea că Michael va fi următorul duce. Era păcat că nu va

şti asta niciodată, se gândi Stephen sec. Bătrânul duce fusese un om aspru şi dificil, dar corect din multe puncte de vedere. Cu toate acestea, îşi urâse propriul frate mai mic şi, ca un fel de răzbunare, îşi dăduse silinţa să-i îndepărteze unul de celălalt pe Stephen şi pe Michael. Era singurul lucru pe care Stephen nu i-l putea ierta.

Şi Claudia va fi oripilată, iar asta chiar era o problemă. Cu puţin noroc, Stephen va reuşi să facă pace între ea şi noua lui soţie. Dacă nu va reuşi… dar alungă îndată acest gând.

Hanul apăru în faţa lor. În timp ce se apropiau de el, o căruţă se opri să lase să coboare un băiat şi o fată obosiţi de drum, descărcându-şi şi bagajele.

— Mă întreb dacă nu cumva acela ar putea fi Simon Kent, spuse Rosalind gânditoare, văzându-i îndreptându-se spre han. Nu ştiam că e căsătorit, dar băiatul acela chiar arată ca un actor.

— Nu e prea impresionant. Dar de altfel nici Edmund Kean nu e.

— L-ai văzut pe Kean? Întrebă Rosalind, aruncându-i o privire. E atât de bun precum îl recomanda faima lui? Continuă ea nerăbdătoare atunci cînd Stephen dădu din cap afirmativ.

— Este extraordinar. L-am văzut în noaptea faimosului său debut la Londra, cînd l-a jucat pe Shylock în *Neguţătorul din Veneţia*.

— Am auzit că în Drury Lane două treimi din

locuri erau goale la începutul spectacolului şi că a jucat atât de convingător, încât oamenii s-au repezit pe stradă în prima pauză, spunându-le altora să vină şi ei. Chiar s-a întâmplat asta? Întrebă ea cu ochii mari.

— Da, chiar aşa a fost, spuse Stephen, zâmbind la această amintire. Deşi era ianuarie şi vremea era îngrozitoare, am mers până la un restaurant din apropiere şi mi-am târât trei prieteni în lojă, iar la sfârşitul spectacolului, teatrul era plin. A fost cu adevărat remarcabil.

— Mi-ar fi plăcut să fiu şi eu acolo, rosti Rosalind, melancolică.

— O să te duc la Drury Lane cînd mergem la Londra, spuse el, strângând-o de mână. Stagiunea începe peste vreo săptămână şi ceva.

— Când te gândeşti că ai şi lojă, chicoti ea, o să fiu foarte sus-pusă!

Chiar mai sus-pusă decât credea ea şi, din păcate, decât i-ar fi convenit, se temea el.

— Kean este extraordinar, spuse el, preferând să schimbe subiectul, dar cred că tatăl tău este egalul lui.

Rosalind îl recompensă cu un zâmbet înflăcărat. Era sincer. Dacă Thomas Fitzgerald ar fi reuşit să se înţeleagă cu directorii de teatre, atât el, cât şi Maria ar fi fost la fel de cunoscuţi precum Kean şi Sarah Siddons. Era trist, dar adevărat, că talentul nu era destul pentru a avea succes cu adevărat.

Ajunseră la han şi se luară după sunetul vocilor din salonul privat. Jumătate din trupa Fitzgerald se adunase în jurul celor doi nou-veniţi îmbrăcaţi în haine sărăcăcioase. Tânărul îşi scosese pălăria şi discuta cu Thomas.

— Rosalind, Stephen, acesta este Simon Kent. A sosit cu o zi înainte. Iar aceasta este sora lui, Mary Kent, rosti Thomas privind spre ei cînd Stephen şi Rosalind intrară.

După ce au fost făcute prezentările, Stephen şi-a examinat înlocuitorul. Kent era cu indulgenţă de statură medie, iar părul lui neîngrijit, deschis la culoare, ar fi trebuit tăiat. Nu era chipeş, de fapt de-abia puteai spune că e prezentabil, dar ochilor săi de un verde-închis cu greu le puteai rezista.

— Sala de treierat pe care am văzut-o ar fi bună, deşi puţin cam mică.

— Nu e nimic, spuse Thomas dând din cap. Hambarul pe care l-am văzut eu era destul de potrivit. Am aranjat să jucăm acolo în seara asta. Ia să vedem cum joci, spuse, adresându-i-se lui Kent. Ce rol ai vrea să-mi prezinţi?

— Acum? Întrebă Kent, uimit.

— Acum, spuse Thomas pe un ton jovial, dar cu ochii de o seriozitate de necontestat.

Stephen bănuia că era vorba despre un test al temperamentului tânărului actor.

Făcându-i-se milă de nou-venit, Jessica făcu un pas în faţă, cu o expresie jucăuşă în privire.

— Domnule Kent, ai trecut rolul lui Romeo în repertoriul tău. Ce zici, repetăm împreună scena balconului?

— Mi-ar fi de mare ajutor, spuse el recunoscător.

Spectatorii se îndepărtară puţin, pentru a le lăsa spaţiu celor doi actori. Mary Kent, o fată blondă, mică de statură, semănând bine cu fratele ei, asista agitată la scenă.

Jessica se căţără pe un scaun solid şi adoptă o poziţie în aer ca şi cum s-ar fi sprijinit pe pervazul ferestrei, privind în noapte. Oftă, pretinzând că nu ştie de existenţa tânărului care o admira de jos.

— „Dar taci! Ce străluceşte-acolo oare? Sînt zorile, şi Julieta-i soare!”, începu Simon Kent, după ce îşi drese glasul.

Deşi vocea îi sună nesigură la primele replici, căpătă repede amploare şi forţă şi, în faţa ochilor fascinaţi ai lui Stephen, actorul se transformă într-un îndrăgostit chinuit de dor. Kent nu era doar un actor competent, dar avea şi acea ardoare care-l putea transforma într-un actor mare.

În timp ce vorbea, frivolitatea Jessicăi se estompă. Prinzându-i privirea lui Kent, vorbi cu nou înfiripata dorinţă a Julietei. Dialogul continuă între cei doi cu naturaleţea unui discurs de zi cu zi, punctat de încântarea aproape imposibil de îndurat a noii iubiri. Era un spectacol captivant.

Stephen simţi cum i se ridică firele de păr de pe

ceafă. Era mai mult decât o scenă între doi actori foarte talentaţi, căci atracţia dintre Simon Kent şi Jessica putea fi practic simţită. Sau poate că doar îşi imagina el asta, datorită predispoziţiei sale romantice?

După ce Jessica îşi rosti ultimele replici, cu o şoaptă profundă, îi întinse mâna cu îndrăzneală admiratorului ei, dorind să-l atingă. La rândul lui, acesta întinse mâna spre ea, dar nu reuşiră să se apropie decât până la câţiva centimetri.

— „Noapte bună! O, despărţire! O, griji dulci şi-amare! Dar fug de-acuma, că aş fi în stare să-ţi strig mereu, mereu, de mii de ori, tot noapte bună întruna până-n zori”, spuse Jessica coborând de pe scaun şi ieşind, nu înainte de a arunca o ultimă privire plină de dor către bărbatul care-i cucerise inima şi care va fi sfârşitul pentru ea.

Kent rosti ultimele replici ale lui Romeo cu pasiunea unui bărbat care îşi găsise iubirea vieţii. Apoi se întoarse şi se retrase câţiva paşi pentru a marca finalul scenei.

Se aşternu o linişte tainică, apoi spectatorii izbucniră într-un ropot de aplauze.

— Bine jucat, domnule! Exclamă Jessica cu faţa roşie de satisfacţie, întinzându-i mâna lui Simon. Făcură amândoi o reverenţă ca şi cum ar fi fost pe scenă.

— Cât din asta a făcut parte din rol? Îi şopti Stephen lui Rosalind în timp ce aplauda.

— Aş pune rămăşag că nu tot, răspunse Rosalind în timp ce o privea lung pe sora ei.

Din celălalt capăt al camerei, Maria îl privea pe Kent cu un aer curios, evaluându-l, probabil, ca viitor ginere. Kent însuşi părea fericit şi uşurat şi uitase să dea drumul mâinii Jessicăi.

Stephen găsi că expresia de pe chipul lui Thomas era cea mai interesantă dintre toate. Se citeau încântare şi aprobare pe faţa lui, dar şi melancolia şi regretul bătrânului leu care îl contemplă pe leul cel tânăr, dându-şi seama că va fi înlocuit de el într-o bună zi.

Spre lauda lui, făcu un pas înainte şi îl bătu pe Kent pe umăr.

— Te vei descurca de minune, băiete. Dar nu vrei să-i dai drumul acum fiicei mele?

Kent se înroşi violent şi lăsă să cadă mâna Jessicăi. Leul cel tânăr mai avea destul până să ajungă regele acestei mici jungle.

— Pare a fi un moment potrivit pentru a anunţa că Rosalind mi-a făcut onoarea de a accepta să devină soţia mea, spuse Stephen încolăcindu-şi un braţ în jurul taliei logodnicei sale. Sper că vom avea parte şi de binecuvântarea familiei ei.

Întreaga familie Fitzgerald se întoarse pentru a se holba la perechea de proaspăt logodiţi.

— Ce minunat! Spuse Maria. Dar nu e… puţin cam repede? Vă cunoaşteţi doar de o lună.

— E destul, spuse Rosalind, ridicând privirea

spre Stephen cu un zâmbet plin de afecţiune.

— Ah, îmi aduci aminte de mine cînd l-am întâlnit pe Thomas, spuse Maria, traversând camera şi îmbrăţişând-o mai întâi pe Rosalind, apoi pe Stephen. Mi-am dorit întotdeauna încă un fiu, şi cine poate fi mai bun decât omul care mi-a salvat copilul de la înec?

Stephen o îmbrăţişă la rândul lui, încercând să-şi amintească dacă mama lui îl îmbrăţişase vreodată cu atâta entuziasm. Oricum, în cazul în care se întâmplase, el uitase.

Thomas îşi miji ochii şi Stephen se întrebă dacă nu cumva uitaseră pe ei vreun fir de pai, extrem de grăitor de altfel. Cu o expresie care spunea „*Sînt logodiţi şi nu e deloc prea devreme*!” el îi strânse mâna lui Stephen, cuprinzându-şi apoi fiica într-o caldă îmbrăţişare. Ceilalţi membri ai trupei se adunară în jurul lor pentru a-i felicita, bărbaţii strângându-i mâna, iar femeile îmbrăţişându-l pline de entuziasm.

Stephen îşi dădea limpede seama că nu se căsătorea doar cu o persoană, ci cu o familie. Fusese mai puţin conştient de asta cînd se căsătorise cu Louisa, şi asta probabil datorită faptului că părinţii ei, contele şi contesa de Rotham, semănau foarte mult cu părinţii lui. Acum însă, devenea parte din familia Fitzgerald, iar ei, parte din familia lui. Stephen făcu o grimasă la gândul că Brian va deveni cumnatul lui.

— Când va avea loc nunta? Întrebă Jessica după ce-şi îmbrăţişă sora.

— Joi, răspunse Rosalind netulburată.

Se lăsă din nou o linişte plină de uimire.

— Avem o grămadă de treabă! Exclamă apoi Jessica, luându-şi sora de mână şi trăgând-o în sus pe scări.

Rosalind îi aruncă o privire veselă peste umăr lui Stephen înainte să dispară.

— Credeam că ai deja o soţie, îi spuse Thomas lui Stephen pe un ton scăzut, controlat, nu tocmai acuzator, dar care cerea o explicaţie.

— Sînt văduv şi nu am copii, spuse Stephen scurt. Am avut… alte motive pentru care am ezitat să o cer în căsătorie, dar am hotărât să-i explic situaţia mea lui Rosalind şi să o las pe ea să decidă.

— Fiica mea are o gândire sănătoasă. Dacă ea consideră că vei fi un soţ decent, asta este destul pentru mine, spuse bătrânul, dând din cap, uşurat.

— Am fost sincer cu ea şi îi sînt extrem de recunoscător pentru alegerea ei, spuse Stephen. Rosalind a spus că plecarea ei nu va crea mari probleme pentru companie, adăugă el după o scurtă pauză. Este adevărat sau să stăm aici până cînd o vei putea înlocui?

— O iei de lângă noi, spuse Thomas cu tristeţe.

Stephen clătină din cap.

— Nu pentru totdeauna. Va dori să-şi revadă des

familia, spuse el.

Thomas se încruntă şi, întorcându-se, începu să măsoare camera. Privirea îi căzu asupra lui Mary Kent.

— Ia zi, fetiţo, ştii să joci? Spuse el cu vocea lui tunătoare.

Fata tresări, luată prin surprindere

— Da, domnule, răspunse ea, înghiţind cu greu. Nu sînt la fel de bună ca Simon, dar am jucat timp de câţiva ani roluri mai mici. O să mă potrivesc de minune în rolul de slujnică a eroinelor domnişoarei Jessica, continuă ea, zâmbind dintr-odată.

— Foarte bine, râse Thomas. Vrei să lucrezi pentru mine, pentru două lire pe săptămână?

— O, da, domnule, spuse ea cu ardoare.

Stephen estimă că fratele ei câştiga trei sau patru lire pentru rolurile mai mari, şi cu aceşti bani se putea descurca binişor.

Toate lucrurile se aranjau uimitor de repede. Se întrebă cam cât ar putea dura acest noroc.

Pălăvrăgind plină de entuziasm, Jessica se prăbuşi pe pat în micuţa cameră pe care o împărţea cu sora ei.

— Ce ai de gând să porţi la nuntă, poate rochia aceea albastră drăguţă pe care ai purtat-o cînd te-ai căsătorit cu Charles?

— În nici un caz, răspunse Rosalind cu o grimasă, în timp ce-şi descheia rochia boţită. Mă

gândeam la rochia Ofeliei, din cufărul de costume. Ce zici?

— Perfect! Întotdeauna ţi-a stat minunat în ea! Rânji Jessica. Şireturile de la spate îţi pun cu adevărat în valoare silueta. Stephen va fi orbit de frumuseţea ta. Mă duc să o aduc acum, să vedem ce accesorii se potrivesc la ea.

Rosalind dădu din cap afirmativ şi îşi scoase rochia. De îndată ce o dădu jos, îşi dădu seama că Jessica se holba la ea. Rosalind coborî privirea şi observă nişte semne asemenea unor vânătăi pe partea de sus a sânilor. Se înroşi violent şi încercă fără rezultat să acopere micile muşcături.

— Te-a rănit? Întrebă Jessica oripilată, înainte ca Rosalind să se decidă ce să spună. Jur că dacă te-a rănit…

— A, nu, deloc!

Amintindu-şi că, în ciuda aparentei ei frivolităţi, sora ei era încă fecioară, se aşeză pe patul lăsat şi spuse pe un ton măsurat:

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să fiu mai atentă, dar împărţim aceeaşi cameră de atâta vreme încât chiar am uitat. Nu, crede-mă, Stephen nu mi-a făcut nici un rău. Nu am fost prea cuminţi, e drept, dar a fost chiar… minunat. Să nu uităm, sînt o văduvă în toată firea, şi mi se permite o mică scăpare, dar tu *nu* ai voie să faci ca mine, indiferent cât de romantic e Romeo al tău, continuă ea, pe un ton de avertisment.

— Nu e Romeo al meu. Dar domnul Kent este un actor foarte bun, nu crezi? Spuse Jessica roşind.

— Da, este. Sînt convinsă că-ţi va face plăcere să-l iniţiezi ca nou-venit în trupă, o tachină Rosalind. Aşa vei putea afla dacă sărută la fel de bine pe cât joacă, spuse.

Gândindu-se la sentimentul de caldă uimire care plutea între sora ei şi actorul cel nou, Rosalind izbucni deodată în plâns, spre marea ei mirare.

— Rose, ce s-a întâmplat? O întrebă Jessica îngrijorată, în timp ce sora ei îşi ascundea faţa în mâini. Astea nu par să fie lacrimi de fericire, spuse ea cuprinzând-o în braţe.

Rosalind începu să plângă şi mai tare. Simţea o nevoie disperată să spună cuiva întreaga poveste, iar Jessica era cea mai bună prietenă a ei, cu care împărţise mii de confidenţe la ceas de seară. Putea să-i încredinţeze şi acest secret.

— Stephen e foarte bolnav, spuse ea năvalnic. Se prea poate să… să nu mai trăiască mai mult de câteva luni.

— Doamne, Dumnezeule! Exclamă Jessica, strângând-o şi mai puternic în braţe. O, Rose dragă, îmi pare nespus de rău. De aceea i-a luat atâta timp să te ceară de soţie, deşi era în mod evident îndrăgostit de tine?

— Plănuise să plece fără să spună nimic, dar a avut o criză oribilă, l-am făcut să-mi spună adevărul şi de-aici lucrurile au decurs aşa cum au

decurs şi am ajuns să ne căsătorim peste patru zile, încuviinţă Rosalind.

Se răsuci în braţele surorii ei, cu trupul răscolit de suspine. Jessica o ţinu liniştită în braţe, mângâind-o pe spate până cînd Rosalind rămase fără lacrimi. Nu va putea să plângă astfel în faţa lui Stephen. De faţă cu el va tre-bui să se controleze şi să fie calmă.

Făcu un efort să-şi revină, se îndreptă şi îşi scoase batista.

— Te rog să nu le spui mamei şi tatei, nu vreau să-i supăr mai devreme decât va fi necesar.

— Foarte bine, spuse Jessica pe un ton grav, dar... eşti sigură că vrei să te căsătoreşti cu el? Îmi place Stephen foarte mult, dar nu avea nici un drept să-ţi ceară să faci ceva atât de dureros.

— Ba avea toate drepturile, răspunse Rosalind, împreunându-şi mâinile în poală. Şi nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să fiu soţia lui Stephen, indiferent pentru câtă vreme.

8 Doctors' Commons, societate de avocaţi care practicau dreptul civil în Anglia victoriană (n.tr.)

Capitolul 16

O ploaie rece, pătrunzătoare de toamnă începuse să cadă de îndată ce răsărise soarele, scuturând frunzele gălbui din copaci şi transformând drumurile în bălţoace şi noroi.

Lordul Michael Kenyon era obosit şi exasperat de-a binelea. După două săptămâni în care îşi căutase fratele dispărut, aflase foarte puţine lucruri, printre care şi faptul că era mult mai dificil să-i dai de urmă unui călăreţ decât să urmăreşti o diligenţă.

În ciuda asigurărilor repetate ale doctorului Blackmer că erau şanse foarte mici ca Stephen să zacă bolnav pe undeva, se simţea uşurat de fiecare dată cînd cineva îi putea spune cu certitudine că fratele lui trecuse pe-acolo. Când nu reuşeau să mai dea de nici o urmă, se întorceau pe ruta parcursă deja şi încercau altele, până cînd mai dădeau de o nouă urmă.

Faptul că itinerarul lui Stephen părea să fie complet la voia întâmplării nu îi ajuta deloc.

Pe drumul care şerpuia către nord, Michael se opri pe domeniul prietenului lui Lucien, contele de Strathmore, mare spion, ca să-i ceară ajutorul. Luce îi dăduse câteva sugestii preţioase şi îi promisese că va vedea ce poate afla, prin vasta lui reţea de informatori. Cu toate acestea, tot trebuiră să se oprească în jumătate din tavernele şi satele din West Midiands ca să întrebe dacă-l văzuse cineva pe Stephen. Din fericire, ducele îl luase la drum pe Jupiter, unul dintre minunaţii armăsari ai lordului Aberdare, prietenul lui Michael. Chiar dacă oamenii nu-şi aminteau mereu de călăreţ, îşi aminteau aproape fără greş

de calul lui.

Jupiter fusese cadoul lui Michael de ziua lui Stephen cu un an în urmă. Amintirea acelui moment îi strânse stomacul. În inima lui, Michael nu putea crede că Stephen chiar era bolnav fără speranţă. Doctorii greşeau adesea, iar Stephen fusese în mare formă ultima oară cînd se întâlniseră.

Şi totuşi, oamenii mureau la orice vârstă şi dintr-o mulţime de cauze. Poate că venise momentul şi pentru Stephen, îşi spuse Michael în gând, deşi era dureros de nedrept să-şi piardă fratele atât de curând după ce deveniseră prieteni.

Era remarcabil că Stephen se dovedise un frate atât de bun, deşi, ca fiu moştenitor, asupra lui se revărsaseră toate criticile bătrânului duce şi toată răutatea lui caracteristică. Michael petrecuse cât mai puţin timp cu putinţă la conac, iar distanţa pe care o păstrase îl salvase de la distrugere pe plan emoţional. Stephen, pe de altă parte, era făcut din alt aluat. El supravieţuise şi devenise mai puternic şi mai corect. Puterea şi temperamentul lui, de obicei atât de echilibrat, făceau cu atât mai ciudată dispariţia lui.

Michael îi aruncă o privire însoţitorului lui morocănos, care stătea cocoşat în şa, încercând să se adăpostească de ploaie. Deşi ştia că nu avea nici un sens, îşi dorea să-l poată învinovăţi pe Blackmer pentru boala fratelui său. Medicul ar fi

trebuit să-i dea vestea lui Stephen în alt mod sau să nu-i fi spus deloc. Michael ştia din proprie experienţă – având de-a face cu soldaţi grav răniţi – că starea de spirit era extrem de mult influenţată de posibilitatea însănătoşirii. Să-i spui unui om că urma să moară putea face multe astfel încât previziunea să ajungă să se adeverească. Ca doctor, sinceritatea nu era întotdeauna cea mai bună politică.

Doctorul taciturn era o enigmă. Chiar şi după două săptămâni în care practic cei doi petrecuseră fiecare oră de veghe împreună, Michael nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se putea ascunde în spatele ochilor de nepătruns ai lui Blackmer, cu excepţia faptului că-şi făcea în mod evident griji pentru binele lui Stephen. Ori poate îşi făcea griji că-şi va pierde cel mai important pacient şi asta va dăuna afacerilor sale?

— Ne oprim să luăm prânzul? Se auzi o voce obosită, care îi întrerupse lui Michael firul gândurilor.

— Mă gândeam să ne oprim în următorul oraş, cred că Redminster se cheamă, răspunse Michael. Caii s-ar putea odihni timp de aproape o oră şi apoi am putea să ne continuăm drumul până se lasă întunericul.

Blackmer amuţi până cînd intrară în Redminster, mult după ceasul amiezii. Ploaia se oprise, iar soarele strălucea oglindindu-se în

băltoace. Chiar înainte de a ajunge la un han numit Three Crowns, Michael se văzu nevoit să-şi determine bidiviul să facă un salt lateral pentru a evita o fetiţă de patru sau cinci ani care o zbughise pe drum în urmărirea unei mingi. Mama copilului, drăguţă, cu părul negru, ţâşni din curtea căsuţei ei pentru a-şi recupera odrasla rătăcită. Îi surâse lui Michael în semn de scuze şi îşi duse fiica înăuntru.

El îşi întoarse apoi obosit calul spre han.

— Duc eu caii, tu mergi înăuntru şi comandă ceva de mâncare, spuse Michael însoţitorului său, simţindu-se puţin vinovat că împingea de la spate un om care nu fusese călit de ani de campanii.

Blackmer dădu din cap recunoscător, descălecă şi intră în han. Michael duse caii în grajd. Un rândaş, cu o pipă de lut în gură, îşi făcea de lucru pe-acolo curăţând un ham.

— Mă bucur să vă revăd, domnule. Fără îndoială este o zi groaznică pentru călători, îi spuse acesta, zâmbind, cînd ridică privirea, înainte ca Michael să apuce să deschidă gura.

— Cred că te înşeli, nu am mai fost pe-aici până acum, dar nu cumva a trecut cineva care îmi semăna? Întrebă Michael, devenind dintr-odată atent.

— A, da, aşa e, spuse el după ce îl privi mai îndeaproape, făcând apoi un gest smerit cu pipa. Dumneavoastră şi calul semănaţi foarte bine cu un

oaspete de acum câteva săptămâni.

— De fapt, încerc să aflu pe unde ar putea fi fratele meu. Are un cal născut din acelaşi armăsar ca al meu.

— Aha, deci şi dumneavoastră tot domnul Ashe sunteţi, spuse rândaşul dând satisfăcut din cap. Aşa se explică. Ar fi fost prea mare asemănarea ca să fie întâmplătoare. Doriţi să vă lăsaţi caii aici peste noapte, domnule?

Domnul Ashe? Probabil că Stephen călătorea incognito, întrucât era puţin probabil ca un alt om cu ace- laşi chip ca Michael şi cu un cal asemănător să umble prin Midiands.

— Eu şi tovarăşul meu ne oprim doar cât să luăm cina. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea să ai grijă de cai timp de vreo oră. Ai idee cumva unde mergea fratele meu? Întrebă el, dându-şi jos pălăria şi trecându-şi mâna prin părul umed.

— Cred că trupa de teatru Fitzgerald se oprea la Whitcombe, spuse rândaşul, concentrându-se să-şi aducă aminte.

— Trupa de teatru? Repetă Michael încruntându-se.

— Da, fratele dumneavoastră a plecat cu ei, explică rândaşul. S-a rănit salvându-l pe băiatul cel mic al lui Fitzgerald de la înec. Un adevărat erou.

— A fost rănit? Întrebă iute Michael.

— Nu ceva grav, îl asigură rândaşul. Domnul

Ashe părea să fie în formă maximă cînd a plecat de-aici. De fapt, spuneau că a şi jucat în una dintre piese, continuă rândaşul făcându-i cu ochiul. Eu, unul, cred că a plecat cu trupa datorită actriţelor. Fitzgerald are mai multe fetişcane foarte drăguţe, actriţe vreau să zic.

Michael îl asculta cu sentimente amestecate. Era şocat şi în acelaşi timp se simţea însufleţit de speranţă. Oare Stephen chiar ar juca pe scenă alături de o companie de teatru ambulant? Desigur, îi plăcuse dintotdeauna teatrul şi jucase chiar destul de bine în câteva producţii de amatori alături de prieteni, dar asta era cu totul altceva. Şi oare avea o aventură cu o actriţă oarecare? Fusese întotdeauna tipul de bărbat serios, dar cine ştie ce poate face un bărbat cînd i se spune că are zilele numărate? Stephen nu mai era căsătorit, aşa că nu avea nici un motiv pentru care să nu se distreze şi el puţin, dacă asta-şi dorea.

Dacă mergea cu trupa de teatru, era uşor de găsit, întrucât actorii sînt nevoiţi să călătorească încet, lăsând urme cât se poate de clare. În culmea fericirii, Michael îi mulţumi rândaşului şi intră în han. În timpul cinei, compusă din friptură de vită şi cartofi fierţi, relată ceea ce aflase. Blackmer se arătă la fel de surprins să audă că exista o şansă ca ducele să fi urcat pe scenă, dar nu comentă, în stilul său caracteristic. În schimb, după ce termină de mâncat, se ridică în picioare şi

se pregăti de continuarea călătoriei spre Whitcombe.

Afară, pauza trecătoare pe care o luase ploaia era urmată de nori de furtună amenințători. De îndată ce bărbații păşiră în curte, un fulger străbătu cerul, urmat îndeaproape de un bubuit prelung de tunet. Începu din nou să plouă cu găleata.

— Mda, nu sînt chiar cele mai bune condiţii de călătorie, spuse Blackmer pe un ton neutru, pe măsură ce fulgerele începură să se înmulţească pe cer.

Remarca fusese cea mai apropiată încercare a doctorului de ceea ce putea fi calificat drept o cerere de răgaz. Michael ezită. Faptul că el era un soldat hârşit în campanii nu însemna că îi plăcea să fie ud, să-i fie frig şi să se simtă epuizat. Şi totuşi, noile informaţii pe care le primise de la rândaş îi dădeau ghes să caute în continuare.

— De obicei, furtunile cu fulgere şi tunete nu durează mult, ar trebui să reuşim să ajungem la Whitcombe înainte de lăsarea întunericului, spuse el.

Blackmer oftă uşor, dar nu protestă.

Tocmai ieşiseră din grajd, cînd un fulger uriaş brăzdă cerul, umplând curtea de lumină albă-albăstruie. Bubuitul de tunet se auzi imediat.

Michael se feri din reflex, ca şi cum ar fi fost prins într-un foc de baraj al artileriei franceze. În

timp ce se ridica, un trosnet prelung răsună, reverberând prin aerul saturat de ploaie.

— Doamne, Dumnezeule, ce-a fost asta? Exclamă Blackmer.

Michael se învârti în loc, încercând să-şi dea seama de unde se auzise trosnetul.

— Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, fulgerul acela a doborât un copac.

Ţipătul unei femei se făcu auzit în apropiere. Recunoscând semnalul dezastrului, Michael se întoarse şi traversă curtea în fugă, ieşind în stradă. Observă de îndată ce provocase atât bubuitura, cât şi ţipătul. Un ulm uriaş fusese făcut bucăţi de fulger şi se prăbuşise peste casa femeii drăguţe cu părul negru, care îşi recuperase mai devreme copilul din drum. Casa cu cadru de lemn era construită din acel material cunoscut sub numele de vălătuc, format din lut amestecat cu nuiele; ulmul o zdrobise ca pe o coajă de ou.

Cu un aer sumbru, Michael merse să facă cercetări la faţa locului. Lemnul înnegrit al ulmului fumega, dar cel puţin ploaia elimina pericolul unui incendiu. Când ajunse la casă, o găsi pe femeie căutând cu disperare prin ruine.

— Eşti rănită? Ţipă Michael pentru a acoperi zgomotul făcut de ploaie şi de furtună.

Ea se întoarse cu apa şiroindu-i pe chip şi cu groaza citindu-i-se în ochi.

— Eu… eu ieşisem afară să culeg ierburi pentru

cină şi nu m-a atins, dar soţul şi fetiţa mea sînt acolo, în spate. Vă rog, ajutaţi-i! Spuse ea, agăţându-se cu mâini tremurătoare de braţul lui Michael.

Gura i se crispă într-o grimasă, în timp ce privi dezastrul. Erau riscuri mari ca cei aflaţi înăuntru să fie morţi sau grav răniţi.

— Sînt oameni înăuntru? Întrebă Blackmer, cînd ajunse la faţa locului gâfâind de la alergat.

— Soţul şi copilul femeii, spuse Michael, inspectând casa zdrobită cu ochiul experimentat al unui proprietar de mină.

Dacă nu organizau cu grijă acţiunea de salvare, bârnele prăbuşite şi pereţii fragili s-ar fi putut mişca, condamnând la moarte pe oricine se afla încă în viaţă înăuntru. Dar cel puţin asta nu se întâmpla la mai bine de o sută cincizeci de metri sub pământ, ca atunci cînd explodase mina lui de cărbune din Ţara Galilor.

— Cel mai sigur ar fi să ridicăm copacul pe verticală ca să reducem la minimum orice alte posibile distrugeri, spuse el.

Între timp, la locul faptei se strânseseră vreo duzină de vecini.

— Doamne Sfinte, ia priviţi la casa lui Wyman! Strigă unul dintre ei.

— Emma, Jack şi Lissie sînt înăuntru? Bolborosi altul, probabil fratele femeii, judecând după trăsăturile asemănătoare.

Când Emma dădu din cap că da, tremurând, o luă în braţe şi faţa îi deveni pământie.

Michael învăţase de mult că era mai bine să te gândeşti la ce e de făcut decât să-ţi faci griji inutile pentru cei răniţi. De vreme ce nimeni nu lua atitudine, începu să dea ordine cu o voce poruncitoare. Odată ce ai fost ofiţer, rămâi ofiţer toată viaţa, se gândi el sec în timp ce trimitea oamenii în goană după cherestea, un bloc şi scripete, şi un atelaj de boi.

Dintr-odată, dintre dărâmături se auzi plânsetul unui copil.

— Lissie, eşti bine? Întrebă Emma, desprinzându-se de fratele ei şi fugind mai aproape.

— Da, dar tata sângerează şi nu-l pot trezi.

Michael examină ruina. Fetiţa era puţin mai încolo, dincolo de ceea ce fusese peretele bucătăriei. Poate că era posibil să o elibereze pe ea înainte de a îndepărta copacul. Apucă o bucată de vălătuc şi încercă să o mişte, manevrând-o cu grijă astfel încât să nu provoace o nouă prăbuşire.

Blackmer apucă celălalt capăt al bucăţii de vălătuc. Michael era surprins de fiecare dată de faptul că el şi doctorul erau de aceeaşi statură, căci personalitatea discretă a celuilalt îl făcea să pară mai scund. Amândoi reuşiră să mute în siguranţă materialul fragil, dând la iveală o spărtură întunecată de formă neregulată, la

parter.

— Văd lumină, mamă! Strigă Lissie entuziasmată.

— Poţi să te îndrepţi spre lumină şi să ieşi afară, draga mea? Spuse Emma impunându-şi să fie calmă, în timp ce îşi ştergea ploaia de pe chip.

— Nu pot să ajung acolo de aici, mamă, se auzi vocea lui Lissie tremurând, după o scurtă pauză. Îmi stau în drum tata şi bucăţi din casă.

— O să încerc să mă târăsc înăuntru pe-aici, spuse Blackmer examinând spărtura. Dacă Wyman se află între copil şi această zonă, poate reuşesc să-l ajut.

— Bine, dar nu poţi face asta, spuse Michael imediat.

— Dacă te grăbeşti atât de mult, n-ai decât să mergi singur la Whitcombe, spuse Blackmer, privindu-l cu dispreţ. Te prind din urmă mâine.

De obicei, chipul doctorului era o mască de nepătruns, aşa că Michael fu uimit să observe un amestec de indignare şi iritare scăldând ochii de un cenuşiu-închis.

— Nu fi nesăbuit, îmi fac griji din cauza pericolului, se răsti Michael, enervat la rândul lui. Restul casei s-ar putea prăbuşi în orice moment.

— Sînt medic, trebuie să încerc să-l ajut, spuse Blackmer, aşezându-se pe pământul mocirlos şi începând să se târască spre spărtură, în timp ce spectatorii îşi ţineau respiraţia.

Michael se crispă auzind un huruit în interiorul ruinei, dar acesta se opri imediat.

— Wyman trăieşte, strigă Blackmer după două minute chinuitor de lungi. Are puls bun, dar şi-a pierdut cunoştinţa, are o arteră ruptă şi pierde sânge.

— Slavă Domnului! Spuse Emma cu reverenţă.

— Poţi să opreşti sângerarea cu un garou? Întrebă Michael, având destule cunoştinţe despre răni pentru a putea înţelege care erau riscurile.

— Nu, îmi stă o afurisită de bârnă în cale, urlă doctorul. Pot să opresc sângerarea pe moment, dar scoateţi repede nenorocitul ăsta de copac de-aici.

Cum echipamentul sosise, Michael supraveghea modul în care se legau blocul şi scripetele.

— Blackmer, suntem gata să ridicăm copacul, strigă el cînd erau gata să înceapă. Mai bine ieşi afară de-aco-lo acum.

— Nu pot, spuse doctorul lapidar, Wyman a pierdut şi aşa destul de mult sânge.

— Dar doctorul va muri dacă pereţii se prăbuşesc, spuse un om mai în vârstă, alarmat.

— Ştie şi el asta, rosti Michael neînduplecat şi dădu semnalul să înceapă.

Cu un scârţâit de hamuri, boii începură să se opintească. Frânghiile scânciră ascuţit, protestând împotriva greutăţii resimţite. Michael îşi ţinu respiraţia în timp ce frânghiile se întindeau. Dacă

s-ar fi rupt, trebuiau să încerce o metodă mai lentă şi mai periculoasă de salvare, asta în cazul în care nereuşita nu i-ar fi omorât pe toţi cei trei oameni din clădirea distrusă.

Chiote se înălţară în aer pe măsură ce copacul masiv era ridicat de pe căsuţa dărâmată. Se auzi un zgomot cînd dărâmăturile se mişcară, dar nu avu loc nici o prăbuşire majoră. Copacul distrus a fost balansat într-o parte de mâinile voluntare. De îndată ce trunchiul a fost îndepărtat, una dintre frânghii se rupse. Celelalte două se rupseră şi ele apoi, şi trunchiul se prăbuşi la pământ cu o forţă care făcu să se cutremure pământul ud. Puţin a lipsit ca unul dintre privitori să nu fie lovit, dar, în mod miraculos, nimeni nu a fost rănit.

După cum sperase Michael, după ce îndepărtară copacul, spărtura din acoperiş deveni vizibilă şi le permise accesul direct în casă. Cu extraordinar de multă grijă, salvatorii ajunseră în curând la micuţă, şi primul dintre ei fu chiar fratele Emmei.

— Unchiule John! Ţipă Lissie.

Câteva clipe mai târziu, unchiul se ivi dintre dărâmături cu copilul agăţat de el. Emma o luă pe Lissie în braţe şi o strânse ca şi cînd nu ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată. Pe chipul ei, lacrimile de recunoştinţă se amestecau cu picăturile de ploaie.

Fără să piardă nici un moment al acelei regăsiri, Michael se întoarse din nou către ruină. Lucrând

cu grijă împreună cu un fierar masiv şi taciturn, reuşi să elibereze calea către omul rănit. Wyman zăcea pe spate, cu cămaşa plină de sânge. Din fericire, bârna care blocase accesul din cealaltă parte îl apărase pe Wyman de răni mai serioase şi singura problemă era tăietura adâncă de pe braţ.

Tot ce se putea vedea din Blackmer erau mâna şi încheietura lui dreaptă, care ieşeau dintr-o spărtură din mormanul de dărâmături, înfăşurate în jurul părţii de sus a braţului lui Wyman. Lucrând pe bâjbâite, doctorul găsise rana şi oprise sângerarea care i-ar fi putut aduce moartea.

Michael îşi scoase batista şi o legă strâns deasupra rănii.

— Poţi să ieşi acum, Blackmer, îl scoatem noi pe partea asta, spuse el.

Michael şi fierarul îl ridicară pe rănit şi îl trecură în mâinile ajutoarelor care aşteptau afară. De îndată ce Wyman fu aşezat pe pământ, Emma îngenunche lângă el, cu un braţ în jurul fiicei ei şi cu cealaltă mână strângând-o pe cea a soţului ei.

— Slavă Domnului! Şopti ea. Vă mulţumesc tuturor.

Michael ieşi istovit dintre dărâmături.

— Sînt William Johnson, primarul din Redminster, spuse bărbatul mai în vârstă care îi vorbise mai devreme. Vă suntem cu toţii recunoscători atât dumneavoastră, cât şi prietenului dumneavoastră pentru ceea ce aţi

făcut, cu atât mai mult cu cât nu sunteţi de pe-aici.

— Mi-am datorat viaţa unor străini, spuse Michael cu un zâmbet vag, şi eu îmi plătesc întotdeauna datoriile.

Se îndreptă apoi spre cealaltă latură a casei, să vadă dacă Blackmer avea nevoie de ajutor. Ploaia se oprise şi începuse să se lase întunericul.

Doctorul se retrăgea din tunel. Era aproape afară cînd ruina începu să scârţâie înfiorător din toate încheieturile. Michael îl apucă pe Blackmer de mijloc şi îl scoase de-acolo tocmai cînd tunelul începea să se prăbuşească. Un fragment de lut întărit atinse obrazul medicului, dar în rest acesta scăpă nevătămat.

Mulţumindu-i încet lui Dumnezeu că avuseseră noroc, Michael îl ajută pe celălalt să se ridice în picioare.

— Se pare că Wyman se va face bine. Tu cum te simţi?

— Nu sînt rănit, răspunse Blackmer atingându-şi zgârietura de pe faţă şi mânjindu-se astfel de sânge pe obraz. Bănuiesc că Dumnezeu s-a gândit să mă pedepsească în alte feluri.

— Ai făcut treabă bună, spuse Michael solemn, oprindu-l, în timp ce doctorul începea să se îndepărteze.

— Asta înseamnă că ar cam fi vremea să plecăm spre Whitcombe, zise Blackmer tresărind şi

uitându-se la mâna lui Michael de parcă ar fi fost un scorpion, cu un zâmbet sardonic fluturându-i pe buze.

— Cred că ne-ar trebui amândurora o baie, câteva pahare de coniac şi o noapte de odihnă la hanul Three Crowns, spuse Michael cu un zâmbet strâmb.

— O idee excelentă! Exclamă doctorul, expirând cu un oftat epuizat, vădit obosit, mergând apoi să vadă cum se simţea Wyman.

Michael îl privi în timp ce se îndepărta. Tot nu-l înţelegea pe Blackmer, şi nici nu-i plăcea de el în mod deosebit, dar, Dumnezeule, trebuia să recunoască faptul că omul avea curaj.

Capitolul 18

Se aşternu o linişte mormântală. Rosalind se holbă la noul ei soţ. Desigur, glumea. Dar nu văzu nici un semn de glumă în ochii lui, ci doar resemnare prudentă.

Stephen era oare Ashburton, unul dintre cei mai bogaţi nobili din ţară?

— Dacă nu e vreo glumă, nu e de mirare că tata te-a tot pus să joci roluri de duce, spuse ea cu voce slabă.

— Nu este nici o glumă, Rosalind, spuse Stephen cu o grimasă.

— Să te ia naiba, Ashburton, îţi baţi joc de noi? Izbucni Thomas Fitzgerald. Ai făcut rost de un

certificat de căsătorie fals doar aşa, ca să zici că te însori?

— Desigur că nu, spuse Stephen pe un ton calm. Căsătoria este complet legală şi tot ceea ce am spus despre mine este adevărat, cu excepţia numelui meu de familie.

— Ţine-ţi temperamentul de irlandez în frâu, dragă, interveni Maria, punând o mână pe umărul lui Thomas tocmai cînd se pregătea să-i dea replica lui Stephen.

— A minţit şi nu are nici o scuză pentru asta, bombăni soţul ei.

— A, nu? Spuse Maria, aruncându-i lui Stephen o privire tăioasă. Dragul meu, eu şi cu tine putem juca orice rol dorim pe scenă şi apoi rolurile rămân acolo, dar este mult mai greu pentru un bărbat să-şi părăsească rolul de duce în viaţa reală.

— Exact, nu mi s-a dat niciodată şansa să fiu altceva decât un nobil, spuse Stephen, aruncând o privire ironică în jur, către nuntaşi. Iar având în vedere că toată lumea se dă deja câţiva paşi înapoi de parcă aş fi căpătat lepră dintr-odată, poate că veţi înţelege de ce mi-a plăcut să fiu anonimul domn Ashe.

— Ei bine, eu, una, cred că este de-a dreptul minunat, spuse Jessica, făcând un pas în faţă. De-abia aştept să le spun oamenilor că tocmai am luat prânzul cu ducele de Ashburton, cumnatul meu,

sau poate să le răspund celor care îmi admiră şalul că este un dar de la iubita mea soră, ducesa de Ashburton. O să mă laud fără ruşine că-ţi sînt rudă, spuse ea îmbrăţişându-l energic pe Stephen. Şi te plac foarte mult chiar dacă eşti nobil fără vreo şansă de recuperare.

— Chiar a încercat să-mi spună asta, tată, dar mama l-a alungat înainte de-a reuşi să o facă, spuse Rosalind, binecuvântându-şi sora în gând, că spărsese gheaţa.

Totuşi, deşi fără să-şi dea seama, încerca să-i facă pe ceilalţi să depăşească momentul destul de jenant, în interior se lupta cu ea însăşi, încercând să-şi controleze uimirea. Privi spre soţul ei, nereuşind să înţeleagă ce însemna, de fapt, noul ei statut. Ea, ducesă? Rosalind Fitzgerald Jordan, copil găsit, actriţă şi văduvă?

Ochii i se opriră asupra verighetei, care strălucea de diamante care costau o avere şi gura i se crispă. Chiar şi verigheta era o dovadă că veneau din lumi diferite.

Dar avea să se gândească mai târziu la aceste lucruri; acum, Stephen avea nevoie ca ea să accepte faptul că era acelaşi om ca înainte.

— O să vreau o zgardă bătută cu diamante pentru pisoiul meu, dragă! Spuse ea încet.

— Dacă asta îţi doreşti, Portia o să aibă o asemenea zgardă, spuse el, relaxându-se puţin.

Thomas părea încă nemulţumit, dar Rosalind

bănuia că era mânios mai mult pentru că fusese păcălit şi doar în mică parte din cauza sentimentelor contradictorii faţă de cei doi bărbaţi care îi luau fetele de lângă el. Dar urma să-i treacă repede furia, aşa se întâmpla de fiecare dată.

— Bunii mei domni şi doamne, v-aş putea sugera cu respect că ar fi potrivit să începem dejunul de nuntă? Zise Brian, pe tonul cel mai jucăuş cu putinţă, înainte ca Thomas să mai poată deschide din nou gura. Cred că până şi ducii şi ducesele trebuie să mănânce, continuă el, aruncându-le o ocheadă complice mirilor.

Replica lui provocă un râs general şi oamenii începură să se îndrepte spre mese. Stephen îţi ţinea în continuare braţul pe talia lui Rosalind în timp ce traversau poiana. Ea se simţea bine aşa. Şi totuşi, nu putea să nu se întrebe ce însemna, de fapt, vestea pe care tocmai o primise.

Petrecerea de nuntă se dovedi un mare succes, deşi Rosalind avea nervii puţin cam întinşi pentru a se putea bucura deplin de ea. Râse şi vorbi, convenind fără cuvinte cu Maria să-i ţină pe Stephen şi pe Thomas departe unul de altul.

Mâncarea şi băutura din belşug îi făcură pe membrii trupei să uite de sentimentul deloc îmbucurător care îi anima la gândul că puseseră un duce să care decoruri. Stephen era cât se poate de fermecător şi popular, aşa că în momentul în care cuplul de tineri căsătoriţi se pregăti de

plecare, aproape toată lumea considera chestiunea drept o glumă bună.

Rosalind îi îmbrăţişă pe toţi cel puţin o dată, iar pe membrii familiei de şi mai multe ori, apoi se sprijini de mâna lui Stephen pentru a se urca în eleganta trăsură pe care o închiriase – sau cel puţin aşa credea ea, că o închiriase. Se putea foarte bine să o fi cumpărat cu banii de buzunar. Apoi, ţinând în mână cutia în care se afla Portia, se urcă şi el în trăsură şi închise portiera în urma sa, aşezându-se pe locul din faţa lui Rosalind, cu faţa la sensul de mers.

Ea făcu semne cu mâna, zâmbind, în timp ce trăsura se punea în mişcare, şi continuă până cînd nu îşi mai putu zări familia. Apoi, pe măsură ce caii pursânge măriră viteza, se lăsă pe spate pe scaunul de catifea şi îşi privi pe îndelete noul soţ. În mod ciudat, acum, odată trecut şocul iniţial, nu era deloc surprinsă să afle că el era duce. Fusese oricum evident că era un gentilom şi avusese întotdeauna acel aer de autoritate de neconfundat. Reuşise să-l facă să tacă pe Crain, sărmanul administrator al săracilor, cu o singură privire. Avea tendinţa de a trece cu vederea acea latură a lui Stephen, întrucât părea un om atât de simplu cînd vorbea cu ea şi cu prietenii ei!

Şi totuşi, era unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia. Dacă ar fi avut ceva de spus, prinţul regent l-ar fi ascultat. Închise ochii şi îşi

frecă tâmplele.

— Te doare capul? O întrebă Stephen îngrijorat.

— Cam aşa ceva. Jessica mi-a prins părul prea strâns în coc, spuse ea, desprinzându-şi acele de păr şi crizantemele. Răsuflă uşurată cînd părul îi căzu liber pe umeri. Desigur, mă simt ca şi cum aş face parte din povestea regelui Cophetua şi a fecioarei cerşetoare.

— Dar eu nu sînt rege, şi nici tu fecioară cerşetoare, spuse Stephen cu chipul întunecat.

— Pe aproape, spuse ea, începând să-şi pieptene părul cu degetele pentru a-l descurca. Este destul de scandalos ca un gentilom să se căsătorească cu o actriţă cu origini incerte, iar ideea că un duce ar putea face asta este de-a dreptul revoltătoare. Eu voi fi considerată de toată lumea o femeie care umblă după averea ta, iar tu, un nesăbuit.

— Dar nu este nimic revoltător legat de căsătoria noastră, spuse el pe un ton muşcător. Tu ai crescut în casa unui gentilom, fie el şi unul care a decis să devină actor. Vorbeşti ca o doamnă şi ai comportamentul şi rafinamentul unei doamne şi nimeni care te cunoaşte nu ar putea spune altceva. Orice bărbat care te întâlneşte mă va invidia, în nici un caz nu mă va considera un nesăbuit.

Nu era oare naiv? Sau poate că era atât de obişnuit să i se arate respect, încât nu putea să îşi dea seama că ea nu va fi tratată la fel atunci cînd

nu va fi lângă el? Se gândi cu ceva umor negru că era numai bine că nu va dura mult căsnicia lor, de vreme ce ea nu ar fi fost acceptată niciodată în lumea lui.

Oricum, asta nu conta, întrucât de îndată ce el ar dispărea, Rosalind se va întoarce la ai ei. Între timp…

— Ce doreşti de la mine, Stephen? Care sînt îndatoririle sociale ale unei ducese?

— Vreau să fii soţia mea, Rosalind, spuse el, părând surprins, prietena mea, tovarăşa mea, iubita mea. Îndatoririle tale sociale vor fi mai multe sau mai puţine, în funcţie de ceea ce doreşti. Dacă vrei să fii prezentată la curte, pot să aranjez asta. Dacă preferi să nu pui niciodată piciorul în vreun salon la modă, şi asta se poate aranja. Alegerea îţi aparţine.

Părea uşor, dar ea nu credea că va fi aşa.

— Datorită rangului tău, eşti o persoană publică şi ai responsabilităţi. Trebuie să fie destui oameni care o să-ţi ceară socoteală.

— De ce crezi că am fugit? Spuse el cu o amărăciune evidentă.

— Este atât de groaznic să fii duce?

— De fapt, în cei doi ani de cînd am moştenit titlul, mi-am dat seama că este mult mai plăcut să fii duce decât să fii moştenitor, spuse el, alungând valul de emoţii care-l cuprinsese. Acum pot face aproape tot ceea ce doresc, chiar şi să devin om

de rând, cel puţin pentru o vreme.

— Te-ai simţit bine în pielea domnului Ashe?

— Niciodată nu m-am simţit mai în largul meu ca în luna din urmă, spuse el încet, după ce ezită câteva clipe. Nimeni nu avea idei preconcepute despre cum ar trebui să fiu, ce ar trebui să fac sau să spun. M-am simţit ca un şoim care şi-a ros legăturile.

— Ai spus că să fii moştenitor a fost mai rău decât să fii duce. De ce? Întrebă ea, simţind că era un subiect despre care ar trebui să afle mai multe.

— Am fost marchiz de Benfield din clipa în care m-am născut, spuse el crispat. Toată viaţa mea a însemnat o pregătire pentru rangul înalt care avea să-mi revină într-o zi. Un băiat care urmează să fie duce nu plânge pentru nimic, nici de emoţie şi, în mod cert, nu cînd e bătut. Şi e bătut des. Nu se dedă unor activităţi nedemne de el, cum ar fi să se joace cu copiii de rând. Trebuie să fie cel mai bun la învăţătură şi la sport. Nu se plânge cînd băieţii mai mari îl chinuie la şcoală ori pentru vreun alt motiv, de altminteri. Nu uită niciodată care îi sînt îndatoririle şi nu îşi cere scuze faţă de cei care îi sînt inferiori, adică aproape toată lumea. Îşi onorează suveranul, chiar dacă acesta nu este decât un parvenit de Hanovra, cu gusturi vulgare. Îşi alege tovarăşii din rândul celor care sînt vrednici să fie luaţi în seamă. Se căsătoreşte… şi aici Stephen se opri brusc.

— Sună groaznic, spuse ea, oripilată.

Fără să-şi dea seama, el îşi duse mâna la abdomen, dând semne clare că începuse să-l doară stomacul.

— Probabil că ţi-ai dat seama că nu toate învăţăturile astea au prins la mine. Faptul că nu am acordat prea mare importanţă rangului meu îl scotea din sărite pe tata. Socotea că sînt o mămăligă lipsită de demnitate, spuse el, zâmbind ironic. După standardele lui eram şi sînt aşa.

Dar multe dintre învăţăturile astea *prinseseră*. Nu era de mirare că Stephen se pricepea atât de bine să-şi ascundă durerea. Dacă nu ar fi fost simţul lui înnăscut de dreptate şi decenţă, ar fi devenit acelaşi monstru care părea să fi fost tatăl lui.

— Şi codul ducal prevedea şi ceva legat de dragoste? Întrebă ea încet.

— Dragostea… dragostea nu făcea parte din materiile de studiu. Pofta trupească era chiar acceptabilă, ambii mei părinţi au avut aventuri bine-cunoscute, dar dragostea era o limbă străină, spuse el privind pe fereastră. Cred că, asemenea limbilor străine, trebuie să înveţi să iubeşti cînd eşti tânăr, continuă el, în timp ce un muşchi al obrazului îi zvâcnea vizibil. Altfel, nu vei reuşi niciodată să înveţi asta.

Aşadar, chiar dacă îşi iubise soţia, se poate să nu fi reuşit niciodată să-i spună asta, se gândi

Rosalind, plină de compasiune. Spera că fosta ducesă se pricepea să audă ceea ce nu i se spunea în mod explicit.

— Mă faci să mă simt foarte bine că sînt un om de rând. Şi totuşi, ai devenit un om destul de normal, în ciuda tuturor opreliştilor.

— Aşadar, nu regreţi că te-ai căsătorit cu mine?

Deşi spusese aceste cuvinte pe un ton nepăsător, se vedea în ochii lui că dorea un răspuns sincer. Doamne, acum cînd aveau atât de puţin timp la dispoziţie, se găseau să vorbească despre poziţia socială?

— Sigur că nu, ba chiar mă felicit pentru minunatele mele instincte. Şi eu care credeam că eşti doar un bărbat încântător, atât de atrăgător că te împinge în păcat. Ca să aflu acum că, fără să vreau, am dat lovitura măritându-mă cu tine, spuse ea tachinându-l. Singurul lucru pe care îl regret momentan este că eşti prea departe de mine.

— Dar asta se poate remedia foarte uşor, spuse el, ridicându-se de la locul lui, păşind peste cutia Portiei şi aşezându-se lângă Rosalind.

În spaţiul limitat din trăsură, asta însemna că se atingeau de la umeri până la coapse.

— Încotro mergem şi cînd vom ajunge? Întrebă ea, luându-i mâna şi împletindu-şi degetele cu ale lui. A fost aşa un haos, încât am şi uitat să întreb.

— Am o căsuţă la mare, aproape de Chester.

Este drăguţă şi intimă, avem doar doi servitori, un cuplu căsătorit. Ar trebui să ajungem aproape de amurg.

— Câte case ai? Întrebă ea curioasă.

— Şase, răspunse el după ce se gândi preţ de câteva clipe. Îţi aminteşti că te-am întrebat dacă ţi-ar plăcea să locuieşti într-o mănăstire? Reşedinţa familiei, Ashburton Abbey, are o grădină interioară. Este minunată.

Aşadar, de la a nu avea un acoperiş deasupra capului ajunsese să deţină şase case. Scutură din cap, amuzată, apoi se trezi căscând.

— Îmi cer scuze, nu am dormit prea mult azi-noapte.

— Foloseşte-mă pe post de pernă, spuse el, înconjurând-o cu braţul drept.

Ea se cuibări, rezemându-şi capul de umărul lui. Se potriveau atât de bine împreună! La naiba cu diferenţa de rang dintre ei! Era aşa cum trebuia să fie. Asta îşi dorea de la soţul ei, senzaţia aceasta de pace şi de anticipare.

Căzu într-un somn fără vise, cu buzele arcuite într-un zâmbet.

În timp ce alunecau de-a lungul dealurilor molcome din Cheshire, Stephen savură senzaţia dată de silueta moale, rezemată încrezător de el, a noii lui soţii. Se simţea… mulţumit, poate chiar mai mult decât se simţise vreodată în viaţă. În săptămânile din urmă, învăţase să trăiască clipa,

iar aceasta nici că putea fi mai frumoasă.

Dintr-odată, o undă de durere îi arse esofagul şi burta. Se crispă, încercând să-şi controleze dorinţa de a se ghemui instinctiv. Nu acum şi nu astăzi.

Îşi strânse braţul mai tare în jurul lui Rosalind şi ea protestă uşor. Se forţă să nu se mişte ca să nu o trezească, deşi se întreba cum de nu putea simţi durerea care ardea la câţiva centimetri de obrazul ei moale şi frumos arcuit sau sudoarea rece a mâinii lui drepte odihnindu-se pe talia ei.

Dar ea se mişcă puţin şi continuă să doarmă, calmându-l cu prezenţa ei. Îşi folosi cu grijă mâna stângă pentru a căuta o pastilă de opiu în buzunarul interior. Luase una chiar înainte de dejunul de nuntă şi ar fi preferat să nu mai ia alta atât de repede. Ura să-şi piardă timpul preţios care-i mai rămăsese fără să ştie de el, deşi se poate ca, spre sfârşit, laşitatea să o ia înaintea remuşcărilor. Mulţi oameni îşi doreau „o moarte decentă”, care includea doze mari de opiu care să-i apere de durere.

Dacă a lua o altă pastilă însemna ca Rosalind să nu afle de această criză, merita să o ia. Înghiţi medicamentul cu greutate, apoi închise ochii şi aşteptă. Încetul cu încetul, unda de durere se stinse, lăsând în urmă o stare de amorţeală. Bănuia că trebuia să se considere norocos că nu vomitase fără oprire sau că nu avusese alt

simptom neplăcut din cele care însoţesc de obicei o asemenea criză.

Norocos. *Pe naiba!*

— A sosit vremea să te trezeşti, doamnă Caliban, spuse el, mângâind cu delicateţe braţul lui Rosalind. Aproape că am ajuns.

— Mmmmm, îngână ea, lenevind încă puţin, bucurându-se de ocazia pe care o avea să stea atât de aproape de Stephen.

Apoi, tocmai cînd trăsura se opri, simţi ceva rece şi umed atingându-i obrazul. Deschise ochii şi văzu că Portia stătea nas în nas cu ea.

— Visez sau chiar am o pisică pe piept?

— I-am dat drumul din cutie, spuse Stephen, cu o sclipire jucăuşă în ochi. După ce a obosit jucându-se cu coada, a hotărât că arăţi destul de moale şi confortabil, iar eu nu pot decât să fiu de acord cu ea.

— Chiar am ajuns deja? Întrebă ea ridicându-se în capul oaselor şi întinzându-şi muşchii amorţiţi.

— Da, spuse Stephen prinzând-o pe Portia şi închizând-o din nou în cutia ei. Ai un mare talent la dormit, să ştii. Nici nu te-ai mişcat, deşi am schimbat de două ori caii.

— E foarte util să fii în stare să aţipeşti oriunde, cînd eşti actor ambulant, spuse ea privind afară pe fereastră.

Un parc bine întreţinut se înfăţişa înaintea ochilor ei, coborând treptat către plaja

strălucitoare, iar la orizont, soarele roşu ca sângele se stingea încet în mare în timp ce razele lui topite transformau norii în mase de coral aprins şi indigo-închis.

— Ce frumuseţe! Cum se numeşte locul ăsta?

— Conacul Kirby. Te uiţi la Marea Irlandei peste estuarul râului Dee, spuse el descuind portiera şi ajutând-o să coboare. Casa este în spatele nostru.

Începuse deja să se întoarcă, atunci cînd ea îl prinse de mână.

— Casa mai poate aştepta, spuse ea.

Priviră în tăcere cum soarele alunecă în mare, iar cerul şi norii cad în întuneric. Ziua trecuse atât de repede! Se gândi la sfârşitul din ce în ce mai aproape al lui Stephen şi simţi cum se crispează plină de regret.

Se întoarse cu faţa spre casă. Asemenea unei coţofene, conacul Kirby, o construcţie lungă cu grinzi încovoiate şi ferestre cu ochiuri mici de geam în formă de romb, care străluceau, poleite de lumina roşie-aurie a ultimelor raze de soare, era decorat cu bârne negre de lemn care contrastau puternic cu albul tencuielii dintre ele, după moda locală. Şi casa i se părea frumoasă. Studie fascinată modelul complicat al bârnelor în formă de spic.

— Este minunată, dar în mod cert nu aşa îmi închipuiam eu o căsuţă.

— Este cea mai mică reşedinţă a mea, are doar

cinci dormitoare.

Un bărbat şi o femeie care aşteptaseră ca ducele să le acorde atenţie le ieşiră în întâmpinare.

— Bine aţi venit la conacul Kirby, Înălţimea Voastră! Spuseră, în timp ce bărbatul îşi pleca fruntea şi femeia făcea o reverenţă. Sper că veţi găsi lucrurile în ordine. Dacă aveam mai mult timp la dispoziţie... spuse, şi vocea i se pierdu într-o notă de agitaţie.

— Atâta vreme cât camerele principale sînt curate şi avem mâncare bună din Cheshire, ne vom simţi minunat. Rosalind, ei sînt domnul şi doamna Nyland, spuse, împingând-o pe Rosalind în faţa lui. Permiteţi-mi să v-o prezint pe ducesa de Ashburton.

Rosalind aproape că se crispă cînd doamna Nyland făcu o nouă reverenţă, iar soţul ei se înclină cu stângăcie în faţa ei. Dumnezeule, dar Rosalind nu era ducesă, era doar o actriţă care-şi dădea părul după urechi asemenea unei şcolăriţe.

Dar se pare că era ducesă şi trebuia să se comporte în consecinţă, de dragul lui Stephen şi al ei însăşi.

Găsi o soluţie cât ai bate din palme: va juca rolul ducesei ca şi cum ar fi un rol pe scenă. Îşi înclină capul şi zâmbi graţios, dar fără prea multă familiaritate.

— Mă bucur că aţi pregătit totul atât de repede, având în vedere că aţi fost anunţaţi din scurt.

Când duceţi bagajele înăuntru, vă rog să aveţi mare grijă de cutia cu pisoiul meu. Portia călătoreşte fără probleme, dar cred că ar vrea să mănânce ceva.

Familia Nyland o luă pe Portia şi celelalte bagaje şi intră în casă. În timp ce birjarul duse trăsura în grajd, Rosalind şi Stephen urcară treptele de la intrare braţ la braţ. El deschise uşa, aplecându-se apoi pe neaşteptate şi luând-o în braţe.

— Deşi nu este Ashburton Abbey, este tot pragul unei case de-ale mele, explică el în timp ce ea se agăţă de el, râzând.

— O să faci asta în toate cele şase case? Întrebă ea, în timp ce el o purta înăuntru.

— Da, dacă doreşti asta, dar nu cred că ţi-ai dori să pui piciorul în pavilionul de vânătoare, cu toate lambriurile acelea întunecate şi capetele de animale împăiate.

Unde mai pui că nici nu va avea timp să ajungă în toate casele lui?

— Ai dreptate, sună groaznic de deprimant, spuse ea cu o voce mai slabă.

O purtă de-a lungul unui culoar slab luminat către o sală de dimensiuni impresionante, decorată cu mobilă din nuc sculptat şi covoare divin de moi. Apoi o lăsă jos, lăsând-o să alunece de-a lungul corpului lui. Când ajunse din nou în picioare, lui Rosalind i se tăiase răsuflarea.

Se opri din râs şi căpătă o expresie solemnă, de parcă ar fi vrut să-şi imprime în memorie chipul ei în acel moment, apoi o sărută cu o tandreţe dureroasă. Gura ei se deschise sub buzele lui şi ea simţi cum întregul trup îi e străbătut de fiori. Cele patru zile de cînd nu mai făcuseră dragoste păreau o eternitate.

— După ce ne revenim de pe drum şi mâncăm, pot să vin la tine în cameră? Întrebă el cu o voce răguşită, ridicând capul, în timp ce ea devenise moale precum ceara.

— Stephen, dragul meu soţ, nimic nu ilustrează mai limpede diferenţa de rang dintre noi. La noi nu se pune niciodată problema ca un cuplu să nu împartă camera şi patul, spuse ea privindu-l uimită o clipă şi izbucnind apoi în râs. Bănuiesc că asta îi ajută să se împace mai uşor după o ceartă. Vei fi întotdeauna bine-venit în patul meu, spuse ea dându-i la o parte părul de pe frunte şi dorindu-şi să poată rosti cuvinte de dragoste. De fapt, chiar mă voi simţi ofensată dacă vei dormi în altă parte.

— Aşadar, presupun că răspunsul e da, zise el, cu privirea arzătoare.

— Desigur, răspunse ea, atingându-i buzele cu limba. De fapt, a fost o zi lungă, poate ar trebui să sărim peste cină şi să mergem în pat chiar acum.

— Nu, spuse el, îndepărtându-se puţin şi luându-i mâna într-a lui. Prima oară, lucrurile s-au

întâmplat prea repede. În seara asta, să savurăm plăcerea aşteptării.

Dacă mai aştepta mult, avea să se transforme într-o panteră, dar el avea, desigur, dreptate. Nu avea nici un rost să se grăbească, aveau toate motivele să facă lucrurile în tihnă.

— Ai dreptate, deşi nu pot spune că mă simt prea înţeleaptă în momentul de faţă, spuse ea, înălţându-şi capul. Am o sugestie. Să mergem într-un tur al casei în timp ce ni se pregăteşte cina şi apoi vom putea lua masa într-un mod intim, în camerele noastre.

— Este o idee minunată, spuse el sărutându-i vârfurile degetelor şi luându-i apoi braţul. Acesta, draga mea ducesă, este holul principal, spuse el pe tonul pompos al unui valet îngâmfat. Cea mai veche parte a clădirii se pare că ar data de la începutul secolului al cincisprezecelea. Te rog să observi ornamentele splendide din ipsos.

— Sînt splendide, într-adevăr, Înălţimea Voastră, chicoti ea, gândindu-se ce actor comic bun ar fi putut fi, intrând în pielea unui vizitator. Dar îngeraşii aceia neruşinaţi sînt oare potriviţi pentru tavanul sălii?

— Nu sînt deloc neruşinaţi, doamnă, ci doar buni prieteni, spuse el, în timp ce o conducea prin camerele de la parter, indicând aspecte interesante şi făcând tot felul de remarci care o făceau să izbucnească în râs.

Asemenea tuturor clădirilor cu bârne de lemn nu erau perfect orizontale, în timp ce ferestrele plumbuite se înclinau uşor, astfel încât nu era nici măcar o singură linie dreaptă în toată casa. Îi plăcea la nebunie, aşa cum îi plăcea şi felul cum reuşeau să se atingă aparent nevinovat, dar aţâţând astfel, de fiecare dată, focul mocnit.

— Cât de des vii aici? Îl întrebă în timp ce urcau scările.

— Poate că o dată pe an. De obicei, stau aici câteva zile cînd vin cu afaceri în nord, spuse el cu un zâmbet trist. Ştiu, e păcat, nu-i aşa?

— Nu ai nişte veri săraci care să aibă nevoie de un cămin?

— Ba da, dar toţi preferă să trăiască mai la sud, mai aproape de civilizaţie. Unul dintre verii mei stă pe moşia de la Norfolk, unde s-au dus să trăiască Ellie Warden şi copilul ei, spuse el. Orice aş spune, vărul Quintus şi soţia lui presupun că este vorba de copilul meu, continuă el, ironic, ceea ce înseamnă că vor avea grijă de copil cât se poate de bine.

— Mă bucur pentru Ellie şi copilul ei, deşi asta îţi pune ţie reputaţia în joc, zise, luându-i braţul în timp ce o conducea de-a lungul holului de formă neregulată, luminat de lămpi. Deşi visase la o casă ani de zile, nici una dintre cele imaginate nu era la fel de frumoasă ca aceasta.

Spera ca, la un moment dat, vreun văr Kenyon

să o aprecieze la adevărata ei valoare.

— Camera stăpânului casei este la stânga, iar cea a stăpânei casei la dreapta, spuse el cînd ajunseră în capătul galeriei. Sînt legate printr-o garderobă şi o uşă, continuă, deschizând uşa din dreapta.

Rosalind păşi înăuntru şi, pentru a doua oară, rămase cu gura căscată. În capătul din stânga, trona un pat ma-siv cu baldachin, încadrat de patru stâlpi, în timp ce, în capătul din dreapta, era amenajată o zonă de relaxare, cu un fotoliu, scaune confortabile şi alte piese de mobilier. Dar ce îi atrase privirea erau trandafirii. Fiecare masă şi fiecare birou erau acoperite cu vaze pline de flori frumos mirositoare, strălucind în roşu, roz şi alb, în lumina focului care trosnea în cămin. Mireasma lor era îmbătătoare.

— Stephen, sînt mută de admiraţie, spuse ea atingând un boboc de trandafir de culoare stacojie. Cum Dumnezeu ai reuşit să faci asta?

— Mă pricep destul de bine să pregătesc diverse lucruri, răspunse el sărutând locul sensibil dintre gât şi umăr. Ideea e simplă: trandafiri pentru trandafirul meu perfect.

— Florile sînt nemaipomenite, dar se vor ofili atât de repede, spuse ea, înghiţind cu greutate, sperând ca el să nu-şi dea seama cât de imperfectă era.

— De aceea şi sînt atât de frumoase, spuse el

încet.

Privirile li se întâlniră preţ de o clipă tensionată. Chiar şi acum, în noaptea nunţii lor, le era imposibil să scape de semnele că viaţa avea un sfârşit. Dar cât timp va mai trăi, îşi promise ea încrâncenată, vor smulge orice moment de bucurie posibil timpului necruţător.

Capitolul 19

Stephen sorbi nişte vin din pocal, privind-o fix pe Rosalind, care stătea de cealaltă parte a mesei rotunde. Îşi periase părul şi şi-l lăsase liber pe umeri, iar coama grea strălucea în nuanţe de aur vechi şi stropi de ambră, de fiecare dată cînd ea se mişca. Sugestia ei de a mânca în cameră fusese inspirată, întrucât se puteau bucura aici de acea intimitate care ar fi fost imposibilă în sufrageria cea mare.

El îşi dorise anticipare, iar camera încălzită de foc promitea multe. Fiecare înghiţitură şi fiecare gură de vin era dublată de plăcerea de a şti cum se va încheia masa.

Stephen avea o senzaţie absurdă de ambivalenţă legată de noaptea nunţii. Pe de o parte, o dorea cu încrâncenare, mistuit de o foame neabătută. Îşi dorea să facă dragoste cu ea până se săturau, să-şi petreacă restul nopţii cu ea în braţe, apoi să se trezească şi să facă din nou acelaşi lucru.

Şi totuşi, în acelaşi timp, se simţea la fel de

neîndemânatic ca un băieţaş fără experienţă. Înainte de prima lui căsătorie, avusese parte de experienţele obişnuite ale unui tânăr bogat, bucurându-se de câteva dintre cele mai frumoase curtezane din Londra, fără vreo complicaţie.

Însă toate acestea încetaseră după ce se căsătorise. Nu că Louisa i-ar fi reproşat dacă îşi lua amante, întrucât fusese educată să creadă că o soţie bine-crescută nu ar trebui să dea atenţie micilor păcate ale soţului, dar ar fi fost rănită în mândria ei şi el reuşise să facă atât de puţine lucruri pentru Louisa, încât nu putea să nu îi fie fidel. De asemenea, nu dorea să calce pe urmele tatălui său în privinţa lipsei de moralitate.

La început, fusese greu să se mulţumească cu patul rece şi nesatisfăcător pe care i-l aducea căsătoria lui şi se regăsise de nenumărate ori de-a lungul nopţilor reci, lipsite de somn, visând că se pierdea în carne de femeie caldă, binevoitoare. Totuşi, în timp, acceptase că acelea erau limitele vieţii lui. Până la urmă, nu avea o fire atât de profund pătimaşă, şi nici nu se aştepta să fie uşor să facă ce se cuvenea.

Cel puţin aşa crezuse el, că nu este prea pătimaş, dar apoi o întâlnise pe Rosalind şi să facă dragoste cu ea fusese cea mai intensă şi satisfăcătoare experienţă din viaţa lui. Dar asta fusese doar o scurtă furtună de senzaţii, care se încheiase prea curând. Avea de gând să se asigure

că în seara aceea va fi altfel, ca şi în toate nopţile care le mai rămâneau.

Oare cât de mult va reuşi să o satisfacă pe Rosalind? Ea era o femeie senzuală, sensibilă, în timp ce el nici nu mai văzuse o femeie dezbrăcată de cînd se căsătorise cu Louisa. Primei lui soţii îi displăcuse atât de mult sexul, încât trebuia ca actul să se petreacă pe întuneric sub pături şi în cămăşi de noapte, iar ea se dădea înapoi cu scârbă de fiecare dată cînd el încercase orice altceva decât cele mai fundamentale mişcări. Prin urmare, nu prea era un maestru al subtilei arte carnale.

Şi nici nu avea prea mult timp să înveţe acum ceva, căci, în ciuda faptului că speranţele lui că vor avea o zi destul de bună se împliniseră, durerea îi aducea în mod constant aminte că trupul începea să îl trădeze. Nu mai avea nici atât de multă putere şi, nu peste multă vreme, nu îi va servi la mare lucru lui Rosalind ca soţ. Desigur, ea nu i-ar fi reproşat asta, avea prea multă compasiune pentru el, dar el dorea cu ardoare să-i lase amintiri pe care nici un alt bărbat să nu le poată şterge. Asta însemna că trebuia să se disciplineze şi să facă dragoste cu ea încet, nu cu graba la care îl îndemna corpul lui aprins de dorinţă.

Zâmbi trist la gândul că trebuia să se disciplineze, cînd era pe jumătate înnebunit de dorinţă. Ea purta încă magnifica rochie a Ofeliei,

şi decolteul ei era uluitor de fiecare dată cînd se apleca. Văzuse mai mult din ea în podul cu fân decât văzuse din Louisa în toţi anii lor de căsnicie. De fapt, şi acum vedea destul din ea.

Nu numai că Rosalind era incredibil de atrăgătoare, dar în timpul mesei îi spusese tot felul de poveşti minunate despre teatru.

— Apoi pisica, despre care regizorul de scenă se jurase că e cât se poate de blândă, se trezi şi scoase capul afară din coş în mijlocul scenei. Mama pur şi simplu a împins-o înapoi şi a spus răspicat: *„Nu fi o mâţă aşa de ambiţioasă, ăsta nu e Dick Whittington 9!”,* concluzionă ea punând jos furculiţa.

— Mi-aş fi dorit să văd asta, spuse Stephen râzând. Chiar există o piesă despre Dick Whittington şi pisica lui?

— Da, spuse ea cu ochi strălucitori. Nu e prea grozavă, dar îmi amintesc cu drag cum jucam în ea rolul pisicii, cînd eram mică.

Şi-o imagină ca un copil adorabil cu mustăţi şi coadă şi râse din nou. Punându-şi vinul deoparte, tăie câteva feliuţe de brânză din bucata de pe masă.

— Vrei să guşti din brânza asta excelentă de Cheshire? Întrebă el.

— Da, te rog, răspunse Rosalind cu un zâmbet leneş.

El se aplecă în faţă şi îi dădu să guste.

— Delicioasă, murmură ea, trecându-şi buzele şi peste degetele lui, în timp ce lua brânza sfărâmicioasă. Vrei şi tu?

— Cred că da.

Ea tăie o felie şi o ţinu aproape de buzele lui, cu degetele calde şi puternice. El le atrase în gura lui şi îşi trecu limba peste ele într-un gest senzual.

— A... ai observat cât este de cald? Spuse ea, retrăgându-şi încet mâna.

— Să las focul mai mic?

— Am o idee mai bună, zise ea ridicându-se în picioare şi întorcându-se cu spatele la el. De vreme ce Jessica nu se află aici să o facă pe camerista, vrei te rog să îmi dezlegi şireturile rochiei?

El se ridică, simţind cum sângele începe să-i curgă mai repede prin corp şi desfăcu funda de la şiretul încrucişat.

Chiar şi doar în ciorapi, vârful capului ei îi atingea nasul. Îi plăcea că era înaltă şi bine făcută, nu fragilă ca Louisa.

Dar să nu se mai gândească la Louisa, întrucât comparaţiile nu ar fi fost în beneficiul nici uneia dintre femei.

— Asta este cea mai frumoasă rochie de mireasă pe care am văzut-o vreodată, spuse el, începând să tragă şireturile prin găici. Este mult prea delicată pentru a se pierde pe o plângăcioasă precum Ofelia.

— Întotdeauna m-am gândit că acest costum era mai potrivit pentru o regină, spuse ea chicotind, sau pentru o ducesă.

În timp ce desfăcea şireturile, partea din spate a rochiei ei se deschise, descoperindu-i linia elegantă a şirei spinării. Pielea de deasupra cămăşii ei răscroite era netedă ca mătasea.

Îi plăcuse mai devreme cînd îi sărutase umărul, aşa că se aplecă şi îi mângâie ceafa prin vălul de păr strălucitor. Ea scoase un mic oftat şi îşi arcui gâtul. Lăsă un şir de sărutări pe gâtul ei şi îi urmă conturul urechii cu limba, dorind să o audă din nou reacţionând.

— Asta… e mult mai plăcut decât să ai o cameristă, spuse ea, tremurând din tot corpul.

— Scopul meu e să-ţi ofer plăcere, ducesă, spuse el, slăbind şi restul şireturilor şi scoţându-i braţele din mâneci.

Ea se scutură cu un gest delicios, în încercarea de a se elibera de rochie şi corsajul şi mânecile alunecară până la talie. El simţi cum i se usucă gâtlejul în timp ce trăgea mătasea grea peste şoldurile ei pline. Rochia căzu cu un foşnet pe podea şi ea rămase doar în cămăşuţă, ciorapi şi cu corsetul matlasat care susţinea rochia. Trase de cureluşa corsetului şi îi îndepărtă cămaşa de pe umărul drept, ca să-i poată săruta pielea fără cusur.

— Deşi am mai puţine haine acum, îmi este chiar

mai cald decât înainte, spuse ea cu o urmă de râs.

— Atunci asta înseamnă că ai încă prea multe haine pe tine.

Şireturile corsetului se desfăcură mult mai uşor decât cele ale rochiei.

— Aaaa, mult mai bine, spuse el îndepărtând lenjeria ripsată de corp şi mângâindu-i talia subţire.

Ea se sprijini de el. Areolele sânilor erau perfect vizibile prin ţesătura de batist a cămăşii, iar parfumul ei propriu, atât de seducător, se combina cu mireasma mai puternică a trandafirilor. O, Doamne! Îi cuprinse sânii calzi în mâini, simţind greutatea lor somptuoasă în palme, şi ea tresări în timp ce el îi mângâia.

— Am aşteptat destul? Întrebă ea cu o voce guturală, frecându-şi fundul de el pentru a-şi sublinia gândul nerostit.

El simţi cum devine şi mai aprins.

Nu, aveau să mai fie atât de puţine nopţi precum aceasta! Totuşi ea avea dreptate că era prea cald în cameră, aşa că se îndepărtă puţin şi îşi dădu jos haina. Se întreba dacă să dea jos şi vesta, cînd Rosalind se întoarse şi începu să-i desfacă nasturii.

— E rândul meu, Înălţimea Voastră, spuse ea tachinându-l cu un zâmbet.

Ea dădu drumul ultimului nasture şi-i scoase vesta, aruncând-o peste umăr astfel încât ateriză

pe un fotoliu aflat lângă şemineu, apoi îşi trecu mâinile peste umerii şi pieptul lui.

Stephen simţi cum inima îi bate mai tare şi cum fiecare atingere a ei trezeşte în el senzaţii noi.

În timp ce-i desfăcea lavaliera, îl privi admirativ.

— Dacă nu aveai nenorocul de a fi duce, puteai să faci o carieră strălucitoare în teatru, jucând eroi neînfricaţi şi făcându-le pe doamnele din public să leşine de dor, spuse ea lăsând să cadă bucata de ţesătură boţită şi mângâindu-i gâtul cu degetele reci.

— Nu doresc să impresionez doamnele necunoscute din public, pentru mine e destul că mă găseşti tu interesant, spuse el, prinzându-i mâna şi sărutându-i palma.

— Mă interesezi grozav, Stephen, mai mult decât orice bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, zise ea, ridicându-şi spre el ochii întunecaţi, înceţoşaţi de dorinţă.

Buzele ei erau pline şi incredibil de atrăgătoare, aşa că el se aplecă şi o sărută. Avea gustul vinului fin franţuzesc pe care îl băuseră, tare, dulce amărui şi îmbătător.

Concentrându-se la acel sărut nesfârşit, ameţitor, de-abia observă cînd ea îi scoase poalele cămăşii din pantaloni şi îi descheie nasturii de la pantaloni. Apoi îi mângâie părţile intime prin lenjerie şi el simţi cum se crispează şi sângele începe să-i fiarbă în vene, devenind orb la tot ceea

ce îl înconjura, în afara atingerii ei şi a dorinţei brute. Patul era prea departe, în celălalt capăt al camerei. Aşa că o ridică în braţe şi o purtă câţiva paşi mai încolo până la canapea, aşezând-o pe brocartul uzat şi prăvălindu-se asupra ei în timp ce se lăsa în voia nebuniei. Oare de câte ori vor mai sta aşa împreună? Viaţa şi pasiunea lui erau asemenea unei lumânări care luminează în întuneric, arzând până se mistuie şi nu mai rămâne nici o urmă din ea. Cât de des va simţi atingerea părului ei mătăsos şi parfumul ei feminin atrăgător şi misterios, sarea pielii ei?

De câte ori îi va mai arde sângele în vene cu o furie pe care doar ea o putea ostoi?

Îi trase cămaşa în jos şi gura îi coborî asupra sânului stâng. Asemenea unui afrodiziac, geamătul ei înăbuşit îl făcu să se înverşuneze asupra sfârcului, până cînd acesta se întări sub limba lui.

— Stephen, o, Doamne, Stephen, exclamă ea frământându-i părul cu mâinile în acelaşi ritm cu respiraţia ei sacadată.

El îi ridică marginea cămăşii deasupra genunchilor şi desfăcu cu dinţii fundiţa jartierei drepte brodate cu boboci de trandafiri roşii. Jartiera căzu, dar gura lui înaintă în sus pe picior gustându-i interiorul pulpei şi simţind pulsaţia cărnii netede sub limba lui.

Părul dintre pulpe era de o nuanţă mai deschisă de şaten, observă el. Ea dădu un ţipăt plin de

uimire simţindu-i respiraţia caldă prin buclele suave. Şi totuşi ţipătul ei era şi unul de plăcere, de plăcere şi de nerăbdare. Cu un sentiment de putere, el plonjă în adâncimile lunecoase ale părţilor ei intime. Ea îşi arcui coapsele cu un strigăt, reacţionând primitoare la mişcările ritmice ale limbii lui.

El simţi cum trupul ei tremura din ce în ce mai puternic şi se pregăti nerăbdător cînd îi simţi coapsele înălţându-se şi coborându-se violent. Rămase acolo, stimulându-i carnea fierbinte până cînd contracţiile încetară şi trupul ei se relaxă pe pernele canapelei.

Îşi odihni capul pe burta ei în timp ce îşi recăpăta suflarea şi simţi mâna ei în buclele lui dezordonate.

— O, Doamne, şopti ea, habar nu aveam că…

Urmă un lung moment de tăcere şi apoi, tremurând de tensiune, îşi smulse hainele şi se urcă deasupra ei, despărţindu-i picioarele cu coapsele lui.

Îşi croi drum înăuntru cu un entuziasm aproape de nesuportat şi simţi cum îl învăluie o căldură primitoare şi fină.

Ea îşi pierdu răsuflarea şi ochii i se măriră, apoi îşi trase genunchiul drept spre speteaza canapelei, lăsându-şi piciorul stâng să cadă pe podea, deschizându-se în timp ce îşi înnoda braţele în jurul mijlocului lui, trăgându-l aproape şi începând

să-şi mişte coapsele. Îşi croi din nou drum, încă o dată şi încă o dată, simţind cum e cuprins de valuri de plăcere înnebunitoare. Se ridica şi cobora…

Se prăbuşi ca într-o transă ameţitoare, apropiindu-şi obrazul de al ei şi gemând neputincios în faţa triumfului rapid şi de durată. Moarte şi transfigurare.

Se prăbuşi peste ea, cu trupul palpitând epuizat, în timp ce încerca să-şi regăsească suflarea. Când reuşi să se mişte, se ridică într-un cot şi îi examină chipul îmbujorat. Câteva bucle blond-roşcate i se lipiseră de frunte, iar ochii languroşi trădau satisfacţia, ceea ce îl făcu şi pe el să se simtă mulţumit. Deşi nu era un expert, reuşise să o satisfacă şi pe ea, resimţind şi el, la rândul lui, acel extaz devastator.

— Nu pot să cred că am făcut iar asta, spuse el mâhnit, sărutându-i tâmpla. Aveam de gând să fac totul în tihnă, făcând din fiecare bucăţică din tine o sărbătoare.

— Dar eu m-am bucurat de fiecare bucăţică din tine! Spuse ea obraznic.

El râse în timp ce se ridică şi se aşeză pe marginea canapelei. Poalele cămăşii mai degrabă descopereau decât să acopere trupul ei minunat.

— Eşti cea mai delicioasă perversă femeie pe care o cunosc.

Ea se crispă, şi el îşi dădu seama că făcuse o

greşeală, întrucât ea se gândise că este o aluzie la trecutul ei de actriţă. Îi atinse faţa, îndepărtându-i buclele umede de pe frunte.

— A fost un compliment, roti el încet. Întrucât nu am prea avut parte de asta, apreciez deschiderea ta, reacţiile tale.

Rosalind se relaxă, dar deveni brusc conştientă de cum arăta. Îşi trase cămaşa, acoperindu-şi sânii şi genunchii.

El stinse lumânările, lăsând doar focul din cămin să lumineze încăperea, apoi îi întinse mâna. Ea se ridică şi i-o oferi pe a ei şi împreună traversară camera. Când ajunseră la pat, el se întoarse şi îi puse mâinile pe umeri. Deşi îşi satisfăcuseră dorinţa pentru moment, îi plăcea nespus să o privească şi ar fi vrut să vadă chiar ceva mai mult.

Un gentleman i-ar fi respectat pudoarea, dar un bărbat care nu mai avea timp la dispoziţie nu îşi putea permite un asemenea lux. Îşi trecu încet mâinile pe braţele ei până ajunse la talie, apucând apoi faldurile cămăşii.

— Pot?

Ea dădu din cap afirmativ, puţin sfioasă, şi el îi trase cămaşa peste cap, îngenunche şi îi desprinse cealaltă jartieră, cu degetele de data aceea, apoi îi rulă ciorapul rămas. Simţi cum gleznele şi gambele ei îi umpleau palmele şi se opri, bucurându-şi ochii. Eliberată de tirania hainelor, era magnifică. Era făcută pentru dragoste, pentru

a da şi a primi plăcere.

— Eşti frumoasă, îi spuse el cu o voce răguşită. Grozav de frumoasă, atât de frumoasă, încât simt că mă doare inima.

— Chiar mă faci să mă simt frumoasă, spuse ea, înghiţind în sec.

— Să nu te îndoieşti niciodată de asta, Rosalind, spuse el ajutând-o să urce în patul cu baldachin, apoi îşi scoase şi el hainele, dându-şi seama că, deşi boala nu lăsase semne exterioare, era mai slab decât trebuia.

Se pare că vanitatea era un alt viciu de-al lui pe care nici nu îl bănuise. Eh, având în vedere că nu avea cum să arate mai bine decât arăta acum, putea la fel de bine să uite de vanitate. Se sui şi el în pat.

— Sînt obosit, dar nu vreau să se încheie ziua atât de repede.

— Ştiu ce vrei să spui, răspunse Rosalind luându-i mâna într-a ei în timp ce el stătea lungit pe o parte, sprijinindu-i capul astfel încât să o poată privi.

Era chiar cald, aşa că lăsară plapuma unde era, la piciorul patului, şi se întinseră pe cearşafurile reci, mână în mână.

Lui Rosalind îi plăcea la nebunie să-şi privească noul partener, să-i observe oasele lungi şi muşchii bine definiţi, desenele trasate de părul negru pe piept şi pe trunchi, masculinitatea pură care nu

avea nevoie să demonstreze nimic nimănui.

Fusese o noapte a surprizelor, începând cu revelaţia propriei capacităţi de a simţi pasiune. Deşi ea şi Charles avuseseră o căsnicie sănătoasă din acest punct de vedere, relaţia lor fizică era destul de simplă şi presupunea un Charles care se întorcea pe cealaltă parte şi adormea după o repriză scurtă. Uneori, ea se simţea satisfăcută, în timp ce alteori stătea trează privind lung în întuneric până cînd frustrările i se risipeau. O singură noapte de căsnicie cu Stephen îi arătase că acesta era un iubit mai generos şi mai plin de imaginaţie.

Îi plăcea cum stăteau aşa împreună, mândri de goliciunea lor. Era aşa cum trebuia să fie, confortabil.

— Există un termen vechi pentru a fi dezbrăcat, murmură ea, îmbrăcat cu cerul 10

Nu e drăguţ?

— Îmbrăcat cu cerul, repetă el. Îmi place cum sună. Ţi se potriveşte să fii dezbrăcată. Păcat că nu putem fi aşa tot timpul, dar dată fiind vremea din Anglia, nu ar fi prea practic. În plus, spuse el cu un zâmbet strâmb, nu aş vrea să te vadă şi alţi bărbaţi aşa.

— Te deranjează că am jucat roluri în care trebuia să port pantaloni scurţi de bărbat în faţa publicului?

— Cum aş putea obiecta la un lucru pe care l-ai

făcut înainte să te cunosc? Deşi… ezită el. Ştiu că nu e treaba mea, dar a mai existat altcineva în afara lui Jordan?

— Dacă am mai avut iubiţi, vrei să spui? Niciodată, spuse ea, dându-şi ochii peste cap. Au existat destul de mulţi interesaţi să se culce cu o actriţă, mai ales una cu o siluetă destul de generoasă. Dar nimic nu se compară cu a fi înşfăcată de un ţărănoi care miroase a bere, după un spectacol obositor care te face să-ţi pierzi interesul pentru flăcăii de prin partea locului.

— Nu ai o siluetă generoasă, spuse el scoţând un trandafir cu tija lungă dintr-o vază de lângă pat şi mângâind cu el partea inferioară a sânilor ei. Eşti perfectă aşa cum eşti.

Ea râse, bucurându-se de senzaţia lăsată de petalele reci pe pielea ei şi de parfumul subtil împrăştiat de floare, diferit de mireasma aranjamentelor florale.

— Sînt potrivit de atrăgătoare, ceea ce e util pentru o actriţă, mai ales una care nu prea are talent, ca mine. Dar perfectă, n-aş zice. În cazul tău, au mai existat multe alte femei? Întrebă ea privind în altă direcţie, de vreme ce el deschisese subiectul trecutului, dar îi păru imediat rău că întrebase, întrucât oameni cu puterea şi averea lui Stephen aveau acces la cele mai frumoase femei din Anglia, atât din rândul curtezanelor, cât şi al soţiilor amorale ale celor de acelaşi rang cu el.

Din câte ştia ea despre nobilime, majoritatea profitau de asemenea oportunităţi, iar Stephen părea un bărbat cu un apetit destul de sănătos.

— Nu după prima mea căsnicie, răspunse el, spre surprinderea ei. Nu mă omoram după adulter, iar după moartea Louisei… bănuiesc că nu am avut dispoziţia necesară să-mi caut o amantă.

Aşadar, atât de mult îşi iubise prima soţie! Rosalind recunoscu crispată că ar fi preferat ca el să-i înşiruie un lanţ întreg de cuceriri. Doamne, ce proastă era! Deocamdată, era al ei şi nici că putea cere mai mult.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea simplu.

El îi trecu uşor trandafirul şi peste celălalt sân.

— Probabil că ştiam că mă aşteaptă ceva mai bun, sau mai degrabă cineva.

— Te pricepi la cuvinte romantice, spuse ea, distrasă de modul în care tachina sfârcul cu floarea, făcându-l să se întărească şi să-i producă o furnicătură de plăcere.

— Doar dacă sinceritatea e romantică, chicoti el.

Trandafirul coborî către buric şi apoi începu să lunece spre abdomen, desenând leneş diverse forme.

— Ce ironic e că nu ne-am fi căsătorit niciodată dacă nu ar fi fost boala ta la mijloc, murmură ea liniştită de fineţea de catifea a atingerii. Se opri apoi brusc, întrebându-se dacă nu cumva comisese

un groaznic *faux pas* 11

Aducând vorba despre boala lui, apoi consideră că era mai bine să continue. Dacă m-ai fi văzut pe scenă, nu te-ai mai fi gândit la mine.

— Să ştii că nu este aşa, protestă el, trasând cu floarea contururile suple dintre abdomen şi coapsă. Mi-ai atras atenţia de îndată ce ţi-ai dat jos capul de maimuţă. Aş fi venit în culise, alături de ţărănoii care miros a bere, dacă am fi fost în Londra şi… şi dacă lucrurile ar fi stat altfel, spuse el pe un ton trist, după ce se opri pentru o clipă.

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer, aruncând o umbră asupra dispoziţiei lor vesele. Primul ei impuls fu să deschidă un alt subiect, dar îşi dădu seama că s-ar fi întâmplat din nou acelaşi lucru.

— Boala ta e… că un elefant într-o cameră, spuse ea cu grijă. Enormă, imposibil de uitat, întotdeauna prezentă. Nu ştiu cum să vorbesc despre ea şi nu sînt sigură că vreunul dintre noi ştie, spuse ea căutându-i privirea şi încercând să-i citească expresia. Preferi să pretind că nu eşti bolnav, Stephen? Sau să vorbesc despre ea pe un ton obişnuit, ca şi cum ar fi vorba de impozite sau de iarnă, sau un alt subiect regretabil care nu poate fi ignorat?

Chipul lui deveni imobil. Era atât de linişte, că ea putea auzi fâşâitul petalelor pe pielea ei.

— Un elefant într-o cameră, repetă el. Aşa este,

nu? Amândoi ne învârtim în jurul acestei morţi apropiate, de parcă am sta pe ouă, spuse el, continuând să o mângâie cu floarea în timp ce se gândea la răspuns. Cred că prefer sinceritatea. De fapt, ştiu sigur asta. Nu avem destul timp, aşa că nu ne putem permite să pierdem nici un minut având grijă ce cuvinte folosim.

Uşurarea ei îl făcu să-şi dea seama cât de îngrijorată fusese în sinea ei să nu spună vreun lucru greşit.

— Chiar eşti un om remarcabil.

— Eu? Spuse el surprins. Singurul lucru remarcabil în ceea ce mă priveşte este că mi-am ales cu grijă strămoşii.

— Chiar crezi asta, nu? Râse ea. Crede-mă, venind din partea unei femei care a intrat în contact cu oameni din toate straturile sociale şi nu întotdeauna în cele mai bune momente ale lor, pot spune cu siguranţă că ai fi remarcabil, indiferent ce strămoşi ţi-ai fi ales.

— Mă bucur că tu crezi asta, spuse el zâmbind.

Trandafirul se rostogoli de-a lungul zonei unde pulpele ei se întâlneau şi ea îşi ţinu răsuflarea în timp ce senzaţia de uşoară plăcere se transformă în ceva mai mult.

— Scuză-mă, te gâdil, spuse el, oprindu-se.

— Nu într-un mod neplăcut, zise ea cu răsuflarea întretăiată, în timp ce tăciunii dorinţei se aprindeau în ea, doar că sînt surprinsă că pot

simţi aşa din nou, atât de repede după… după ceea ce tocmai am făcut.

— Interesant, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, murmură el în timp ce trandafirul atinse buclele moi dintre picioarele ei; ea îl simţi rece, în contrast cu căldura din interiorul ei.

— Este absurd, cine a auzit să fii sedusă de o floare? Spuse ea cu un hohot de râs, pe jumătate amuzată, pe jumătate ruşinată.

— Dacă cercetăm, sigur vom afla de vreo legendă grecească în care Zeus s-a transformat în floarea-soarelui pentru a putea urmări o nimfă, spuse Stephen cu pretinsă seriozitate. Sau poate era un nap?

— Regele zeilor, un nap? Cu siguranţă că nu se poate aşa ceva, protestă ea râzând şi închise apoi ochii, îşi desfăcu picioarele, iar petalele dansară în intimitatea ei, într-un gest delicat şi profund erotic.

Sângele începu să-i pulseze prin cele mai ascunse colţuri ale fiinţei. Îşi crispă coapsele nerăbdătoare, dorindu-şi o altă presiune şi plenitudine pe care floarea nu i le putea oferi.

Apoi, atingerea uşoară a trandafirului dispăru.

— Om rău ce eşti! Exclamă ea, deschizând repede ochii. Sau poate că ar trebui să spun floare rea. Nu te poţi opri acum!

— Nici nu am de gând să fac asta, dar de data asta, poţi să faci tu toată treaba, spuse el trăgând-

o şi ridicând-o peste el.

Şi el era la fel de pregătit ca ea şi, deşi ea nu mai făcuse niciodată dragoste în acest mod, în teorie nu părea atât de dificil. Se ridică în genunchi şi se agăţă de el. Apoi, savurând fiecare clipă din acea mişcare, se lăsă în jos până cînd simţi cum axul fierbinte o umple deplin, contractându-şi muşchii interiori ca un mic experiment.

— Acum, cine e rău? Spuse el, simţind cum i se opreşte răsuflarea şi aşezându-şi mâinile pe coapsele ei.

Ea râse puternic şi îşi lăsă capul pe umărul lui, în timp ce coapsele i se mişcau ritmic. Era diferit de dorinţa nebună de mai înainte, mai degrabă o ceaţă senzuală care îi inunda întregul corp în loc să se concentreze într-un anumit loc. Îi plăcea că putea controla ritmul, că putea simţi cum inima lui bătea mai repede cînd îl tachina, cu o mişcare provocatoare a coapselor, însă cel mai mult îi plăcea faptul că erau profund conştienţi unul de celălalt, vărsându-se parcă unul în celălalt, un sentiment mult diferit de pasiunea violentă pe care o împărtăşiseră mai devreme, dar la fel de profund.

Dar langoarea se transformă repede în dorinţă imperioasă, iar ea se agăţă de umerii lui, zgâriindu-l cu unghiile în timp ce se freca nebuneşte de el. Când ea scoase ţipătul final, el îi

înlănţui mijlocul cu braţele, împingându-se violent în interiorul ei, cu un sunet gutural.

Trupurile alunecoase de sudoare li se relaxară puţin câte puţin, iar el începu să-i mângâie partea de jos a spatelui. Nici unul nu făcu vreun gest pentru a se despărţi, iar ea îşi dori să rămână astfel, înlănţuiţi pentru eternitate.

În timp ce aluneca în braţele somnului, simţi cum îi apar lacrimi în ochi la gândul sfâşietor că acest vis frumos de iubire avea să piară în scurtă vreme, asemenea unui trandafir.

9 Referire la pantomima *Dick Wittington şi pisica lui*, în care se povesteşte cum acest neguţător şi politician medieval a plecat la Londra să facă avere însoţit numai de pisica lui. (n. Red.)

10 Joc de cuvinte intraductibil. Aici, traducere literală a termenului *sky-clad* din engleză, care are înţelesul de gol-goluţ, gol-puşcă (în limbaj familiar). (n.tr.)

11 Pas greşit (în lb. Franceză, în original) (n.tr.)

Capitolul 21

— Lordul Michael Kenyon, anunţă majordomul.

Michael întră în salonaşul de la castelul Bourne imediat după servitor, în timp ce tovarăşul său venea cu câţiva paşi mai în urmă. Ducele şi ducesa de Candover stăteau lângă foc, luând o ceaşcă de ceai în acea după-amiază târzie. Se ridicară

amândoi şi veniră spre el zâmbind.

— Ce plăcere neaşteptată, Michael, spuse Rafe strângându-i mâna cu putere. Ai picat la ţanc. Peste două zile am fi fost deja plecaţi la Londra.

— Având în vedere că sezonul de toamnă este în toi, îmi era teamă să nu fiţi plecaţi deja, răspunse Michael, lăsând mâna lui Rafe şi întorcându-se spre ducesă. Margot, arăţi minunat!

— Ce fac Catherine şi bebeluşul? Întrebă ea, îmbrăţişându-l călduros.

— Cât se poate de bine ultima oară cînd i-am văzut, adică cu ceva timp în urmă. Rafe, Margot, permiteţi-mi să vi-l prezint pe doctorul George Blackmer, spuse el, întorcându-se spre însoţitorul lui, care rămăsese ezitând jenat lângă uşa salonului.

— Veţi rămâne peste noapte aici, desigur, spuse Margot cu o privire şireată după ce fură făcute prezentările. Doctore, te voi conduce în camera dumitale ca să te poţi odihni şi să-ţi revii de pe drum înainte de cină. Michael, tu vei sta în camera ta obişnuită, continuă, în timp ce-l conducea pe doctor afară din salonaş, dându-le astfel lui Michael şi soţului ei ocazia să stea de vorbă între patru ochi.

— Ia loc, spuse Rafe şi turnă nişte ceai într-o ceaşcă, după care scoase o sticlă de coniac şi îndoi ceaiul; apoi îi înmână ceaşca lui Michael. Plouă grozav afară. Pari că ai avea nevoie de o ceaşcă de

ceai.

— Da, n-ai lăsa nici un câine afară, spuse Michael făcându-se comod într-un fotoliu şi simţindu-se relaxat pentru prima oară de cînd primise scrisoarea lui Blackmer referitoare la Stephen.

Ceaiul fierbinte, îndoit cu coniac, îi răspândi o căldură plăcută prin corp.

— Am avut plăcerea să vedem destui Kenyon în ultima vreme, spuse Rafe după ce îşi reluă locul.

— L-ai văzut pe fratele meu? Întrebă Michael, devenind dintr-odată atent.

— Ashburton a fost aici acum câteva săptămâni, rânji Rafe. L-a jucat pe ducele Atenei în *Visul unei nopţi de vară* şi s-a descurcat de minune.

— Cum ţi s-a părut că arată? Întrebă Michael aplecându-se în faţă.

— Foarte neîngrijit. Purta o barbă falsă ca să nu poată fi recunoscut, dar Margot i-a recunoscut vocea. Am vorbit cu el după spectacol. Părea că se distrează de minune.

— Nu părea că se simte rău?

— Nu, ar fi trebuit? Se încruntă Rafe.

Crispat, Michael îşi puse deoparte ceaşca de ceai şi se ridică în picioare.

— Fratele meu este foarte bolnav. Este pe moarte, după spusele doctorului Blackmer. De îndată ce a aflat cât de gravă este boala lui, Stephen a plecat de la conac de unul singur, fără a

lăsa vorbă cînd are de gând să se întoarcă. În cele din urmă, Blackmer mi-a scris şi de atunci am încercat să dăm de urma lui, cercetând jumătate din Anglia, spuse el începând să se plimbe neliniştit prin salon. E ca şi cum ai urmări o nenorocită de himeră. Nici măcar Lucien, cu toate contactele lui infame, nu a reuşit să fie de ajutor.

— Îmi pare rău, spuse Rafe cu o expresie gravă pe faţă. Există vreo şansă ca doctorul să se înşele?

— Cine ştie? Blackmer nu spune prea multe, dar chiar insistenţa lui în a mă însoţi nu e semn bun. E la fel de nervos ca un iepure gătit pe flacără. Cred că-i este teamă că nu-l va găsi pe Stephen înainte ca el să... şi aici Michael se opri, forţându-se apoi să termine ce începuse să spună: ...de a fi prea târziu.

Rafe, care înjura destul de rar, murmură o înjurătură violentă printre dinţi.

— Zici că Stephen arăta sănătos, spuse el privindu-şi pieziş prietenul.

— Nu l-am văzut limpede, în lumină, dar acum că mă gândesc la asta, părea cam slab şi era tras la faţă. Nu am luat asta în seamă, având în vedere că era cât se poate de vesel.

— Crezi că încă mai călătoreşte cu trupa aceea de teatru?

— Tot ce se poate, deşi mie mi-a spus că urma să se întoarcă în curând la viaţa lui obişnuită, spuse Rafe încruntându-se. Una sau două zile mai

târziu, a trimis un mesaj prin care îmi cerea să-i dau un om de încredere care să facă nişte comisioane pentru el la Londra. I l-am trimis pe Gardiner, intendentul meu, care a lipsit trei sau patru zile.

— Ştii ce avea de rezolvat la Londra?

— Nu l-am întrebat, întrucât nu mi s-a părut că mă priveşte, dar poate că dacă aflăm ce comisioane a avut de rezolvat, aflăm şi ceva din planurile fratelui tău. O să trimit să-l cheme pe Gardiner.

Ducele sună după un lacheu şi-i porunci să-l cheme pe intendent.

— N-ar fi mai simplu să aştepţi să se întoarcă fratele tău? Spuse el de îndată ce rămaseră din nou singuri. Întotdeauna am considerat că e un om cu capul pe umeri. Se va întoarce acasă cînd va găsi de cuviinţă.

— Oare? E plecat deja de mai mult de o lună şi, deşi Blackmer spune că e puţin probabil ca boala să-i fi afectat judecata, cine poate şti cu certitudine? S-a comportat atât de ciudat, încât mă aştept la ce e mai rău, spuse Michael cu o grimasă. Să fugi de-acasă fără să iei nici un servitor cu tine, să joci pe scenă sub un nume de împrumut! Desigur, i-a plăcut întotdeauna mult teatrul, dar chiar şi aşa, pare de necrezut.

— Ba ar fi bine să crezi cînd îţi zic, spuse ducele terminându-şi ceaşca de ceai şi aşezând-o

deoparte. E vreun motiv special pentru care trebuie să-l găseşti pe Ashburton cât mai repede posibil?

— Sînt o grămadă de motive de ordin practic pentru care aş vrea să-l găsesc, dar nu ele sînt importante, spuse Michael oprindu-se din mers în dreptul ferestrei şi privind pierdut la ploaia cenuşie. Eu… eu încă nu am reuşit să accept ideea că fratele meu ar putea fi pe moarte, trebuie să-l văd cu propriii ochi. Să aflu dacă e cu adevărat bolnav sau Blackmer e doar un şarlatan pesimist. Dacă boala lui e gravă, aş vrea să-l vadă Ian Kinlock… şi, desigur, Catherine. Procedura medicală practicată de Ian şi îngrijirea acordată de Catherine mi-au salvat viaţa; poate reuşesc să fac la fel şi cu Stephen.

— Şi dacă nu-l mai poate ajuta nimeni? Întrebă calm Rafe.

— Atunci vreau să-mi iau rămas-bun, răspunse Michael, înghiţind cu greutate. Vreau să-i spun cât de mult am ajuns să-l preţuiesc în ultimii doi ani. Cei din familia Kenyon sînt rezistenţi, credeam că mai avem treizeci sau patruzeci de ani înaintea noastră în care să putem discuta. E interesant câte tipuri de prietenii pot exista, continuă el frecându-şi gâtul care îl durea de la prea multe zile de mers călare şi de la starea lui de nelinişte. Eu, tu, Luce şi Nicholas am crescut împreună, ne cunoaştem cele mai întunecate secrete. Aş avea

încredere în oricare dintre voi, în orice situaţie. Dar Stephen, Stephen e fratele meu. Sînt legat de el prin sânge şi amintiri din copilărie, ca şi prin structura sufletească. Şi uneori asta nu e chiar uşor. Ne-am îndepărtat unul de celălalt timp de ani buni, dar acum, că nu mai este aici, va lăsa un gol în viaţa mea pe care nimeni nu-l va mai putea umple. Şi… trebuie să-i spun asta.

— Întotdeauna am regretat că am fost copil unic, spuse Rafe. Nu ştiu dacă ceea ce spui mă face să mă simt uşurat că viaţa mea a fost mai simplă sau să regret şi mai mult ceea ce mi-a lipsit.

— Ca de fiecare dată cînd vine vorba de dragoste, rosti Michael încet după un moment de ezitare, e mai bine să iubeşti şi să pierzi decât să nu iubeşti deloc. Deşi să pierzi o fiinţă iubită este cel mai mare chin.

Şi să-şi piardă fratele, un bărbat în putere, de-abia cu doi ani mai în vârstă decât el, aducea moartea foarte aproape. Şi nu era vorba de moartea rapidă, întâmplătoare, din bătălie, cu care Michael se confruntase de-atâtea ori, ci de un sfârşit perfid şi mult mai personal. Dacă Stephen putea fi lovit pe neaşteptate de o boală mortală, acelaşi lucru i se putea întâmpla şi lui Michael, lui Catherine sau fragedului lor fiu Nicholas, şi el aproape că nu putea suporta acest gând.

Nici unul dintre ei nu mai vorbi până cînd sosi

intendentul. Michael îşi întoarse faţa de la fereastră şi văzu un tânăr scund, cu părul roşu.

— Aţi dorit să mă vedeţi, Înălţimea Voastră? Spuse acesta puţin agitat.

— Gardiner, acesta este lordul Michael Kenyon, fratele ducelui de Ashburton, spuse el dând din cap. Vrea să ştie ce comisioane ai făcut pentru Ashburton la Londra.

— Păi i-am dus calul în oraş şi l-am lăsat la Casa Ashburton, răspunse Gardiner. Menajera i-a făcut o bocceluţă cu schimburi pe care i-am şi dus-o, am fost la bancă să încasez un cec şi la Colegiul Avocaţilor de Drept Civil să fac rost de o dispensă specială.

— La naiba! Te-a trimis după un contract de *căsătorie?* Spuse Michael neîncrezător, după câteva clipe de linişte stupefiată.

— Da, domnule, răspunse intendentul, făcând instinctiv un pas în spate după ce văzu expresia de pe chipul lui Michael. A fost principalul motiv pentru care m-a trimis la Londra, restul comisioanelor mi le-a dat întrucât urma să ajung la Londra oricum.

De vreme ce Michael era pe punctul de a exploda, Rafe interveni.

— Îţi aminteşti numele femeii cu care dorea să se căsătorească?

— Îmi pare rău, domnule, nu am făcut decât să înmânez funcţionarului biletul pe care îl scrisese

Ashburton, spuse Gardiner întunecându-se. Cred că m-am uitat la ea, dar nu-mi amintesc numele doamnei. Deşi nu a spus asta explicit, cred că urma să se căsătorească cu una dintre fetele din trupa de teatru Fitzgerald.

— O actriţă, spuse Michael, scuipând cuvintele. Şi nu te-ai gândit de două ori înainte să faci asta?

— Nu mă aflu în poziţia de a contesta deciziile unui duce, domnul meu, spuse intendentul cu o faţă lipsită de expresie.

— Dacă nu mai ai nici o altă informaţie, poţi să pleci, Gardiner, mulţumesc, spuse Rafe aruncându-i o privire rapidă lui Michael.

— Doamne Dumnezeule, dacă aş fi reuşit să-l găsesc pe Stephen la timp! Exclamă Michael înjurând de îndată ce se închise uşa în urma intendentului. Trebuie că boala i-a afectat judecata, altfel nu văd cum ar fi putut măcar să se gândească să transforme o femeie de moravuri îndoielnice în ducesa de Ashburton.

— Faptul că a făcut rost de un certificat de căsătorie nu înseamnă neapărat că a şi avut loc vreo nuntă, observă Rafe. În plus, dacă era hotărât să se căsătorească, oricum nu l-ai fi putut opri.

— Aş fi putut încerca, spuse Michael întunecat.

— Şi femeia nu e neapărat o târfă, oftă Rafe. Fitzgerald este un om destul de decent şi e nobil prin naştere. El şi soţia lui au o trupă respectabilă, atât cât se poate în branşa asta.

— În branşa asta, spuse Michael pe un ton caustic. Deşi nu am nevoie de averea lui Stephen, să fiu al naibii dacă o să stau să privesc cum o harpie oportunistă profită de vulnerabilitatea lui ca să pună mâna pe banii lui.

— Poate că s-a îndrăgostit de femeia asta.

Michael pufni cât de poate de elocvent.

— Cinicule, spuse Rafe pe un ton egal. Chiar dacă nu e vorba de dragoste la mijloc, dacă ea îi face ultimele zile fericite, ai tu dreptul să intervii?

— Stephen are gusturi rafinate, zise Michael, crispat. Prima lui soţie era un model de decenţă. Mă îndoiesc că o femeiuşcă vulgară care vrea să se căpătuiască ar putea să-i facă ultimele zile fericite.

— A, da, prima lui soţie. Îţi displace ideea că îi va succeda o femeie de rând, întrucât ţineai la ea?

— Dat fiind numeroşii ani pe care i-am petrecut în armată, n-am reuşit să o cunosc bine pe Louisa. Era foarte drăguţă, cu maniere fără cusur. Şi lucra… lucra minunat la gherghef, spuse Michael ezitând.

— Îşi făcea soţul fericit? Întrebă Rafe ridicând din sprânceană.

— Nu ştiu, recunoscu Michael. Se purtau foarte… curtenitor unul cu celălalt.

— Nu e tocmai ce s-ar putea numi o căsnicie dinamică, spuse Rafe sec. Din experienţa mea, în general îţi poţi da seama dacă soţul şi soţia ţin

unul la celălalt indiferent de cât de decent se comportă în public. Dacă nu ai observat existenţa unei asemenea legături între fratele tău şi răposata ducesă, este foarte posibil ca el să fi încercat să se descurce cum putea mai bine în cadrul unei căsnicii aranjate, în timp ce în inima lui şi-ar fi dorit o femeie complet diferită.

— Bine, dar o actriţă dintr-o trupă de teatru de mâna a patra? Protestă Michael.

— Eu m-am căsătorit cu o spioană, Nicholas, cu o profesoară metodistă, Lucien, cu o hoaţă care avea şi o carieră destul de promiţătoare ca actriţă de comedie, şi tu cu o văduvă mincinoasă. De ce nu s-ar însura Stephen cu o actriţă?

Ştiind că era atras în capcană, Michael îşi controlă furia instinctivă.

— Nu este o descriere corectă nici a lui Catherine, şi nici a celorlalte. Poate că sînt destul de neconvenţionale, dar sînt toate nişte doamne.

— Poate şi viitoarea soţie a lui Stephen este o doamnă.

— Sînt obosit de pe drum şi nu judec bine, oftă Michael, trecându-şi degetele prin păr. Poate că ar trebui să-mi explici mai clar ce încerci să-mi spui.

— Ştiu că instinctele tale protectoare sînt în gardă cînd vine vorba de Stephen, spuse Rafe cu blândeţe, dar nu poţi să împiedici un bărbat în toată firea să facă prostii, dacă e adevărat că este nesocotit. Dacă îţi găseşti fratele şi dai buzna

precum o companie de cavalerie, acuzându-i soţia că e o târfă profitoare, s-ar putea produce un adevărat dezastru. Ca gentilom, Ashburton trebuie să-şi apere soţia chiar şi faţă de tine. Dacă ţine cu adevărat la ea, imprudenţa ta ar putea să te îndepărteze din nou de el şi s-ar putea să nu depăşiţi momentul înainte ca el să moară. Iar dacă s-ar întâmpla asta, mă îndoiesc că ţi-ai ierta-o vreodată.

Cuvintele lui Rafe îl loviră pe Michael cu puterea unui ciocan.

— Dumnezeule, nu o să învăţ niciodată oare? Rosti el cu amărăciune. De câte ori mi-ai dat sfaturi atât de bune de-a lungul anilor?

— De nenumărate ori.

— Şi de câte ori am ascultat de ele?

— Poate cam în jumătate din cazuri, spuse Rafe după ce se gândi un moment.

— Poţi adăuga sfatul de azi pe lista celor pe care le-am pus în practică, spuse Michael privind din nou fix pe fereastră.

Noaptea venise pe nesimţite, mânată din urmă de ploaie.

— Când şi dacă o voi întâlni pe noua ducesă, o voi trata cu toată curtoazia cuvenită, indiferent dacă o merită sau nu. Şi te rog, ţine minte că un vechi ofiţer de infanterie nu ar da niciodată buzna asemenea unei companii de cavalerie, spuse el cu un zâmbet timid.

— O să ţin minte asta pentru următoarea dată cînd va trebui să te domolesc, râse Rafe.

În mod cert, avea să existe o dată viitoare; căci Michael îşi cunoştea prea bine temperamentul pentru a fi sigur de asta, dar mulţumită lui Rafe, avea să acţioneze cu mai multă prevedere. Urma să găsească trupa Fitzgerald şi să afle dacă avusese loc o nuntă, iar dacă era cazul, cine era noua ducesă.

Şi atunci cînd îl va găsi în cele din urmă pe ducele rătăcitor, îşi va aduce aminte că tot ce conta erau Stephen şi dorinţele lui legate de ceea ce putea foarte bine fi sfârşitul vieţii sale. Iar dacă asta însemna că Michael trebuie să fie politicos cu târfa fratelui lui, asta avea de gând să facă.

Capitolul 22

Rosalind privi plină de curiozitate pe fereastra trăsurii spre străzile care forfoteau de viaţă.

— Nu am mai fost la Londra de cînd eram copil. Credeam că amintirile mele sînt exagerate, dar nu e aşa. Oraşul este chiar mai mare şi mai aglomerat decât mi-l aminteam.

— Nu e posibil să exagerezi cînd vorbeşti despre Londra, zâmbi Stephen.

— Sau despre mirosul ei, spuse ea strâmbând din nas şi sperând că Mayfair era mai puţin zgomotos.

Apoi se aşeză din nou la locul ei, luându-i mâna

într-a ei. Avea o dorinţă absurdă de a-l atinge de fiecare dată cînd avea ocazia, ca şi cum asta l-ar fi ţinut lângă ea pentru totdeauna. Din fericire, şi lui îi plăcea la fel de mult să o atingă.

În ciuda vremii schimbătoare de toamnă, avuseseră parte de o lună de miere minunată. Zilelor pline de hohote de râs li se succedaseră nopţi uluitoare de pasiune. Se poate ca faptul că erau atât de conştienţi că timpul petrecut împreună era limitat să fie responsabil pentru această intensitate cu totul specială. Uneori, plângea gândindu-se cât de repede se scurge nisipul din clepsidră, dar niciodată în faţa lui Stephen.

Îndurase cu stoicism mai multe crize, deşi nici una dintre ele nu atinsese intensitatea celor două la care fusese martoră şi ea. În majoritatea timpului, puteau pretinde că totul era în regulă, deşi după noaptea nunţii se instalase o oarecare distanţare emoţională între ei, pe care nu o puteau face să dispară.

Nu vorbeau niciodată despre asemenea lucruri. În schimb, bătuseră cu piciorul străvechile străzi din York şi vizitaseră măreaţa York Minster, una dintre cele mai maiestuoase catedrale din Marea Britanie. Ţara Lacurilor îşi meritase faima prin peisajul spectaculos, un tărâm de vis format din dealuri neregulate şi lacuri liniştite. Angajaseră un luntraş ca să meargă cu barca pe întinsul lacului

Windermere, alunecând pe oglinda lui de sticlă în ceţurile tăcute. Stephen era un tovarăş minunat, avea acel interes puternic pentru lume pe care Rosalind îl observase la copiii foarte mici. Numai că el nu vedea aceste lucruri pentru prima, ci pentru ultima oară. El părea bucuros să aibă pe cineva cu care să împărtăşească aceste descoperiri, iar ea era pur şi simplu fericită să-i fie alături.

Trăsura se opri brusc. Portia, care stătuse pe unul dintre mânerele uşii, sprijinindu-se cu lăbuţele de fereastră, îşi pierdu echilibrul şi, printr-un şir de acrobaţii feline, reuşi să aterizeze în picioare pe podea. Crescuse văzând cu ochii în ultimele două săptămâni şi se obişnuise surprinzător de uşor cu călătoriile.

Stephen prinse pisoiul cu dexteritate şi îl puse la loc în cutia lui, după ce îl mângâie o clipă cu afecţiune.

— Grosvenor Square. Am ajuns, spuse el.

Vizitiul deschise portiera trăsurii şi Stephen o ajută pe Rosalind să coboare din vehiculul plin de noroi. În lumina asfinţitului, Casa Ashburton părea enormă. Aşa că ea simţi cum se micşorează. În luna de miere călătoriseră ca domnul şi doamna Kenyon şi fuseseră trataţi cu politeţea datorată unui gentilom şi soţiei lui, fără a li se acorda o importanţă specială, iar asta îi convenise de minune lui Rosalind. Acum însă, se aflau la

Londra, Stephen era din nou ducele de Ashburton, iar ea simţea că nu era deloc o ducesă potrivită.

— Casa e maiestuoasă, spuse ea, afişând un zâmbet.

— Şi apăsătoare, completă Stephen luând cutia Portiei într-o mână şi braţul lui Rosalind în cealaltă, după care urcară treptele largi. Va fi plăcut să stăm în acelaşi loc mai multe nopţi la rând, dar de-abia aştept să ne întoarcem la moşie de îndată ce-mi termin treburile aici.

Voia să moară la Ashburton Abbey. Îi spusese asta în timp ce se uitau la mormintele regale din catedrala York Minster.

În cele din urmă, un lacheu în livrea răspunse la uşă după ce Stephen bătu ceva vreme, şi îngheţă cînd văzu cine se afla în prag.

— Î... Înălţimea Voastră, nu vă aşteptam, spuse el.

— Da, ştiu, vom rămâne aici cel puţin două săptămâni. Milton, cheamă servitorii care locuiesc în casă. O să vrem o cină uşoară şi apă de spălat cât mai curând. Noua ducesă de Ashburton, spuse el, împingând-o pe Rosalind în faţă. Ascultă de ea în toate. Pisoiul ducesei, continuă, înmânând cutia Portiei lacheului. Duceţi-o în apartamentele principale.

Milton aproape că scăpă cutia cînd, iritată, Portia scoase un ţipăt răguşit, apoi bărbatul fugi să îndeplinească porunca, ţinând cutia cu mare

grijă.

— A sosit momentul să treci şi pragul celei de-a doua case ale mele, spuse Stephen întorcându-se spre Rosalind şi luând-o furtunos în braţe. Mai sînt doar trei praguri de trecut, având în vedere că m-am gândit să exclud cabana de vânătoare, spuse el în timp ce ea râdea în braţele lui.

— Înţeleaptă alegere, spuse ea în timp ce el o aşează pe podeaua de marmură strălucitoare şi o sărută până ce simţi cum i se taie genunchii.

— Bine ai venit la Casa Ashburton, ducesă, rosti el ridicând capul şi oferindu-i un zâmbet intim.

Lui Rosalind îi trecu din nou prin minte, aşa cum i se întâmpla periodic în ultima vreme, că nu putea crede că un om atât de plin de viaţă poate fi pe moarte. Respinse imediat acest gând întrucât aflase că o putea face să plângă destul de repede. Şi nu putea face asta cînd era cu Stephen.

— Dacă Edmund Kean joacă la Drury Lane mâine-seară, ţi-ar plăcea să-l vezi? Întrebă el în timp ce o conducea spre scări.

— Ar fi minunat! Răspunse ea cu chipul luminos.

Cu toate acestea, cînd privi grandioasa întindere aurită din jurul ei, rosti în minte o rugăciune să se întoarcă mai curând la moşie. Un conac ca acesta nu era un loc unde o actriţă de provincie ar fi putut să-şi joace pe termen lung rolul de ducesă.

Ziua treizeci şi nouă

În prima dimineaţă a lor în Londra, Stephen se

trezi din pricina zgomotului făcut de ploaia de toamnă ce bătea ritmic în ferestrele dormitorului. Nu-i părea rău, atâta vreme ce Rosalind era încolăcită lângă el, cu spatele la pieptul lui. Rămase nemişcat, mulţumit să savureze căldura ei fină şi pielea delicios dezgolită. Preţuia asemenea momente la fel de mult ca pasiunea nebună pe care o împărţiseră în întunericul nopţii. De cînd dormeau atât de aproape unul de altul, îşi dăduseră seama că nu aveau nevoie de haine pentru a se încălzi.

Îi mângâie părul, mut de uimire că o găsise. Firea ei veselă transformase săptămânile din urmă în cele mai fericite momente din viaţa lui. Nici că putea fi mai diferită de prima lui soţie. Niciodată nu împărţise patul cu Louisa întreaga noapte. Se gândea la prima lui căsătorie cu regret şi cu o oarecare senzaţie de vină. Oare dacă ar fi încercat mai mult, ar fi găsit pasiunea ascunsă sub faţada de decenţă a Louisei? Oare un alt bărbat ar fi putut s-o facă fericită, aşa cum el nu reuşise? Nu va şti niciodată asta.

Alungându-şi din minte imaginea Louisei, o sărută pe Rosalind pe creştet. Mulţumită situaţiei lui sociale, crescuse cu o dădacă franţuzoaică şi vorbea franceza la fel de fluent ca engleza. Poate că aşa era franceza de fapt, o limbă care exprima mai bine sentimentele, întrucât îi venea mai uşor să spună cuvinte de afecţiune în această limbă.

— Scumpa mea ducesă, şopti el, mă farmeci.

— Tu eşti dragostea mea, murmură ea într-o franceză desăvârşită, bătând din gene.

Deveni atent şi îi vorbi din nou în franceză, iar ea îi răspunse, iarăşi în aceeaşi limbă. Schimbară încă vreo câteva replici înainte ca ea să deschidă ochii.

— Bună dimineaţa, spuse ea în engleză, cu un zâmbet adormit încântător.

— Bună dimineaţa, îi răspunse el, răsucind o buclă din părul ei în jurul degetului. Nu ştiam că vorbeşti franceză.

— Păi nu ştiu, râse ea. Tata ştie mulţumită educaţiei lui de gentilom şi ne-a învăţat şi pe noi doar câteva fraze de care aveam nevoie în piese.

Gândindu-se că totuşi demonstrase că ştie limba mai mult de-atât, repetă una dintre propoziţiile pe care le rostise mai devreme.

— Ce înseamnă? Spuse ea, ridicând din sprâncene. Simt că ar trebui să înţeleg, dar nu prea reuşesc.

— Ai răspuns la ea acum un minut cînd erai pe trei sferturi adormită. Oare eşti franţuzoaică prin naştere? Se întrebă el, în timp ce-i desena conturul urechii cu limba.

— Mă îndoiesc, clătină ea din cap, după ce se gândi la asta preţ de câteva clipe. Maria mi-a spus că vorbeam o engleză foarte bună cînd ea şi Thomas m-au adoptat.

— Dacă în realitate ai fi primit aceeaşi educaţie aleasă ca mine, ai fi putut să înveţi franceză din fragedă pruncie, sugeră el.

Subiectul era interesant, dar prezenta doar un interes teoretic de vreme ce nu puteau stabili cine îi erau părinţii adevăraţi. Dar trupul ei minunat nu reprezenta nici un pic de teorie, şi nici reacţia lui la el. Mâna îi alunecă sub pătură şi începu să deseneze cercuri cu palma pe abdomenul ei.

— Căsătoria este atât de populară deoarece combină un maxim de tentaţie cu un maxim de ocazii, spuse el.

Ea râse şi se rostogoli pe spate, în timp ce mâinile ei începură la rândul lor să exploreze.

— Cred că tocmai ai formulat un principiu important. Să-i spunem axioma lui Ashburton.

El trase pătura în jos şi se aplecă să-i sărute sânii. Ea oftă în extaz, scoţând un mic ţipăt atunci cînd o trase de unul dintre sfârcuri cu buzele.

— Scuze, n-am vrut să fiu brutal, spuse el, oprindu-se îndată.

— Dar n-ai fost, îl asigură ea, cred că sînt doar neobişnuit de sensibilă în dimineaţa asta. Sau poate că abuzezi de anumite părţi ale corpului meu pe care le preferi, adăugă ea cu un zâmbet strengăresc.

— Vai, ce gând groaznic! Zise el, calculând în minte de câte ori făcuseră dragoste de cînd se căsătoriseră, apoi începu să se îndepărteze. Poate

ar trebui să-ţi dau ocazia să-ţi revii.

— Să nu îndrăzneşti! Exclamă ea, şi o mână îi alunecă până cînd găsi ce căuta. Era o glumă, dragul meu, cu cât practicăm mai mult, cu atât mă simt mai în formă.

— Intenţiile mele onorabile tocmai s-au dus pe apa sâmbetei, doamnă Caliban, spuse el, gâfâind în timp ce ea îl mângâia încetişor. Dă-mi de ştire dacă mai este ceva ce e în pericol de a se uza, murmură el în timp ce-i săruta abdomenul.

Judecând după modul în care începea să respire, din ce în ce mai repede, toate părţile lui preferate funcţionau de minune. Când ea începu să se unduiască sub limba lui, se mută între pulpele ei pentru a începe dimineaţa în cel mai bun mod cu putinţă.

Ultimul gând care-i veni în minte înainte de a se lăsa complet în voia pasiunii fu că într-adevăr căsătoria era binecuvântată cu tentaţie maximă şi ocazii dese.

După ce au făcut dragoste, Rosalind adormi din nou, trezindu-se cînd Stephen îi sărută urechea.

— Iartă-mă, draga mea, murmură el, trebuie să fac o vizită avocatului în dimineaţa asta.

Ar fi fost prima oară cînd îl scăpa din ochi de la nunta lor şi ea nu consideră deloc că era o îmbunătăţire. Totuşi, toate lunile de miere trebuie să se termine, în cele din urmă.

— Aş putea la fel de bine să mă întorc la somn,

spuse ea, înăbuşindu-şi un căscat, e o dimineaţă atât de cenuşie.

— Desigur, atâta vreme cât te trezeşti la timp pentru vizita noastră în Drury Lane din seara aceasta, spuse el, atingându-i obrazul cu dosul palmei şi intrând în garderobă.

Ea aţipi şi se trezi o oră mai târziu, simţindu-se ameţită. Deşi ca actriţă ambulantă era obişnuită cu dese călătorii, ea şi Stephen călătoriseră cu o viteză mult mai mare, acoperind distanţe mult mai mari. Probabil de aceea se simţise atât de obosită în ultimele zile. Căscând, îşi ridică picioarele şi dădu să se dea jos din pat, dar brusc, se aşeză din nou, simţind cum o învăluie ameţeala.

Îi trecu repede. Aşa că se ridică în picioare, de data asta mai încet, sperând că nu căpătase vreo răceală de toamnă. Nu voia să fie bolnavă şi să piardă astfel timp preţios. Îşi îmbrăcă halatul şi sună după apă caldă. O zi de răsfăţ ar trebui să vindece orice suferinţă, mai ales că se bucurase întotdeauna de o sănătate de fier.

În timp ce se spăla, observă din nou cât de sensibili îi deveniseră sânii. Trebui să îi şteargă cu grijă după ce ieşi din cadă. Poate că trebuia să îi înceapă sângerarea lunară. Cât trecuse de la ultima?

Răspunsul o lovi ca un trăsnet. Avusese sângerarea lunară cu precizie de ceas, începând cu fiecare a patra vineri din lună, după-amiaza.

Îi întârziase o săptămână.

Simţi cum o cuprinde un val de emoţie, dar se controlă. Încercă să rămână raţională. La începutul primei ei căsătorii, o făcuse pe Maria să-i spună toate semnele de început ale unei sarcini, astfel încât să le poată recunoaşte de îndată ce apar. Aşteptase acele semne toţi cei trei ani cât durase căsnicia ei, pierzându-şi speranţa pe zi ce trecea.

Dar acum se căsătorise cu un bărbat diferit. Lăsă să cadă prosopul şi se îndreptă spre oglinda verticală, studiindu-şi trupul gol. Maria îi spusese că schimbările sînt aproape imediat evidente la sâni. Oare ai ei se măriseră? Poate că erau mai plini şi cu siguranţă erau mai sensibili decât fuseseră vreodată.

Care erau câteva dintre celelalte semne? Maria spusese şi ceva de sensibilitate crescută la mirosuri. Rosalind observase asta cu o zi în urmă, dar crezuse că e vorba doar de o reacţie la mirosurile violente din Londra. Oboseală? În mod cert, era neobişnuit de obosită. În plus, avusese ameţeli, ceea ce i se întâmpla foarte rar.

Se holbă la imaginea din oglindă şi deodată înţelese. *Înţelese.* Ea şi Stephen, încredinţaţi fiecare în parte că nu vor cunoaşte niciodată bucuria de a avea un copil, concepuseră unul în podul acela plin de soare şi pisoi.

Uluită de veste, îşi înfăşură halatul în jurul ei şi

se lăsă să cadă pe sofaua de brocart unde dormea Portia. Pisoiul îi sări în poală şi i se căţără pe umăr. Cu gesturi mecanice, Rosalind îi mângâie blana moale. Încă din acea zi în pod se simţise literalmente o altă femeie, dar crezuse că era datorită iubirii şi căsătoriei, dar uite că exista un alt motiv, mult mai profund. Ar fi vrut să deschidă ferestrele şi să strige plină de entuziasm vestea cea bună întregii Londre. Când Stephen se va întoarce acasă…

Gândul o trezi la realitate. Era mult prea devreme ca să-i spună soţului ei. Probabil că un medic ar fi râs de ea dacă i-ar fi descris simptomele discrete şi convingerea ei intuitivă că o nouă viaţă creştea înăuntrul ei. Şi poate că ar fi avut dreptate să facă asta.

Gândind la rece, se forţă să ia în considerare posibilitatea ca dorinţa ei arzătoare de a avea un copil să-i fi afectat judecata. Nu credea asta cu adevărat, dar dacă anunţa că poartă un prunc în pântece şi se dovedea că nu era aşa, Stephen ar fi fost distrus. Aşa că trebuia să aştepte.

Se rezemă visătoare de sofa, alintând-o pe Portia aşa cum ai alinta un copil. După ce fusese raţională, se întoarse din nou la intuiţie. Simţea că e însărcinată şi că va naşte un prunc voinic şi sănătos. Un băiat ar fi bine, de dragul succesiunii, iar Stephen spusese că fratele său ar fi fost încântat să scape de povara rangului ducal. Şi o

fetiţă ar fi fost la fel de bine.

I se strânse inima cînd îşi dădu seama că, dacă nu cumva avea loc vreun miracol, Stephen nu va mai fi alături de ea să se bucure de naşterea copilului lor.

Imediat îşi dădu seama şi de altceva: dacă purta în pântece copilul lui Stephen nu va mai putea să se întoarcă la familia ei.

Se căsătorise cu Stephen aşteptându-se să-i fie tovarăşă de viaţă până la moartea lui, pentru ca apoi să se întoarcă la ai ei. Dar un copil ar separa-o de fosta ei viaţă asemenea unei uşi de închisoare. Fiul lui ar fi duce, iar fiica, o moştenitoare bogată, şi ar fi fost de datoria ei, ca văduvă şi ducesă de Ashburton, să îl crească pe unicul copil al lui Stephen în conformitate cu statutul social. Iar asta ar însemna că trebuie să înveţe să trăiască printre cei de un rang cu el.

Dar unica ei şansă de a fi acceptată era alături de soţul său. Trebuia să profite de aceste câteva săptămâni petrecute la Londra pentru a-i cunoaşte pe prietenii lui Stephen. Dacă se comporta cum trebuie, poate că vor continua să o accepte de dragul lui Stephen şi al copilului lui, dacă nu de dragul ei.

Şi mai important era că trebuia să stabilească o legătură cu familia lui, întrucât, ca mamă a unui copil Kenyon, ar fi făcut parte dintre ei. Se gândi la sora lui mai mare, cea înfumurată, la cumplitul

lui frate mai mic şi aproape că-i scăpă un geamăt. Chiar dacă ar accepta-o în silă, probabil că i-ar cere să înceteze orice legătură cu familia ei, întrucât nu era suficient de nobilă. Desigur, nu va fi de acord cu asta, dar vor pune cu siguranţă presiune asupra ei.

Oftă şi închise ochii. Avea să-şi facă griji pentru asta mai încolo. Pentru moment, urma să se concentreze să-şi facă debutul în societatea londoneză. Trebuia să facă rost de haine la modă destul de largi cât să ascundă o talie îngroşată. Apoi ea şi Stephen trebuiau să meargă la câteva evenimente din cadrul sezonului de toamnă. Va trebui să-i farmece pe prietenii lui, astfel încât să nu o considere o actriţă care a pus mâna pe Ashburton cînd era cu un picior în groapă, ci o femeie îndeajuns de rafinată pentru a-i fi deschise porţile caselor lor. În caz contrar, copilul va avea de suferit.

Îşi duse din nou mâna la abdomen şi un zâmbet uşor îi apăru pe chip. Viitorul nu părea deloc uşor, dar dacă avea dreptate, fiecare dificultate va merita din plin.

Capitolul 23

Stephen oftă în timp ce se lăsă pe spate în trăsură, gândindu-se că nimic nu te putea deprima mai mult decât să-ţi petreci dimineaţa cu avocatul, modificându-ţi testamentul. Mai ales că va trebui

să repete figura şi în zilele următoare. Deşi marea majoritate a moştenirii Ashburton îi revenea lui Michael, era nevoie de dispoziţii speciale legate de considerabila avere personală a lui Stephen. Era o afacere destul de complicată să dai ortul popii.

Dar cel puţin pe ziua de azi terminase şi se putea întoarce la Rosalind şi la râsul ei. Când era cu ea, putea uita de oboseală şi de durerea cronică de stomac. De îndată ce ajunse la Casa Ashburton, îi înmână haina şi pălăria umede lacheului şi se pregăti să meargă în căutarea soţiei lui.

Apoi, ciocănelul de la uşă se auzi din nou şi lacheul deschise uşa contesei de Herrington. Stephen se pregăti mental pentru a o înfrunta. Ar fi preferat să amâne această întâlnire, dar acum nu mai avea de ales.

— Bună ziua, Claudia, spuse el cu un zâmbet.

Ea alunecă pe lângă lacheu, înaltă ca toţi cei din familia Kenyon, cu părul castaniu ridicat într-o coafură elegantă.

— Treceam pe-aici şi am observat că ciocănelul e ridicat. Mă bucur că te-ai hotărât să vii la Londra pentru sezonul de toamnă, Ashburton. Nu vei găsi niciodată o soţie potrivită la moşie. Am auzit cea mai absurdă poveste de la camerista mea în dimineaţa asta, continuă, sărutându-i uşor obrazul. Pretindea că a aflat de la vara ei, care e servitoare într-una dintre casele din apropiere, că

te-ai fi întors ieri însoţit de noua ta soţie. Desigur, i-am spus că trebuie să fi înţeles ea greşit.

Stephen îşi luă sora de braţ, conducând-o în salonaş, nedorind ca discuţia să aibă loc în faţa lacheului.

— Arăţi minunat, Claudia. Ce fac Andrew şi copiii?

— Foarte bine, mulţumesc. Lui James îi place la Cambridge, e chiar un mic savant, spuse ea şi pe faţă îi apăru un zâmbet larg, sincer.

Îi dădu alte veşti despre familie în timp ce el sună după o mică trataţie. Li se aduse o tavă cu ceai şi prăjituri.

— De fapt, camerista ta era destul de bine informată, spuse Stephen de îndată ce rămaseră din nou singuri. Chiar am sosit ieri cu noua mea soţie.

Claudia se înecă cu ceaiul şi începu să tuşească.

— Ce extraordinar! Exclamă ea. Te-ai căsătorit cu fiica lui Chumleigh? Ea e singura femeie de rang potrivit pe o rază de cincizeci de mile. E o fată care arată destul de bine, deşi nu prea mă impresionează descendenţa ei.

„Nu ai întâlnit-o niciodată pe soţia mea”, fu pe punctul de a rosti Stephen, cînd uşa se deschise şi intră Rosalind.

Traversă camera zâmbind fără să o observe pe Claudia, care se aşezase de cealaltă parte a uşii.

— Te-ai plictisit grozav la avocat? Spuse ea

veselă. Dacă vrei, îţi pot însufleţi după-amiaza, adăugă ea, ridicând faţa spre el şi sărutându-l cu pasiune.

Dându-şi seama că faptul era deja consumat, îi răspunse la sărut, apoi o luă binişor de mână şi se întoarse spre Claudia.

— Rosalind, suntem norocoşi că prima care ne vizitează este sora mea, Lady Herrington. Claudia, ea este soţia mea, Rosalind.

Claudia rămase cu gura căscată, uluită într-o asemenea măsură, încât nu putea scoate un cuvânt.

— Trebuie să mă scuzaţi, spuse ea după ce-şi reveni, a fost o veste destul de neaşteptată.

— Îmi face mare plăcere să te cunosc, răspunse Rosalind, la fel de surprinsă, cu un zâmbet prietenos.

Stephen era mândru de ea. Deşi observă cum strânsese din ochi, manierele ei erau fără cusur.

— Faţa îmi pare cunoscută, dar nu ştiu de unde să vă iau. Care este numele dumitale de domnişoară?

— Fitzgerald, dar Rosalind era văduvă şi numele ei de căsătorie era Jordan, interveni Stephen, în încercarea de a atrage cât mai mult din mânia Claudiei asupra lui.

— Ah, ştiu acum unde te-am văzut! Spuse Claudia, ţâşnind din scaun după un moment de tăcere. În piesa aceea de la castelul Candover!

Eşti actriţă! Ai jucat rolul unei zâne într-un costum mai mult decât indecent.

— Îţi aduci aminte cu uşurinţă feţele oamenilor, Lady Herrington, spuse Rosalind cu calm.

— Ashburton, cum ai putut să te însori cu o actriţă de rând? Sări Claudia la fratele ei, neluând în seamă comentariul lui Rosalind. Aşa ştii tu să glumeşti? Continuă ea pe un ton aproape implorator, după o scurtă pauză. De fapt, e amanta ta, nu? Întotdeauna ai avut un simţ al umorului mai ciudat. Nu e deloc de bun-gust să-ţi prezinţi amanta surorii tale.

— Nu glumesc, Claudia. Rosalind este soţia mea şi ducesa de Ashburton, spuse Stephen, trăgând cu putere aer în piept.

— Aaaah, destrăbălatule, eşti dezgustător! Exclamă Claudia cu ochii ei căprui plini de furie. Un gentilom doar se culcă cu amanta lui, dar nu o ia de nevastă. Nu ai nici cea mai mică urmă de decenţă şi de bun-simţ? Ce-ar spune tata? Zise ea, aruncându-i lui Rosalind o privire plină de ură. Ar muri să ştie cum ne-ai dezonorat!

Mâna lui Rosalind începu să tremure în strânsoarea lui. Preţ de o clipă simţi cum ia şi el foc, dar reuşi să se controleze, amintindu-şi că unul dintre scopurile lui înainte de a muri era să construiască o relaţie mai bună cu singura lui soră. Dacă nu-şi ţinea gura, nu aveau nici o şansă să se întâmple asta.

— Sînt convins că bătrânul duce nu ar fi fost de acord, spuse el sec. Pe de altă parte, nici eu nu am fost întotdeauna de acord cu ceea ce făcea el, aşa că suntem chit.

Claudia se înroşi violent şi, preţ de o clipă, Stephen se gândi că va arunca în el cu săculeţul de mână.

— Nu e loc de glumit aici! Dumnezeule mare, m-am întrebat de multe ori cum a putut un bărbat adevărat precum tata să producă o creatură cu atât de puţină bună cuviinţă ca tine. Sau poate că eşti rezultatul vreuneia dintre afurisitele de aventuri ale mamei?

— Destul! Rosti el pe un ton tăios. Ştiu că eşti şocată. Dacă aş fi avut vreme, ţi-aş fi dat vestea cu mai multă diplomaţie. Dar adevărul este că Rosalind este soţia mea şi nu-ţi voi permite să o insulţi.

— Dar nu te superi că te insult pe tine? Întrebă ea cu amărăciune. Eşti un laş, Stephen, nu meriţi să porţi numele de Ashburton.

Rosalind rămase cu gura căscată auzind replica plină de răutate. Temându-se că ar putea spune ceva, Stephen o strânse şi mai puternic de mână în semn de avertizare.

— Din păcate, nu cred că sînt de acord cu definiţia ta a cuvântului merit, spuse el îndulcindu-şi tonul. Claudia, tot ce-ţi cer este să-i acorzi puţin timp lui Rosalind ca să ajungi să o

cunoşti, iar cînd vei face asta, îţi vei da seama că este demnă de numele pe care îl poartă. În mod cert, este mai morală şi mai doamnă decât propria noastră mamă, continuă el pe un ton sec.

— Dacă tata ar trăi, te-ar dezmoşteni, zise sora lui, cu o voce tremurătoare. De vreme ce el nu mai este în viaţă, trebuie să fac eu asta în locul lui, spuse ea, răsucindu-se şi îndreptându-se spre uşă.

— Claudia, ştiu că nimeni n-ar putea să se ridice la înălţimea imaginii pe care i-o păstrezi tu bătrânului duce şi că nu suporţi ideea că nici măcar nu încerc să mă ridic la această înălţime. Cu toate acestea, vrei sau nu vrei, sînt al cincilea duce de Ashburton şi capul familiei. Nu ar fi în beneficiul nimănui să ne îndepărtăm unul de celălalt, căci asta le-ar provoca suferinţă oamenilor pe care îi iubim. Nu poţi măcar să încerci să mă accepţi pe mine împreună cu femeia pe care am ales-o să-mi fie soţie?

— Nu pot, Stephen, şopti sora lui, oprindu-se o clipă şi devenind albă ca hârtia. Nu pot, repetă, după care ţâşni către uşă cu lacrimi în ochi.

Urmă un moment de linişte asurzitoare după ce ea plecă trântind uşa.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martoră la asta, Rosalind, spuse Stephen respirând întretăiat.

Deşi se lupta să rămână calmă, vocea îi deveni nesigură cînd se întoarse spre el.

— Ştiam că această căsătorie va crea probleme,

dar nu m-am gândit că te va despărţi de singura ta soră. O, Stephen, îmi pare rău că s-a întâmplat asta din cau-za mea.

O trase în braţele lui ca să o aline, liniştindu-se şi el în acelaşi timp.

— Claudia poartă toată vina, nu tu! Şi-a petrecut toată viaţa luptându-se să fie pe plac unui tată căruia nu-i puteai fi pe plac. În felurile noastre diferite, eu şi fratele meu am ajuns să înţelegem că, indiferent ce-am face, nu va fi niciodată suficient de bine pentru el, aşa că Michael a devenit un rebel în adevăratul sens al cuvântului, în timp ce bănuiesc că eu am devenit subversiv în secret. Sărmana Claudia, a încercat cu disperare să fie fiica perfectă.

Se gândi cu tristeţe la vremurile cînd se jucau împreună, copii fiind, cum Claudia mergea mai încet, răbdătoare, ca să poată să ţină şi el pasul cu ea. Fusese un fel de mamă mai mică, un rol pe care îl îndeplinea mai bine decât mama lor adevărată. Una dintre primele lui amintiri din copilărie era cum ea îi striga să vină să-l îmbrăţişeze. Şi el fugea întotdeauna direct în braţele ei.

— În eforturile ei, a preluat de la tata şi cele mai rele dintre prejudecăţile lui, spuse el.

— Fratele tău va reacţiona la fel de rău? Întrebă ea, ascunzându-şi faţa în umărul lui.

— Nu, Michael va fi uimit şi probabil că nu va fi

de acord la început, dar cel puţin el îţi va da timp să te cunoască, spuse Stephen mângâindu-i părul şi sperând că analiza lui era corectă. Şi cînd va ajunge să te cunoască, va înţelege şi te va accepta.

— Ştii, după ce-ai plecat în dimineaţa asta, mă hotărâsem de fapt să ies în societate alături de tine, ca lumea să nu creadă cumva că soţia ta este prea vulgară pentru a fi prezentată, dar acum… spuse ea ridicând capul şi încercând să zâmbească. Dar acum nu ştiu dacă mai am curajul măcar să sugerez asta.

— Pe legea mea, asta e soluţia, spuse el, simţind cum mânia îndreptată împotriva Claudiei se transformă într-o hotărâre. O să te prezint în cele mai sus-puse cercuri din Londra şi te voi arăta tuturor. Lumea mondenă va şti că ducele de Ashburton este mândru de soţia lui. Ce s-a întâmplat cu Claudia a fost partea cea mai rea, spuse el sărutând-o şi aţintindu-şi privirea în ochii ei negri. Restul va fi mai uşor. Jur!

Deşi el se îndoia că era convinsă de asta, ea ridică bărbia cu curaj.

— O să fac tot posibilul să nu te fac de râs.

— N-o să mă faci de râs. Chiar dacă Claudia îi dă înainte cu ale ei de parcă aş fi comis vreo înaltă trădare, nu sînt primul lord care se căsătoreşte cu o actriţă. Elizabeth Farren era fiica unor actori ambulanţi şi a jucat atât la Covent Garden, cât şi

la Drury Lane, iar acum este contesă de Derby şi cât se poate de respectabilă. Aşa că vezi, există un precedent pentru căsătoria noastră.

— Se pare că domnişoara Farren era o actriţă mai bună decât mine, spuse ea cu tristeţe. Are asta vreo importanţă în a fi acceptat?

— Ceea ce contează este personalitatea ta, şi nu unde ai jucat. De vreme ce s-a dus vestea căsătoriei noastre în reţeaua de bârfe a servitorilor, se gândi el un moment, deja ştie probabil jumătate din lumea bună despre asta, aşa că vom începe să ne afişăm chiar în seara aceasta, la Drury Lane. Am putea merge la o modistă în această după-amiază, dar ar dura câteva zile până ţi-ar face haine noi, ceea ce nu ne ajută cu nimic. Ia să vedem dacă Catherine a lăsat ceva în urmă care ţi s-ar potrivi, spuse el, luând-o de mână şi părăsind salonul alături de ea.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea precaută.

— Michael şi soţia lui folosesc această casă ca şi cum ar fi a lor, iar Catherine îşi ţine aici unele dintre hainele de ocazie, de vreme ce nu are nevoie de fineţuri în Ţara Galilor. Eşti puţin mai înaltă, dar în general aveţi cam aceleaşi măsuri, spuse el, coborându-şi aprobator privirea asupra ei. Cred că una dintre rochiile ei ţi s-ar potrivi numai bine în seara aceasta la teatru.

— Nu pot purta hainele unei alte femei fără să-i cer permisiunea! Spuse Rosalind trăgând aer în

piept şi oprindu-se brusc. Aşa mi-aş transforma-o în duşman pe cumnata ta şi probabil şi pe soţul ei.

— Nu cred că se va supăra Catherine. Serios, chiar nu cred.

— Doar un bărbat ar putea spune aşa ceva, pufni Rosalind. Am împărţit aceeaşi cameră cu Jessica timp de cincisprezece ani şi tot aş şovăi să împrumut ceva de-al ei fără să-i cer voie.

— Dar Catherine nu e Jessica, spuse el vesel. Hai să vedem ce a lăsat aici.

Rosalind cedă şi îl lăsă să o târască în apartamentele fratelui lui, în mare măsură pentru că era mai uşor să meargă acolo sperând că nu vor găsi nimic să i se potrivească decât să se certe cu un bărbat care în mod evident nu înţelegea mare lucru din firea unei femei.

Camerele lui Michael şi ale lui Catherine erau la fel de splendide ca şi apartamentele ducale. Rosalind intră timidă, aproape aşteptându-se să vadă un bărbat „cu privirea fixă a soldatului”, aşa cum îi fusese descris Michael, ieşind de-acolo şi privind-o ameninţător. Însă apartamentul era tăcut, cu mobila protejată de învelitori de olandă, în timp ce camerele aşteptau întoarcerea stăpânilor lor. Stephen o conduse spre o garderobă cu dulapuri la ambele capete.

— Ce zici? Spus el deschizând uşile unuia dintre ele.

Ochii lui Rosalind se măriră de uimire. Pe scenă

purtase orice, pornind de la zdrenţe până la haine de aristocraţi cumpărate la mâna a doua şi modificate pentru a deveni costume, dar nu mai văzuse niciodată o astfel de colecţie grandioasă de haine atât de frumoase adunate într-un singur loc: mătăsuri strălucitoare, catifele bogate în nuanţe discrete, cascade de dantelă migălos lucrată. Lady Michael avea un gust desăvârşit.

— În mod evident, Lady Michael are părul închis la culoare, mie nu mi se potrivesc aceste culori, spuse ea înfrânându-şi dorinţa de a atinge ţesăturile.

— Este aproape opusul tău, este brunetă, cu ochi într-o nuanţă interesantă de verde-albăstrui, fu el de acord. Dar cu siguranţă câteva dintre aceste lucruri ţi se potrivesc şi ţie, continuă el, examinând hainele şi scoţând la iveală o rochie de seară din mătase într-o nuanţă plăcută de albastru. Uite asta, de exemplu.

Potrivi rochia în jurul ei şi o întoarse spre oglinda de perete. Ea îşi ţinu respiraţia. Stephen chiar se pricepea de minune să asorteze culorile! Ţesătura de un verde-albăstrui se potrivea perfect cu părul ei deschis la culoare şi cu tenul.

— Rochia este drăguţă, dar s-ar putea să nu-mi vină, nu sînt atât de slăbuţă, spuse ea cu glas şoptit.

— Ai o siluetă extrem de feminină, rânji el, iar Catherine arată cam la fel. Probează rochia.

— Ceea ce facem e groaznic de obraznic, spuse ea, ezitând încă.

— Catherine a fost soţie de soldat, care însoţea compania prin Spania. A fost ameninţată de soldaţii francezi, a căutat răniţi pe câmpul de bătălie şi a avut grijă de muribunzi în spitale de urgenţă în condiţii groaznice, aşa că ştie foarte bine care sînt lucrurile care contează, şi nu este vorba de haine. Nu va fi deranjată să afle că i-ai împrumutat una dintre rochii pentru o seară, spuse el, clătinând din cap.

Explicaţia lui Stephen reuşi să o convingă aşa cum nu reuşiseră asigurările lui dezinvolte, aşa că se întoarse în tăcere, ca el să-i poată desface rochia de dimineaţă. Devenise foarte priceput în a-i da hainele jos în timpul lunii de miere, iar acest gând o făcu să zâmbească.

Şi avea dreptate şi în ce privea rochia. Linia simplă, cu talie înaltă, i se potrivea foarte bine, deşi dezvelea puţin cam mult din decolteu.

— Eşti sigur că asta va convinge societatea că sînt respectabilă? Spuse ea, privind cu îndoială corsajul bătut cu cristale. E mai decoltată decât orice rochie pe care am purtat-o pe scenă.

— Eşti cât se poate de la modă, râse el şi veni în spatele ei, în timp ce mâinile îi alunecară în jurul taliei. Bărbaţii vor fi înmărmuriţi, iar femeile te vor invidia. Tot ce ai de făcut este să te porţi graţios şi regal, ca atunci cînd ai jucat-o pe

Hippolyta.

Ea privi imaginea lui din oglindă, în acea îmbrăţişare plină de afecţiune, şi chipul lui frumos, şi îşi dădu seama că nu o va uita niciodată. În fiecare zi aduna şi mai multe imagini pe care să le poarte în inima ei de-a lungul lungilor ani fără el.

— Pot să port şi armele Hippolytei ca să mă apăr, spuse ea pe un ton mucalit, ascunzându-şi tristeţea. De vreme ce era regina amazoanelor, am dreptul să port arc şi săgeţi.

— Am nişte arme mai bune, spuse el împletindu-şi mâna cu a ei şi conducând-o în jos pe scări către birou. Fii atentă, trebuie să înveţi cum să faci asta, spuse el mergând spre masa de scris şi arătându-i cum să deschisă un sertar secret.

Înăuntru se afla o cheie. Apoi îi arătă un al doilea sertar secret care conţinea o altă cheie, şi îndepărtă de pe perete un tablou înfăţişând un peisaj, descoperind un seif. Era nevoie de ambele chei pentru a-l deschide. Fu mişcată şi puţin uimită de încrederea completă pe care o avea în ea.

În seif se afla un vraf de hârtii şi cutii.

— Cele mai importante bijuterii de familie se află la moşie, dar sînt şi aici câteva piese frumoase, spuse el scoţând cea mai mare cutie. Alege tu, zise, aşezând cutia pe masă şi deschizând capacul.

Ea simţi cum i se opreşte respiraţia cînd văzu conţinutul sclipitor al cutiei, întrebându-se dacă se va putea obişnui vreodată cu asemenea bogăţii. Probabil că nu.

După ce se gândi pe îndelete, ridică un colier compus din medalioane ajurate migălos, lucrate în forma unei ghirlande de flori din aur şi email. În centrul fiecărei plăcuţe de aur emailat era prins un diamant micuţ, strălucitor. Pietrele preţioase i-ar completa cristalele de pe corsaj în timp ce frunzele de email verde-albăstrui ar reflecta culoarea rochiei.

— Cred că acestea s-ar potrivi numai bine, spuse ea ridicând şi unul dintre cerceii din set şi ţinându-l în dreptul urechii în timp ce se privea în oglindă.

— Setul de nuntă Habsburg, spuse el dând din cap aprobator. O alegere cât se poate de potrivită.

— Vorbeşti serios? Spuse ea holbându-se la cercel. A fost purtat de o femeie cu sânge regesc?

— Era doar o prinţesă de rang inferior, au fost o grămadă de Habsburgi.

Ea puse înapoi bijuteriile în cutie, simţindu-se dintr-odată deprimată. Stephen o acceptase, dar gradul lui de toleranţă era rar întâlnit în orice clasă. Oare chiar putea un copil găsit şi o actriţă să trăiască printre oameni care considerau că bijuteriile Habsburgilor erau printre posesiunile mai puţin importante ale familiei?

Contrastul dintre stările lor sociale o făcu să se gândească dintr-odată la un lucru teribil. Dacă dădea naştere unui copil după moartea lui Stephen, oare va încerca sora lui să ia copilul de lângă mama lui „nedemnă”? Probabil că, de una singură, Lady Herrington nu ar fi reuşit, dar cu sprijinul lui Michael, ar fi putut. Dacă noul duce nu era de acord cu soţia fratelui său, Rosalind va fi la mila familiei Kenyon.

Trase adânc aer în piept, spunându-şi că trebuie să-şi ţină în frâu imaginaţia, întrucât cel mai probabil era că nu avea să se întâmple asta. Iar dacă vor încerca să-i ia copilul, ei bine, atunci va fugi în America şi îşi va întreţine copilul cum va putea.

— Eşti foarte tăcută, spuse Stephen atingându-i umărul.

Un gând încolţi în mintea lui Rosalind, surprinzător, dar oarecum potrivit. De cînd se ştia, încercase să uite în mod voit tot ceea ce se întâmplase înainte de a fi găsită de soţii Fitzgerald. Dar dacă urma să aibă un copil, venise vremea să se forţeze să privească spre trecut.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să vizitez străduţele dinspre port în una dintre zilele astea, spuse ea rar.

— Vrei să spui unde te-au găsit Thomas şi Maria? Întrebă el, înţelegând imediat.

Ea încuviinţă din cap.

— Vreo cinci, şase mile din Tamisa sînt folosite pentru transportul pe apă, se încruntă el. Ai vreo idee de unde să începem să căutăm?

— Merseseră să viziteze Turnul Londrei şi apoi s-au hotărât să exploreze puţin zona, spuse ea încercând să-şi aducă aminte orice putea fi de ajutor. Spre est, parcă spunea tata odată.

— Zona aceea se numeşte St Katherine, după o fundaţie religioasă care existase acolo timp de secole. Este un labirint de străduţe şerpuitoare şi case dărăpănate şi pare să se potrivească cu ceea ce descriai tu legat de vremea cînd bântuiai pe-acolo după mâncare. Mergem mâine, spuse el dezmierdându-i braţul cu palma lui mare. Ce speri să găseşti acolo?

— Nu sînt sigură. Sper să-mi găsesc rădăcinile, presupun, spuse ea ezitând.

— Pentru mine nu contează cine au fost părinţii tăi adevăraţi, rosti el încet, aşa cum nu le-a păsat nici lui Thomas şi Mariei.

— Ştiu, spuse cu o voce aproape şoptită, dar contează pentru mine.

Privi colierul habsburgic şi, surprinzător, simţi o undă de simpatie tristă pentru Claudia. Nici una dintre ele nu va crede vreodată că ea era destul de bună.

Capitolul 24

Rosalind auzi lumea murmurând, de îndată ce ea

şi Stephen intrară în holul proprietarilor de loje din Drury Lane. În timp ce el îşi saluta prietenii, cu ea la braţ, auzi tot felul de comentarii.

— Ah, deci chiar există o nouă ducesă!

— Ştie cineva din ce familie provine?

— Nenorocita, aveam speranţe la Ashburton!

— Nu e corect ca ducii să aibă parte întotdeauna de cele mai atrăgătoare femei, se auzi şi o voce masculină.

Neluând în seamă remarcile, Rosalind îşi ţinu capul sus şi se concentră la prezentările făcute de Stephen. Spre uşurarea ei, nimeni nu reacţionă precum Lady Herrington. Toată lumea fu politicoasă şi majoritatea oamenilor chiar de-a dreptul prietenoşi. Desigur, toate astea i se datorau lui Stephen. Era evident că se bucura de prestigiu şi că absenţa lui din societate, în perioada doliului după prima lui soţie, fusese regretată.

Cu toate acestea, răsuflă uşurată cînd urcară în loja lor. Fusese o zi obositoare, întrucât îşi petrecuseră după-amiaza la magazinul celei mai bune modiste din Londra, comandând o garderobă potrivită pentru o ducesă. Stephen participase activ la cumpărăturile făcute de soţia lui. Observase pe bună dreptate că, dacă ar fi lăsat-o de capul ei, nu ar fi reuşit să cheltuie destui bani pentru a fi la modă.

Când ajunseră în loja Ashburton, privi în jur cu

nerăbdare. Drury Lane era cel mai mare şi mai splendid teatru pe care îl văzuse vreodată. Slavă Domnului că Stephen o convinsese să poarte minunata rochie a lui Lady Michael. Altfel, Rosalind s-ar fi simţit ca o pitulice cenuşie purtând orice rochie din propria ei garderobă.

— Ce frumos el Câte locuri are teatrul?

— Când este plin, poate adăposti peste trei sute de oameni. După ce vechiul teatru a ars acum nouă ani, a fost reconstruit dorindu-se să fie cel mai mare teatru din Londra.

— M-aş putea obişnui cu un asemenea lux, spuse ea, aşezându-se confortabil pe unul dintre locuri şi netezindu-şi cu grijă rochia.

— Bun, chiar vreau să te obişnuieşti cu asta, zise el zâmbind, aşezându-se lângă ea şi luându-i mâna într-a lui. Dar teatrul meu preferat va rămâne întotdeauna hambarul din St James, spuse el, mângâindu-i provocator mâna înmănuşată cu degetul mare.

— Dar nu am jucat acolo, observă ea.

— A, nu?

Strălucirea şireată din ochii lui o făcu să roşească. Îşi deschise evantaiul pentru a-şi ascunde zâmbetul şi îşi răcori faţa înfierbântată. Evantaiele erau accesorii potrivite pentru o femeie pe scenă, iar Rosalind se pricepea de minune să-l folosească. Să-ţi faci vânt cu eleganţă era vital cînd atâtea perechi de ochi curioşi o pândeau pe

misterioasa ducesă.

Piesa începu şi cel puţin o parte din public îşi mută atenţia de la ea către scenă. Se aplecă, aşteptând cu emoţie prima apariţie a lui Kean.

Era un bărbat mic de statură, cu un cap disproporţionat de mare, dar ochii lui întunecaţi, pătrunzători, şi prezenţa lui scenică erau fermecătoare. În seara aceasta, urma să-l joace pe Othello, unul dintre cele mai faimoase roluri ale lui. Îl jucă cu o intensitate aproape criminală pe maurul tragic înflăcărat de gelozie. Piesa o captivă într-o asemenea măsură pe Rosalind, încât uită cu desăvârşire orice altceva, până cînd simţi mâna lui Stephen strângând-o convulsiv pe-a ei.

Se întoarse şi observă că îşi ţinea ochii strâns închişi, iar trupul îi era crispat de durere.

— Stephen! Şopti ea alarmată.

Ea dădu să se ridice, dar el îi strânse şi mai tare mâna, clătinând uşor din cap. Desigur că nu voia să fie dat de gol în public, iar teatrul era atât de bine luminat, încât orice activitate neavenită ar fi atras mai multă atenţie decât ar fi fost de dorit.

Se forţă să-şi întoarcă din nou privirea spre scenă, deşi continua să-l observe cu coada ochiului. Faţa îi strălucea de transpiraţie şi mâna îi devenise de gheaţă. Îşi concentrase întreaga atenţie la el, astfel încât fiecare respiraţie întretăiată rezona cu a ei şi nu putea auzi nici măcar un singur cuvânt din discursul plin de forţă

al lui Kean.

— Ar trebui să plecăm, lasă-mă să chem un portar să te ajute, insistă ea, dându-şi seama cu nelinişte că această criză dura mai mult decât precedentele la care fusese martoră.

— Nu! Rosti el, deschizând ochii în care se putea citi mânia.

Se supuse fără tragere de inimă şi îşi întoarse din nou privirea către scenă, fără a vedea însă nimic. Încet-încet, Stephen îşi slăbi strânsoarea; tocmai la timp, întrucât urmă prima pauză şi, odată cu ea, veni şi o bătaie la uşa lojii Ashburton. Rosalind îi aruncă soţului său o privire neliniştită.

— Stephen…? Întrebă ea.

— Sînt bine, spuse el deschizând ochii, dar ea putu distinge nuanţa de gri pe care o căpătau ochii lui cînd avea un acces de durere. Intră, zise el ridicând vocea cu un efort vizibil de a se controla.

Rosalind îi dădu drumul la mână şi se mută de îndată pe alt scaun, astfel încât să se afle între Stephen şi uşă, pentru ca vizitatorii să nu îl poată vedea prea desluşit.

Ar fi vrut să le strige tuturor să plece, dar în loc să facă asta zâmbi şi acceptă prezentările, atrăgând voit mare parte din atenţie asupra ei. Nu era frumoasă, dar se pricepea destul de bine să joace cât să dea impresia unei frumuseţi pline de viaţă.

În timp ce ea o făcea pe frumoasa, Stephen îşi asumă rolul soţului indulgent, vorbind puţin şi nemişcându-se de pe scaun. Pentru cineva care îl observa îndeaproape aşa cum făcea ea, era evident că nu se simţea bine, dar se pare că nimeni altcineva nu-şi dădea seama.

Fu o uşurare cînd începu actul următor. Câteva persoane încă mai aşteptau, în speranţa că vor fi invitate să rămână, dar ea le aruncă cea mai aristocratică privire, aşa că acestea trebuiră să plece.

— Văd că începi să joci de minune rolul de ducesă, spuse Stephen de îndată ce începu actul următor, cu o voce în care se amestecau umorul şi tensiunea.

— Voi juca orice rol doreşti, spuse ea, luându-i din nou mâna într-a ei.

— Singurul rol pe care îl doresc este acela de soţie, spuse el cu blândeţe.

— Dar acesta nu este un rol, este realitatea, răspunse ea zâmbind şi ridicându-i mâna spre obrazul ei.

Restul piesei se scurse fără alte incidente. Ea reuşi să-l convingă pe Stephen să plece înainte de farsa de final, pretinzând că era obosită, ceea ce era adevărat. Deşi soţul ei era aproape pământiu de oboseală, nu ar fi acceptat să plece altfel.

— Cum ţi s-a părut Edmund Kean? O întrebă el pe drumul spre casă.

— Este un actor plin de forţă, pot să-mi dau seama cum şi-a câştigat faima. Fără îndoială că sînt subiectivă, întrucât îi sînt fiică, adăugă ea, ezitând, dar cred că tata este la fel de bun ca el.

— Sînt de acord, spuse el, luându-i mâna într-a lui. Te-ai comportat minunat. Sper că asta îţi va linişti temerile legate de cum vei fi văzută în societate.

— Da, majoritatea lor cel puţin, spuse ea, strângându-i la rândul ei mâna. Atâta vreme cât eşti alături de mine, sînt în siguranţă. Toată lumea te place.

— Nu sînt duce de atât de multă vreme, încât să fi reuşit să îmi fac prea mulţi duşmani, spuse el dispreţuitor.

Observă din nou cum el respingea orice compliment. Asta poate pentru că şi el fusese educat să creadă că nu va fi niciodată suficient de bun.

Tăcură tot restul drumului şi se retraseră în camera lor de îndată ce ajunseră la Casa Ashburton. Pentru prima oară de cînd se căsătoriseră, nu făcură dragoste. În schimb, Stephen adormi în braţele ei, cu capul pe sânii ei.

Îi mângâie cu tandreţe spatele şi umerii. Rolul de soţie avea îndatoriri la care nu se aşteptase. Trebuia să fie nu doar iubita şi prietena lui, ci şi complicea lui, căci nu numai ea avea ceva de dovedit.

Deşi nu îi putea salva viaţa, îşi jură că va face tot ce-i va sta în putere pentru a-i salva mândria.

Ziua treizeci şi opt

A doua zi începu cu un soare palid de toamnă. De vreme ce destinaţia lor se afla la câteva mile mai la est, Stephen închiriase o luntre cu şase perechi de vâsle, una dintre acele bărci lungi cu vâsle care transportau pasageri de-a lungul râului. Călătoria într-o barcă nu era doar plăcută, dar era şi mai rapidă decât într-o trăsură.

De asemenea, el îşi luă şi oarecare precauţii, întrucât cartierul pe care urmau să-l viziteze nu era unul dintre cele mai sigure. Una dintre ele fu să ceară la doi dintre lacheii săi, ambii veterani în fostul război, care serviseră sub fratele său, să-i însoţească purtând haine normale în loc de obişnuita lor livrea aristocratică. El putea foarte bine să-şi rişte viaţa, oricum nu avea mare valoare, dar nu o putea pune în primejdie pe a lui Rosalind.

Rosalind era fascinată de călătorie, studiind vâslele, şlepurile şi barjele care alunecau pe apă în toate direcţiile.

— Habar n-aveam că râul este atât de aglomerat, spuse ea.

— Londra nici nu ar exista dacă nu ar fi râul. Dacă tu crezi că aici e aglomerat, aşteaptă să trecem pe sub Podul Londrei şi să ajungem în Pool of London 13. Acolo sînt ancorate marile vapoare

care călătoresc pe mare. De vreme ce te-au găsit în această zonă, se poate să fi ajuns în Londra la bordul unui vas de coastă sau al unuia care traversa canalul 14.

Ea dădu din cap afirmativ şi îşi ridică privirea spre podul Blackfriars în timp ce luntrea trecea pe sub una dintre arcade. Stephen îi studie chipul fermecat, bucurându-se să vadă că îi plăceau lucrurile noi pe care le vedea. Se întreba dacă avea să se recăsătorească cu vreun nobil, întrucât îi încântase pe toţi bărbaţii care o întâlniseră cu o seară înainte la teatru. Desigur, cei pentru care descendenţa nobiliară era literă de lege nu ar fi agreat trecutul ei ca actriţă, dar în curând va fi o văduvă bogată şi frumoasă. Va putea avea aproape orice bărbat îşi doreşte.

Se gândi cine era îndeajuns de bun pentru ea, dar apoi hotărî că nu era pregătit pentru un asemenea exerciţiu de autotortură. Îl va ruga pe fratele lui să aibă grijă de ea şi să o ţină departe de vânătorii de zestre.

Portul era înţesat cu vapoare ancorate şi şlepuri arhipline care transportau încărcăturile la chei. Şalupa începu să se deplaseze mai încet, pe măsură ce vâslaşii îi făceau loc cu grijă. În curând depăşiră zidurile masive, de nepătruns are Turnului Londrei.

Stephen îi spuse luntraşului să ancoreze la primele scări de la est de turn, întrucât asta le

permitea să ajungă tocmai în zona St Katherine. Dacă Rosalind îşi amintea bine, familia Fitzgerald o găsise acolo. După ce le porunci lacheilor să-i urmeze la o oarecare distanţă, îşi ajută soţia să coboare din barcă.

— Mirosul ăsta! Exclamă ea, păşind pe scările reci şi umede şi clătinându-se, palidă la faţă. Nu l-am putut uita niciodată. Trebuie să fim prin apropiere.

Mirosul era o combinaţie de mizerie de trupuri îngrămădite, duhoare de peşte aflat în putrefacţie pe terenul mâlos, aromă puternică de hamei şi o urmă fină, exotică, a încărcăturilor provenite din ţări străine. O mireasmă interesantă, dar deloc plăcută.

— Eşti sigură că este o idee bună? Întrebă el, încruntându-se cînd observă cât era de palidă.

— Nu, dar vreau sa fac asta cu orice preţ, spuse ea, prinzându-l cu putere de braţ.

Urcară treptele care duceau pe mal şi aleseră la nimereală una dintre străduţele înguste. Casele dărăpănate de pe fiecare parte a străzii erau înnegrite de fumul de cărbune şi de trecerea timpului.

— Recunoşti ceva? O întrebă el după ce parcurseră câteva străzi.

Ea privi în jur, strângându-şi mantaua şi mai mult, deşi dimineaţa nu era deloc rece.

— Nu, dar arată promiţător. Era o biserică pe

aici şi o fabrică de bere.

— Biserica St Katherine se află în apropiere şi în mod evident este şi o fabrică de bere pe aici întrucât pot simţi mirosul de hamei acum, spuse el, ocolind un morman de gunoi. Se vorbeşte că s-ar dori să dărâme tot cartierul şi să construiască în loc o altă platformă închisă de încărcare, precum cele folosite de Compania Indiilor de Est. Nu va fi o pierdere prea mare.

Se afundară şi mai mult în labirintul de străduţe mizere.

— E mai liniştit decât îmi amintesc, spuse Rosalind în timp ce examina cartierul, cu ochi neliniştiţi.

— M-am gândit că e mai bine să venim mai devreme în timpul zilei, spuse el, prinzând cu coada ochiului o mişcare furişă. Un şobolan. Cei care au slujbe sînt la muncă şi, cu puţin noroc, ticăloşii nu s-au trezit încă.

Ea surâse, dar zâmbetul nu i se oglindi şi în ochi. Lui Stephen îi trecu prin cap gândul nepotrivit că era ca o floare care creşte într-un grajd.

Un bărbat murdar şi zdrenţăros venea către ei, privindu-i cu ochi curioşi de viezure. Deşi atât Stephen, cât şi soţia lui purtau haine cât se poate de simple, ieşeau în evidenţă pe aceste străzi rău famate. Bărbatul o studie pe Rosalind în timp ce trecea.

— Bărbatul acela… spuse ea, şi cuvintele i se opriră în gât în timp ce se agăţa de braţul lui Stephen.

— Îl cunoşti? Întrebă el privind peste umăr, dar bărbatul dispăruse deja.

— Nu, nu este destul de în vârstă, dar… dar mi-a amintit de cineva de-atunci, spuse ea ştergându-şi gura cu dosul palmei.

— Celălalt bărbat ţi-a făcut rău, întrebă Stephen, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

— Mi-a… mi-a oferit ceva de mâncare, spuse ea poticnindu-se. Cred că era un cârnat. Nu mi-a plăcut cum se uita la mine, dar îmi era atât de foame, încât am acceptat mâncarea. Apoi m-a prins şi, o, Doamne, m-a sărutat şi… şi-a vârât mâna sub fusta mea. Mirosea urât şi limba lui… am crezut că voia să mă mănânce, spuse ea, ştergându-şi din nou gura cu mâna tremurândă.

— Te-a molestat? Întrebă Stephen, simţind cum îl cuprinde o furie criminală.

— Doar până la un punct. L-am muşcat de limbă până i-a dat sângele, apoi am fugit cînd a ţipat şi m-a scăpat din mână, spuse ea făcând un efort să-şi revină. Am reuşit să păstrez cârnatul şi, după câte îmi amintesc, m-am ascuns într-un morman de gunoi şi l-am mâncat acolo.

— Cum ai supravieţuit, unde ai dormit? Spuse Stephen cuprins de un sentiment de neputinţă şi mânie, pe măsură ce ceea ce îndurase ea prindea

viaţă în faţa ochilor lui.

— Sînt o grămadă de cotloane micuţe unde se poate înghesui un copil, spuse ea, începând din nou să meargă crispată, cu paşi repezi. Desigur, şi alte vietăţi se ascund acolo, adăugă ea, suflecându-şi mâneca pentru a da la iveală o cicatrice mică, aproape invizibilă, lângă cot. E de la o muşcătură de şobolan.

Voia să o ia în braţe şi să o ducă departe de locul ăsta, înapoi la luntre şi la siguranţa din Mayfair, dar ea îşi dorea asta, aşa că se stăpâni.

— Îţi aduce ceva aminte de viaţa ta de dinainte de a deveni orfană?

— Vasul care m-a adus la Londra, spuse ea rar. A fost o călătorie dificilă. Am plecat pe vas dintr-un loc unde se vorbea franceza, spuse ea surprinsă după o pauză, şi eu înţelegeam, sau cel puţin atât cât poate înţelege un copil la vârsta aceea.

— Cu cine călătoreai?

— Cu o femeie, spuse Rosalind oprindu-se şi privind în gol. Eu nu eram bolnavă, dar ea era. Ţin minte că i-am adus ceva de mâncare, dar ea a mormăit şi mi-a spus să plec. Nu puteam înţelege de ce îi era atât de rău.

— Femeia aceea era mama ta?

— Nu! Exclamă Rosalind tăios. Nu era mama mea.

El se întrebă de ce negase asta cu atâta

vehementă, dar nu era nici momentul, şi nici locul să investigheze mai mult. Îi luă braţul şi începură din nou să meargă, dând colţul spre o altă stradă. După cum spusese Rosalind, era linişte. Avusese senzaţia de mai multe ori că cineva îi urmărea de la câte o fereastră murdară, dar puţinii oameni pe care îi întâlneau pe stradă îi priveau cu indiferenţă.

— Acum, că văd cum arată locul ăsta, îmi este mai uşor să înţeleg de ce nimeni nu s-a sinchisit să ajute un copil orfan, spuse el, evitând un câine slab, care se furişa pe acolo.

— Cât de mult le datorez soţilor Fitzgerald! Spuse Rosalind, zâmbind amar. Am avut încredere în Maria imediat. Cred… cred că îmi amintea de mama mea. Când m-a luat în braţe şi m-a întrebat dacă voiam o mamă şi un tată nou, îmi amintesc cu claritate că mi-am jurat că nu-i voi face niciodată probleme.

— Şi nu i-ai făcut. Thomas mi-a spus că ai fost copilul perfect, zise Stephen cu un zâmbet. Chiar nefiresc de perfect.

— Îmi era teamă că, dacă voi fi rea, mă vor aduce din nou aici, spuse ea, îndepărtându-şi nervoasă părul de pe faţă. Era o prostie, desigur, dar nu am reuşit niciodată să-mi scot cu adevărat ideea asta din cap.

Stephen simţi cum i se strânge stomacul de durere la gândul că Rosalind trăise cu o asemenea

temere ani buni după ce fusese adoptată.

— Atunci, nu e de mirare că erai nefiresc de cuminte, spuse el.

Trecură de un alt colţ. În mijlocul străzii, o femeie foarte bătrână stătea pe treptele unei case care stătea să cadă, cu o pipă între gingiile lipsite de dinţi.

— O recunosc! Exclamă Rosalind, ţinându-şi răsuflarea. Sau cel puţin era o femeie care stătea afară astfel în fiecare zi. Bătrâna Molly. Cred… cred că era căsătorită cu un marinar, aşa că atunci cînd el era plecat, îşi petrecea mai tot timpul privind ce se întâmplă prin vecini.

— Poate să fie oare aceeaşi femeie? Întrebă Stephen.

— Molly părea foarte bătrână atunci, dar avea părul negru, spuse Rosalind muşcându-şi buza de jos în timp ce se gândea. Femeia asta arată exact la fel, doar că are părul alb şi mai multe riduri. Cred că este chiar ea, zise Rosalind, examinând clădirile sordide, pentru că asta este chiar strada unde stătea. Îmi amintesc forma ciudată a faţadelor acelor clădiri.

— Sînt în stil olandez, spuse Stephen încercând să-şi imagineze cum i se părea strada unui copil speriat, de o vârstă atât de fragedă. Ţi-o aminteşti după atâţia ani, dintr-un motiv anume?

— Thomas şi Maria m-au găsit aici, spuse Rosalind dând din cap afirmativ, iar Molly era de

faţă, cînd s-a întâmplat.

— Atunci să vedem dacă şi ea îşi aminteşte ziua aceea, spuse Stephen şi se apropie de bătrână, cu o mână sprijinită ferm de umărul lui Rosalind.

Femeia se retrase, fără a încerca însă să fugă. Chipul îi era atât de ridat şi ofilit, încât părea că îşi petrecuse o bună parte din ultimele câteva decenii stând afară.

— Bună ziua, spuse el politicos. Soţia mea ar vrea să te întrebe ceva.

— Da? Răspunse bătrâna scoţând pipa de lut din gură.

— Acum multă vreme, în urmă cu douăzeci şi patru de ani, era un copil orfan pe aici care trăia mâncând din gunoaie, spuse Rosalind. Îţi aduci aminte?

— Sînt o grămadă de orfani pe aici, spuse bătrâna dând din umeri.

— Dar acest copil era o fetiţă foarte mică.

— Ah, da, ea, spuse bătrâna trăgând din pipă gânditoare. Nu erau prea multe fetiţe pe străzi. Valorau mai mult la casa de toleranţă. Bărbatul cu părul negru şi femeia au luat-o. Nu păreau să fie de la vreun bordel, dar poate că erau. Nu cumva eşti tu fetiţa aceea? Continuă ea, ridicând privirea către Rosalind şi făcând ochii mici. Nu sînt multe cu părul blond şi ochii căprui.

Rosalind dădu din cap afirmativ.

— Dacă el e soţul tău, te-ai descurcat bine, fato,

spuse bătrâna, mutându-şi privirea la Stephen.

— Crede-mă, sînt cât se poate de conştientă de asta, fu de acord Rosalind. Şi tu ai fost bună cu mine. Mi-ai dat nişte pâine odată.

— Nu ţi-am *dat*, croncăni hoaşca bătrână. Bătrâna Molly nu dă mâncare pe gratis.

— Aşa este, ţi-am dat ceva în schimb, spuse încet Rosalind, dar nu-mi mai amintesc ce.

— O batistă, o anunţă Molly, un lucruşor tare fin, cusut cu grijă. Am păstrat-o mult timp, apoi am vândut-o pe doi şilingi.

— O batistă, spuse Rosalind cu ochii măriţi, ţinându-şi răsuflarea. Ţii minte cum arăta?

— Cu nişte flori, se strâmbă Molly. Parcă era şi un fel de animal şi o literă, parcă M, ca numele meu, hârâi ea. Mai că din cauza asta am ţinut-o.

— Stephen, ai cumva hârtie şi creion? Spuse Rosalind crispată.

El scoase un creion şi o scrisoare împăturită, pe care Rosalind schiţă repede un mic pătrat cu un leu stilizat într-un colţ şi un M întortocheat în celălalt, cu flori împrăştiate în jurul ambelor.

— Arăta cumva broderia aşa? Întrebă ea arătându-i desenul lui Molly.

— Da, aşa era. Aşadar era a ta, spuse bătrâna strângând din ochi în timp ce privea desenul.

Stephen îi luă mâna rămasă liberă lui Rosalind şi văzu că tremura.

— Mai ţii minte cum a ajuns soţia mea pe străzi?

O întrebă el pe Molly.

— Se spunea că o şalupă o adusese împreună cu o femeie bătrână de pe un vas de croazieră, spuse Molly dând din umeri. Femeia a avut un fel de criză, de îndată ce a păşit pe chei, şi în timp ce trăgea să moară, un paznic a încercat să prindă fetiţa, dar ea a fugit. Aşa se spunea.

O femeie în vârstă. Asta confirma convingerea lui Rosalind că nu călătorise cu mama ei.

— De cât timp trăia soţia mea pe străzi cînd a fost adoptată?

— Să fi fost vreo două luni poate, nu-mi amintesc exact.

Aşadar, Rosalind trăise opt sau nouă săptămâni în mizerie, fugind de şobolani şi de perverşi şi scotocind după resturi de mâncare cînd avea ocazia. Şaizeci şi mai bine de zile. Gândul îl făcu să se simtă rău fizic şi îi reconfirmă hotărârea că trebuia să facă ceva pentru Thomas şi Maria.

— Mulţumesc, doamnă, spuse el, înclinându-şi capul către Molly.

— Un domn rafinat ca dumneavoastră sigur are ceva pentru ajutorul dat de bătrâna Molly, spuse ea, zâmbind cu gura lipsită de dinţi.

El scoase o monedă de aur din buzunar, echivalentul salariului unei fete în casă pe un an, şi i-o dădu bătrânei. Aceasta croncăni fericită şi intră în casă cu aurul, înainte ca el să se poată răzgândi şi să i-l ia înapoi.

— Leul pare că ar fi de pe un blazon, spuse Stephen examinând schiţa lui Rosalind. Îţi mai aminteşti ceva legat de asta?

— Imaginea mi-a apărut pur şi simplu în minte, spuse Rosalind, clătinând din cap.

— Mă întreb dacă nu cumva numele tău adevărat începe cu M. Mary? Margaret? Spuse el trasând conturul iniţialei complicate.

— O, Doamne! Exclamă Rosalind cu suflarea întretăiată şi faţa albă ca hârtia, depărtându-se de el. A fost o greşeală. Nu trebuia să vin aici.

— Mergem acasă acum, spuse Stephen pe un ton liniştitor, cuprinzând-o de umeri şi întrebându-se ce amintiri întunecate îi treziseră cuvintele lui. Orice s-a întâmplat atunci, acum totul este bine.

— Nu va mai fi niciodată bine, spuse ea vorbind în franceză, privindu-l năucită.

Fusese un nesăbuit că acceptase să o aducă aici

— Vom ajunge la râu în curând şi apoi acasă. Nu va mai trebui să vii aici niciodată, micuţ trandafir. Niciodată, spuse el, luând-o pe Rosalind de braţ şi întorcându-se spre port.

Ea mergea fără să vadă, împiedicându-se uneori de pământul denivelat. Fiind atent la ea, nu se mai putea concentra la fel de bine în jur şi, de îndată ce trecură de un colţ de stradă, mai că dădură nas în nas cu un bărbat robust, care ţinea ameninţător un cuţit strălucitor într-o mână.

— Dă-mi aurul, şefule, spuse hoţul cu un ton

înfricoşător. Era înalt şi gras şi mirosea a whisky. Te-am văzut cînd i-ai dat ceva din el bătrânei Molly, dar pun pariu că mai ai o grămadă pentru mine, continuă cu un zâmbet ştirb. Grăbeşte-te, altfel te tai ori pe tine, ori pe doamna, continuă el, privind-o pe Rosalind.

— Nu, *nu*, gemu ea şi se dădu înapoi, lipindu-se de Stephen.

Furia care începuse să crească în el de cînd puseseră piciorul pe mal explodă cu o violenţă rapidă şi mortală. Stephen dădu un şut mâinii care ţinea cuţitul, făcându-l să se rotească în aer. Apoi se repezi la bărbat, doborându-l la pământ cu un croşeu de dreapta.

Hoţul bolborosi o obscenitate, dar Stephen scoase la iveală pistolul din buzunar, îl armă şi ţinti între ochii bărbatului. Ţinea degetul pregătit să apese pe trăgaci, cînd observă groaza din ochii injectaţi ai acestuia. Sărmanul nenorocit!

Amintindu-şi că dacă te vâri într-o gaură de şarpe nu ar trebui să te mire dacă găseşti şerpi acolo, luă degetul de pe trăgaci.

— Du-te de-ţi caută o slujbă cinstită, spuse el cu răceală.

Cei doi lachei, cărora le spusese să rămână în urma lor la o oarecare distanţă, apărură şi ei de după colţ. Văzând că erau în pericol, veniră în grabă lângă Stephen.

— Înălţimea Voastră, dumneavoastră şi ducesa

sunteţi bine? Exclamă cel mai înalt dintre ei, cu faţa pământie.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, dar ia-i cuţitul hoţului, spuse Stephen arătând cu ţeava pistolului spre arma căzută la pământ. Un şarpe fără colţi nu poate face prea mult rău.

Puse piedica la pistol şi îl băgă înapoi sub haină, apoi se întoarse spre Rosalind.

— Ce-ar fi să lăsăm acest loc în seama şobolanilor? Spuse el, trăgând-o din nou în braţele lui.

Ea nu răspunse la început. Tremura din tot corpul şi părea aproape fragilă, în ciuda staturii. El o mângâie pe părul mătăsos, resimţind un amestec confuz de spirit protector şi dorinţă.

Apoi ea ridică privirea spre el, ciudat de senină.

— Nu încetezi să mă uimeşti de fiecare dată cu talente nebănuite, Stephen. Dacă ai fi fost tu fiul mai mic care ar fi intrat în armată, te-ai fi descurcat de minune.

El îşi dădea seama că avea în faţa ochilor o capacitate aproape supranaturală de a se detaşa de teamă şi suferinţă. Probabil că aşa reuşise să supravieţuiască ororilor prin care trecuse.

— Nu strică niciodată să ştii să te aperi, mai ales ca bărbat, spuse el desprinzându-se din îmbrăţişarea ei.

Rămase cu braţul în jurul umerilor ei în timp ce se întorceau la scări şi la luntrea care-i aştepta.

De data aceasta, lacheii îi urmară mai îndeaproape.

Deşi puteau părăsi fără probleme cartierul mizer, Stephen se îndoia că amintirile întunecate care se treziseră în Rosalind vor putea fi calmate cu aceeaşi uşurinţă.

13 Nume sub care este cunoscută o parte din râul Tamisa din Londra, cuprinsă între London Bridge şi Tower Bridge. Iniţial, aceasta reprezenta zona portului din Londra. (n.tr.)

14 Canalul Mânecii (n.tr.)

Capitolul 26

Viaţa lor socială debută de îndată ce Rosalind şi Stephen se întoarseră de la teatrul Athenaeum, întrucât îi aştepta un mic munte de invitaţii. După toate aparenţele, ea trecuse testul preliminar de la Drury Lane.

Neluând în seamă invitaţiile, merseră direct la culcare, deşi nu pentru a face dragoste. Întâlnirea răvăşitoare din camera cu costume îi epuizase pe amândoi atât fizic, cât şi psihic, aşa că adormiră unul în braţele celuilalt. Rosalind obosea destul de repede în ultima vreme, iar rezistenţa lui Stephen la oboseală începea să fie din ce în ce mai redusă, deşi nu îşi spuneau asta. Deşi conveniseră să fie sinceri în legătură cu boala lui, ea îşi dăduse seama destul de repede că era mai bine să evite

multe lucruri legate de acest subiect.

Dormiră întreaga după-amiază. După ce luară cina în linişte, Stephen începu să se uite prin vraful de invitaţii, în timp ce îşi bea cafeaua în birou. Sortă cărţile de vizită cu o viteză care trăda o îndelungată obişnuinţă.

— Bamham, nu. Wigler, nu. Manningham, nu. Strathmore, da. Hillingford, nu. Devonshire, poate.

Rosalind îl urmărea fascinată, sprijinindu-şi bărbia de mână, cu cotul pe masa lui de lucru.

— Ai vreun criteriu după care le accepţi sau le respingi?

— De vreme ce vrem să te prezentăm în societate, alegem doar evenimentele cele mai prestigioase şi cele mai de seamă gazde, spuse el, aruncând alte trei cărţi de vizită.

— Iei în considerare măcar evenimentul despre care este vorba? Întrebă ea.

— Cât de cât, răspunse el, aruncând un ochi pe următoarea carte de vizită. Uite, de exemplu, asta este o invitaţie la un mic dejun veneţian. Este puţin cam rece în perioada asta a anului pentru aşa ceva, iar gazda evenimentului este de rang inferior, aşa că merge la capre, nu la oi 15.

— Şi eu care credeam că nu eşti snob, râse ea.

— Societatea mondenă constituie, în mare parte, un joc. Şi dacă ai de gând să-l joci, trebuie să ştii regulile şi să mergi la sigur ca să câştigi, spuse el

şi făcu o pauză, după ce aruncă alte patru cărţi de vizită. St Aubyn, da. El şi soţia lui îmi sînt prieteni foarte buni, aşa că merg la oi.

— Toate gazdele astea nerăbdătoare s-ar întrista grozav dacă ar vedea cum tratezi invitaţiile lor, spuse ea, dând din cap cu jale.

— *Au contraire.* 16 Majoritatea mi-ar admira standardele neîndurătoare şi ar complota să găsească o cale de a ajunge în clubul oilor.

Ea sorbi o gură de cafea şi zise:

— În jocul monden, să fii duce e ca şi cum ai ţine în mână un pachet de cărţi format doar din cărţi mari.

— Iar tu, ca ducesă, joci cu aceeaşi mână, spuse el, aruncându-i un zâmbet rapid.

Nu chiar, dar pe aproape. Sau cel puţin atâta vreme cât el va fi alături de ea.

— Nu accepta prea multe invitaţii. Deşi îmi doresc să cunosc oameni, prefer să ne petrecem timpul împreună, spuse ea, oprindu-se apoi şi dându-şi seama că lumea mondenă era mediul lui natural şi că, probabil, dorea să-şi vadă câţi mai mulţi dintre prieteni înainte de... de a fi prea târziu.

Dar Stephen nu păru deranjat de presupunerea ei.

— Şi mie îmi place asta, dar este important să-i cunoşti pe unii dintre prietenii mei apropiaţi, astfel încât să poţi să-i vizitezi şi mai târziu, dacă

doreşti să avansezi în societate.

— Dar cei mai importanţi nu mă vor arunca la capre?

— Nu şi cei care ne sînt prieteni adevăraţi, spuse el aranjând absent pachetul de cărţi de vizită. Obişnuiam să iau mai în serios obligaţiile sociale, întrucât credeam că, în calitate de moştenitor al unui titlu de duce, aveam datoria să fac asta. Nu îmi trecuse vreodată prin minte că pot alege, dar în săptămânile din urmă am aflat că puţine lucruri trebuie luate cu adevărat în serios.

Pauza oarecum jenantă fu întreruptă de intrarea Portiei, care ţâşni înăuntru ca o mică rachetă negru cu portocaliu. Se opri brusc, aruncându-le stăpânilor o privire înnebunită, execută apoi o combinaţie dezordonată de salturi laterale şi se dădu peste cap. Rosalind şi Stephen izbucniră în râs, în timp ce pisoiul o şterse din nou.

— Dacă mi s-ar cere să aleg între râs şi seriozitate, aş alege oricând râsul, spuse ea. Până la urmă, mi-am petrecut aproape toată viaţa în domeniul divertismentului.

— În prima noapte în care te-am văzut, la Fletchfield, am observat două surori în vârstă care aşteptau să între la spectacol. Era evident că, pentru ele, să meargă la o piesă de teatru era o ocazie rară şi cu totul specială, despre care vor discuta şi pe care şi-o vor aminti ani de zile. Să aduci o asemenea plăcere oamenilor este o datorie

pe care trebuie să o iei cât se poate de în serios, spuse el, ridicând o altă invitaţie şi aruncând-o apoi peste umăr. Dar să mergi la o adunare găzduită de cel mai ambiţios parvenit din Anglia nu este, spuse el, deschizând scrisoarea şi examinând-o. Este de la vărul Quintus din Norfolk. Mă informează că doamna Reese – acesta este numele oficial al lui Ellie Warden – şi copilul ei s-au acomodat foarte bine, şi că primul grăjdar îi face curte. Acesta este un băiat de treabă, iar fata se pare că îl place. Mă întreabă dacă aş avea ceva împotriva căsătoriei lor.

— Ai dreptate, spuse Rosalind zâmbind cu tristeţe. Vărul tău presupune că Ellie a fost amanta ta şi că acel copil e al tău. Bănuiesc că nu ai vreo obiecţie să se căsătorească.

— Chiar nici una. Grăjdarul chiar este un băiat de treabă, aşa că probabil se vor înţelege de minune, spuse el deschizând ultima invitaţie. Lady Cassell organizează un spectacol muzical. Nu o cunosc foarte bine, dar îmi place muzica şi întotdeauna angajează artişti excelenţi.

— Aşadar, e în clubul oilor, spuse ea. Şi mie îmi place muzica. Am putea la fel de bine să facem ceva şi pentru simplul fapt că vrem asta.

Stephen chicoti, aşezând cartea de vizită în grămada cu invitaţii acceptate.

— Dacă le trimit o trăsură, crezi că părinţii tăi vor putea veni la Londra peste o zi dau două?

Vreau să le spun despre ideea legată de Athenaeum, întrucât nu aş vrea să cumpăr teatrul dacă nu-i interesează.

Îi plăcu faptul că nu presupunea că soţii Fitzgerald vor sări în sus la auzul ideii şi îi vor accepta automat darul.

— Cred că vor reuşi să se fofileze, deşi absenţa lor va limita piesele pe care trupa va putea să le joace. Să le rezerv o cameră la unul dintre hanurile din apropiere?

— Crezi că ar refuza să stea sub acoperişul meu? Întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Cred că nu ar dori să te simţi jenat deoarece găzduieşti doi actori, zise ea, hotărând să-i spună adevărul, după un moment de ezitare.

— Ştiu că mă crezi un snob, spuse Stephen îndurerat, dar nu aş fi deloc un gentleman dacă nu mi-aş recunoaşte socrii. În plus, chiar vreau ca Thomas şi Maria să stea aici, le-am dus dorul.

— Prea bine, spuse ea, bucurându-se că nu devenise prea convenţional de cînd sosiseră la Londra. Trăsura îi va aduce direct la Casa Ashburton, aşa că nu vor avea de ales.

— O să-i chem pe secretarul şi pe valetul meu de la moşie, spuse el căutând pana de scris. Probabil că se întreabă ce mi s-a întâmplat.

— În toate aceste săptămâni, nu le-ai scris servitorilor pentru a le spune unde te afli şi cum te simţi? Întrebă ea, holbându-se la el.

— Nu, spuse el simplu. Chiar mi-a plăcut să evadez, deşi nu-mi pare rău să beneficiez din nou de serviciile valetului meu. Mi-am dat seama că mă pot descurca singur dacă este nevoie, dar acum, că mi-am demonstrat-o din plin, îi voi transfera bucuros aceste sarcini lui Hubble.

Ea clătină din cap, zâmbind. Ce lumi diferite!

— Fără zâmbete dispreţuitoare, spuse el cu severitate. Trebui să-ţi angajăm şi ţie o cameristă, vei avea nevoie de ea.

Ea oftă, dar fu de acord. Până la urmă, introducerea ei în societate nu avea loc de dragul ei, ci de dragul lui Stephen şi al copilului pe care ea îl purta în pântece. Pentru ei, va juca rolul vieţii sale.

Destul de repede, intrară într-o rutină în care Stephen îşi vedea de afaceri dimineaţa, după-amiezile şi le petreceau împreună, vorbind, citind sau râzând de poznele Portiei, iar seara ieşeau în oraş. Fiecare zi era diferită şi, după cum observase Rosalind după nuntă, se ocupau doar de lucrurile bune. Deşi faptul în sine era cât se poate de ironic. Majoritatea cuplurilor proaspăt căsătorite ar fi început curând să pună bazele vieţii lor viitoare. În timp ce în cazul căsniciei lui Rosalind, se va fi terminat înainte să se sfârşească luna de miere.

Şi în luna de miere chiar erau, cu tot romantismul pe care îl implica asta. În fiecare

dimineaţă, ea găsea un trandafir roşu perfect în vaza de cristal de pe măsuţa ei de toaletă. Un trandafir roşu ca simbol al pasiunii care vibra şi cânta între ei.

Noua ei garderobă începuse să sosească, în fiecare zi fiind livrate câteva haine. Nimic nu putea face o femeie să se simtă în stare de orice, ca nişte haine năucitor de frumoase. Prietenii lui Stephen o făceau să se simtă cât se poate de bine-venită. Şi, pe lângă asta, evenimentele pe care le alesese Stephen erau toate la fel de plăcute. În ciuda remarcilor lui frivole legate de faptul că trebuie să ştii să joci bine jocul social, în mod evident se hotărâse să nu-şi piardă timpul şi-aşa limitat cu lucruri care nu-i plăceau.

Unul dintre subiectele pe care nu le discutau era prima soţie a lui Stephen. Când Rosalind admiră paravanul frumos brodat din faţa căminului din salonaşul ei, Stephen spuse scurt că fusese făcut de Louisa. După aceea, Rosalind începu să ia în seamă toate articolele brodate care erau împrăştiate prin casă, cum ar fi pernele şi husele pentru scaune, o tapiserie minunată, un semn de carte cusut cu flori graţioase.

Rosalind examină semnul de carte pe care îl găsi într-o Biblie, trasând cu degetul conturul cusăturilor de pe petalele delicate. Văzu cum arăta predecesoarea ei dintr-o schiţă pastel înrămată. Louisa fusese cu adevărat frumoasă, cu

un aer parcă din altă lume şi mâini mici şi tare pricepute.

Uneori, Rosalind se întreba dacă nu cumva Stephen se îmbolnăvise de prea multă durere, după moartea Louisei. Văzuse cazuri în care pierderea soţului sau a soţiei iubite fusese urmată de însăşi moartea partenerului rămas în viaţă. De fapt, bănuia că atunci cînd unul dintre părinţii ei va muri, şi celălalt îl va urma în scurt timp. Îi era imposibil să şi-i închipuie pe Thomas şi pe Maria despărţiţi.

Puse înapoi bucata de ţesătură brodată, în Biblia Louisei, unde marca Psalmul 23: „Că de voi şi umbla în mijlocul morţii, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine eşti”.

Simţi că se sufocă. Stephen ştia ce înseamnă frica. Deşi nu vorbise niciodată despre asta, ea îi putea simţi prezenţa rece şi neplăcută, poate pentru că trăise ea însăşi cu teama în suflet. Dar cum putea să nu-i fie teamă, dacă nu credea în ceva înălţător? Avea atâtea temeri minore, dar şi o credinţă ascunsă ce făcuse mereu parte din ea. Faptul că mergea înainte cu atâta calm, reuşind să se bucure cu intensitate de viaţă, ori de câte ori putea, şi să suporte durerea din ce în ce mai acută care îl rodea pe dinăuntru fără să se plângă era un semn al curajului lui Stephen.

Lăsă hotărâtă la o parte Biblia, alungându-şi în acelaşi timp şi gândul din minte. Apoi se întinse pe

canapea şi închise ochii. În curând, va trebui să se îmbrace pentru a merge la serata muzicală a lui Lady Cassell. Ca întotdeauna înainte de un eveniment social, se folosea de unul dintre trucurile Mariei, petrecând câteva minute pregătindu-se mental să fie fermecătoare şi cât se poate de frumoasă.

Putea face atât de puţin pentru Stephen! Aşa că, cel puţin, putea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a se asigura că el era mândru de ea.

Ziua treizeci şi unu

În timp ce trăsura îi purta către serata muzicală de la Lady Cassell, Stephen se întrebă trist cât de corectă era estimarea celor treizeci şi una de zile rămase după numărătoarea lui mentală. Se gândise că trei luni era minimul posibil şi că va trăi mai mult de-atât. Dar acum începea să aibă îndoieli serioase că va reuşi să treacă chiar şi de a treia lună. Îşi considerase sănătatea un bun sigur, neluându-şi în seamă trupul. Însă acum era dureros de conştient de ritmurile şi funcţiile lui interne şi de deteriorarea lui fizică de neoprit.

În curând va trece de nişte graniţe nevăzute şi va fi atât de bolnav, încât nu va mai reuşi să păstreze aparenţele unei vieţi normale. Iar dacă durerea va continua să crească, în cele din urmă, moartea va deveni o uşurare.

Dar el nu voia să moară. *Nu voia să moară!* Privi silueta bine definită a lui Rosalind profilată lângă

fereastră. Erau atâtea lucruri pe care şi-ar fi dorit să le afle despre ea! Atât de multe alte lucruri pe care ar fi vrut să le facă împreună cu ea şi pentru ea! Ziua lui începea cu un zâmbet somnoros dimineaţa şi se încheia cu un suspin uşor, în timp ce ea se cuibărea lângă el în pat. Deşi apăruseră unele umbre în ochii ei de cînd cu vizita la St Katherine, întotdeauna avea un zâmbet în ei doar pentru el. Întotdeauna darnică şi caldă. Trandafirul lui perfect.

Treizeci şi una de zile, mai mult sau mai puţin. „Doamne, dacă exişti, te implor, dă-mi mai multe!”

Trăsura se opri în faţa Casei Cassell. Întârziaseră şi putură auzi un clavecin, în timp ce valetul îi conducea înăuntru. Contele şi contesa tocmai terminaseră prezentările şi se îndreptau spre salon, unde concertul urma să înceapă, dar se întoarseră graţios pentru a-i saluta pe nou-veniţi.

Lordul Cassell i se prezentă lui Rosalind, în timp ce soţia lui, o femeie înaltă, distinsă, de vreo cincizeci de ani, îi întindea mâna lui Stephen.

— Ashburton, mă bucur că ai putut veni, spuse ea. Mor de nerăbdare să o văd pe noua ducesă, continuă ea, coborând vocea, ca şi cum i-ar fi destăinuit un secret. Toată lumea vorbeşte că este frumoasă şi fermecătoare.

— Cât se poate de adevărat, spuse el, aplecându-se spre mâna contesei. Ne cerem scuze

pentru întârziere, am avut un cal care şchiopăta. Ne puteţi ierta şi primi?

— Un duce poate întârzia oriunde, cu excepţia sacrelor încăperi de la Almack, spuse contesa cu umor prefăcut.

— Este adevărat, dar să întârzii e semn de proastă creştere, zise el. Vino să o cunoşti pe gazda noastră, draga mea, spuse el întorcându-se spre Rosalind, care râdea de o remarcă a lordului Cassell.

Rosalind se întoarse zâmbind. Îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea chihlimbarului, arăta cu adevărat răpitoare în seara aceea.

— Este o plăcere să mă aflu aici, Lady Cassell. Clavecinistul este divin.

Lady Cassell dădu să întindă mâna spre Rosalind, dar apoi o lăsă să cadă şi păli de tot în timp ce o privea. Apoi, se prăbuşi pe jumătate leşinată.

Fiind doar la un pas depărtare de ea, Stephen reuşi să o prindă pe contesă ca să nu se rănească prăbuşindu-se pe podeaua de marmură.

— Anne! Exclamă lordul Cassell, repezindu-se către soţia lui şi preluând greutatea corpului ei de la Stephen.

— Sînt… sînt bine, Roger, şopti ea, bătând din gene. Ajută-mă să ajung în bibliotecă. Ashburton, te rog să vii şi dumneata, spuse ea. Şi soţia dumitale, continuă ea, cuprinsă de un frison cînd o

privi pe Rosalind.

Stephen şi Rosalind schimbară priviri uimite, după care Stephen îl ajută pe lordul Cassell să o transporte pe femeia leşinată în biblioteca aflată lângă foaier. În timp ce soţul ei o aşeza pe sofa, majordomul îi turnă un pahar de coniac, după care se retrase, la un semn al contelui.

Lady Cassell luă o gură de coniac şi culoarea îi reveni în obraji.

— Îmi cer scuze că v-am speriat pe toţi, spuse ea, îndreptându-şi privirea spre Rosalind. Doar că semeni – semeni *ciudat* de mult – cu sora mea mai mică, Sophia. Numele meu de domnişoară este Westley. Oare e posibil să fim rude?

— Nu… nu ştiu, spuse Rosalind crispată. Sînt un copil găsit, am fost adoptată pe cînd aveam trei ani.

— Când? Unde? Întrebă contesa pe un ton strident.

Rosalind se aşează într-un scaun şi mâinile i se încleştară pe braţele acestuia.

— Am fost găsită în apropierea portului, aici, în Londra, în vara anului 1794.

În liniştea care se lăsă, se puteau distinge foarte bine notele suave ca de clopot ale sonatei de Mozart cântate în salon.

— Doamne Dumnezeule! Spuse Lady Cassell, privindu-şi soţul şi ducându-şi o mână la piept. Roger, crezi că ar putea fi posibil?

Rosalind stătea nemişcată, ceea ce-l făcu pe Stephen să se gândească la faptul că arată ca un iepure care încearcă să evite o vulpe. Aşa că merse să stea lângă scaunul ei, coborându-şi o mână pe umărul ei pentru a o linişti.

— Povesteşte-ne despre sora dumitale, îi spuse el contesei.

— Sophia s-a căsătorit cu un francez, Philippe St Cyr, contele du Lac. Au murit amândoi în timpul Regimului Terorii. Au avut o fiică, Marguerite, în vârstă de trei ani şi jumătate pe vremea aceea. Am presupus că şi copilul trebuie să fi murit, spuse Lady Cassell, aplecându-se imediat în faţă. Semeni foarte bine cu Sophia, ducesă, doar că ai ochii căprui, exact ca ai soţului ei, Philippe. Îţi aminteşti cum ai ajuns la Londra?

— Nu, spuse Rosalind făcându-se mică în scaun, cu faţa pământie şi scuturând uşor din cap.

Clavecinul grăbi tempoul, iar notele deveniră mai rapide şi acute.

— Se pare că a traversat Canalul cu o femeie în vârstă, care a murit de îndată ce au acostat pe chei la Londra, spuse Stephen, privindu-şi îngrijorat soţia. Rosalind a supravieţuit căutând mâncare prin gunoaie câteva săptămâni, până cînd a fost adoptată de Thomas şi Maria Fitzgerald. În plus, am aflat de curând că vorbeşte un pic franceza, cînd este pe jumătate adormită, deşi nu a învăţat niciodată această limbă în mod

oficial.

— Deşi suferea de inimă, bătrâna noastră doică, doamna Standish, a plecat în Franţa cu Sophia, întrucât sora mea îşi dorea ca fetiţa ei să vorbească engleză, spuse Lady Cassell aşezându-şi paharul de coniac deoparte, cu o mână nesigură, şi vocea i se frânse. În ultima scrisoare pe care am primit-o, Sophia mi-a scris că fiica ei vorbea foarte bine atât franceză, cât şi engleză. Era… era foarte mândră de cât de isteaţă era fetiţa.

— Ar putea fi o coincidenţă, Anne, spuse lordul Cassell în timp ce examina chipul lui Rosalind. Au trecut aproape treizeci de ani de cînd nu ţi-ai mai văzut sora, poate că exagerezi asemănarea cu ea.

Tot ce se poate, dar Stephen putea observa o asemănare între Rosalind şi contesă, care avea aceeaşi constituţie, cu părul în nuanţe de argintiu, blond-roşcat şi şaten-deschis.

— Soţia mea îşi aminteşte foarte puţine lucruri de dinainte de adopţie, dar ce îşi aminteşte este o batistă de copil, brodată cu flori, purtând iniţiala M şi un leu stilizat în colţurile opuse, spuse el, apăsând puternic pe umărul lui Rosalind în timp ce răspundea în locul ei.

— Leul de pe blazonul St Cyr! Mama mea a brodat două astfel de batiste pentru bebeluşul lui Sophie, spuse Lady Cassell, întinzându-i lui Rosalind mâna, cu lacrimi în ochi. Dragul meu copil, tu eşti nepoata mea. Trebuie că doamna

Standish te-a salvat şi te-a adus înapoi în Anglia. Marguerite…

— Nu îmi spune aşa! Exclamă Rosalind, ieşind din muţenia ei.

— De ce nu? O întrebă Stephen calm.

Pe măsură ce muzica se auzea în crescendo, Rosalind se ridică în picioare şi începu să meargă agitată prin cameră.

— Când am fugit, soldaţii au venit după noi. Mi s-a spus… mi s-a spus să nu-mi declar niciodată adevăratul nume. Niciodată.

— Fugeai de la palatul du Lac? Întrebă Lady Cassell. Era casa familiei tale, situată în afara Parisului, un palat enorm din piatră albă cu turnuri şi un lac cu lebede.

— Lebede. Dumnezeule, îmi amintesc lebedele. Îmi plăcea să le dau de mâncare, spuse Rosalind oprindu-se din mişcare ca fulgerată, apoi aplecându-şi capul şi atingându-şi mijlocul frunţii cu degetele. Îmi… îmi aduc aminte că am fugit în camera copiilor să o caut pe Sandy. Ţipam şi ea mi-a dat o palmă peste faţă ca să mă opresc. Mi-a spus că nu trebuie să fac nici un zgomot, deşi ea plângea. Nu o văzusem niciodată plângând.

— Ce se întâmplase de ţipai? Îţi făceau rău soldaţii? Întrebă Lady Cassell ezitând.

— Am coborât cu Sandy pe scări, spuse Rosalind crispată, fără să răspundă la întrebări. Era în amurg. Lângă uşa din spate erau nişte haine ale

servitorilor. Sandy a luat două dintre ele şi am plecat. Pe drum, am trecut pe lângă lac. Soldaţii împuşcaseră lebedele şi trupurile lor pluteau pe apă, continuă Rosalind cu voce tremurată. Am fugit până cînd a început să mă doară într-o parte şi nu am mai putut continua, dar cum încă se mai auzeau strigăte în urma noastră, Sandy m-a luat în braţe şi am mers mai departe. Mi-a spus din nou că nu trebuie să spun nimănui numele meu adevărat. Şi că trebuie să fiu foarte, foarte cuminte ca să nu ieşim în evidenţă pe drumul nostru către Anglia. D… dar Sandy nu se putea opri din plâns.

— Fata trebuie să fi văzut şi alte lucruri oribile, Anne, spuse lordul Cassell cu voce scăzută, astfel încât Rosalind să nu-l poată auzi. N-o mai întreba nimic altceva.

Aprobând în tăcere, Stephen se îndreptă spre Rosalind şi îi cuprinse umerii crispaţi, apoi o conduse spre o sofa şi se aşeză lângă ea, lăsând-o să îşi ascundă chipul la pieptul lui şi să înceapă să plângă disperată.

— Mă întreb ce s-a întâmplat exact cu Sophia şi Philippe, murmură contesa, pământie la faţă.

— Ceva rapid şi groaznic, spuse soţul ei pe un ton funest. Măcar putem fi recunoscători că s-a întâmplat repede.

Stephen o strângea pe Rosalind lângă el, întrebându-se ce alte orori mai erau încă închise

în mintea ei. Nu era de mirare că fugise de paznicul în uniformă de pe cheiul Londrei, şi nu era de mirare nici că devenise atât de obişnuită să se distanţeze de orice durere şi să se transforme în fiica adoptivă perfectă şi în soţia perfectă.

El acceptase bucuros firea ei generoasă, întrucât făcea lucrurile mult mai simple pentru el. Dar fusese atât de egoist că nu examinase mai îndeaproape semnele de durere pe care le observase de fiecare dată când era adus în discuţie subiectul originilor ei. Ar trebui să le cumpere soţilor Fitzgerald fiecare teatru din Londra, ca semn de recunoştinţă pentru ceea ce făcuseră pentru Rosalind. Şi nu doar pentru faptul că o adoptaseră, ci şi pentru dragostea lor permanentă care îi vindecase măcar o parte din rănile emoţionale.

Din salon răzbătu un ropot de aplauze, de îndată ce partitura pentru clavecin luă sfârşit. Apoi, acestea se pierdură pe măsură ce o nouă bucată muzicală debuta şi notele începeau să plutească fericite în aer, în total dezacord cu starea de spirit din bibliotecă.

Suspinele lui Rosalind începură să se domolească.

— Vrei să mergem acasă, draga mea? O întrebă Stephen, punându-i o batistă în mână.

— Nu încă, spuse ea, ridicându-se şi ştergându-şi nasul, cu o expresie goală în ochii de obicei

liniştiţi. Îmi pare rău, Lady Cassell. Mi-aş dori să-mi amintesc mai multe.

— Draga mea fetiţă, eu ar trebui să-mi cer scuze că te-am făcut să-ţi reaminteşti asemenea lucruri groaznice, spuse mătuşa ei, cu un zâmbet amar. Te-am regăsit şi asta chiar este o mare binecuvântare.

Stephen îndepărtă cu blândeţe firele de păr umede de pe chipul lui Rosalind.

— Aşadar, Rosalind este contesa du Lac. Are rude de partea franceză a familiei ei?

— Cred că are nişte veri, răspunse lordul Cassell, căzând pe gânduri. Acum, că Bonaparte a plecat şi regele francez este din nou pe tron, probabil că soţia dumitale este o moştenitoare bogată.

Tot ce se putea. Dar Stephen se îndoia că existau destui bani în toată Franţa pentru a compensa suferinţele îndurate de Rosalind.

15 Referinţă la pilda cu oile şi caprele din Biblie, unde se subliniază importanţa faptelor bune: oile sînt identificate cu binele, în timp ce caprele cu răul. (Matei 25, 31-46). (n.tr.)

16 Dimpotrivă (în lb. Franceză, în original)

Capitolul 27

Timp de ani de zile, Rosalind se întrebase oare cine ar fi putut să o aştepte la Londra pe fetiţa

care nu-şi mai încheiase niciodată călătoria, dar nu-şi putuse închipui că o aristocrată ca Lady Cassell ar putea fi sora mamei ei.

— Te rog, povesteşte-mi despre familia dumitale, Lady Cassell, o rugă ea pe mătuşa ei regăsită. Sau mai degrabă despre familia mea.

— Spune-mi mătuşă, o îndemnă contesa, părând uşurată să se întoarcă din trecut în prezent. Am un frate mai mic, contele Westley, căsătorit, cu patru copii. Reşedinţa familiei se află în Leicestershire. Eu şi Roger avem doi fii şi o fiică, precum şi trei nepoţi, iar reşedinţa noastră se află în Suffolk, spuse ea mângâind genunchiul soţului ei, un semn de intimitate care nu ar fi trebuit făcut niciodată în public. Avem o grămadă de veri. Şi, desigur, este mama mea, văduva Westley. Trăieşte în Richmond şi starea ei de sănătate este foarte delicată. Trebuie să o vizitezi cât de curând, Marguerite.

— Eu mă numesc Rosalind, rosti ea cu vehemenţă, simţind o repulsie puternică la auzul numelui francez. Aşa mi s-a spus în cea mai mare parte a vieţii mele şi nu vreau să mi-l schimb.

— Cum doreşti, draga mea, spuse mătuşa ei, împăciuitoare. Acum povesteşte-mi despre oamenii care te-au adoptat, familia Fitzgerald, parcă aşa zicea Ashburton că le spune. Este vorba despre familia nobilă irlandeză?

— Părinţii mei sînt actori ambulanţi, spuse

Rosalind brusc. Am fost crescută în lumea teatrului şi am călătorit prin West Midiands în cadrul unui circuit teatral.

— O, exclamă Lady Cassell uşor. Auzisem nişte zvonuri, dar… Ei bine, sînt convinsă că familia Fitzgerald este una de oameni cât se poate de decenţi.

— Ei sînt familia mea, Lady Cassell, spuse Rosalind. Când îmi voi reveni de pe urma şocului, voi fi foarte bucuroasă să vă fi regăsit. M-am întrebat adesea despre familia mea adevărată, continuă ea pe un ton mai potolit, sesizând nuanţa defensivă pe care o folosise mai devreme. Dar Thomas şi Maria m-au crescut doar din bunătatea inimii lor.

— Sînt mândru să fac parte din familia lor, interveni Stephen.

— Atunci şi eu voi fi, spuse Lady Cassell, aplecându-se în faţă. Va însemna atât de mult pentru mama mea să ştie că fiica lui Sophie este în viaţă! O să merg chiar eu mâine să-i spun, ca să nu fie copleşită de veste. Vrei să vii la Richmond o zi după aceea? Mi-ar plăcea să-mi invit acolo şi copiii, precum şi familia fratelui meu.

Rosalind privi în direcţia lui Stephen, neputându-se decide.

— Vom veni, dar te rog, am dori o întâlnire restrânsă, spuse el, strângând-o protector de mână.

Ea fu uşurată că Stephen înţelesese fără să fie nevoită să îi explice. Doamne Dumnezeule, avea o bunică! Şi mătuşi, unchi, veri, reşedinţe de familie. Era mai mult decât putea suporta.

— Acum putem merge acasă, Stephen? Şopti ea.

— Desigur, răspunse el, ajutând-o să se ridice. Vă rugăm să ne scuzaţi, Rosalind are nevoie de odihnă. Vă rog să ne daţi de ştire exact cînd şi unde trebuie să venim în Richmond, spuse el către gazdele lor.

Lady Cassell dădu din cap aprobator, apropiindu-se apoi de Rosalind.

— Mi-am iubit foarte mult sora mai mică, spuse ea cu blândeţe. Nici nu-ţi pot spune cât de bucuroasă sînt că o părticică din ea a supravieţuit prin tine, continuă ea, sărutând-o pe Rosalind pe obraz cu buze calde.

Rosalind reuşi să-i zâmbească, dar era mult prea năucită pentru a face orice altceva. Probabil că mai târziu se va putea bucura de cele întâmplate în această seară, dar nu acum.

Nu încă.

Stephen păstră tăcerea, plin de empatie, în timp ce făcu semn după trăsură, o duse pe Rosalind acasă şi o dezbrăcă de haine, apoi se dezbrăcă şi el, stinse lumânările şi se strecură în pat lângă ea. Rosalind se cuibări în îmbrăţişarea lui, regăsind acel confort primitiv în atingerea pielii lui.

— Cum te simţi? Murmură el, lipind-o de trupul

lui.

— Uimită, golită pe dinăuntru, spuse ea, reuşind să-şi pună ordine în gânduri în timp ce bâjbâia după un răspuns sincer. Cine sînt oare? Nu sînt de fapt Rosalind Fitzgerald, iar Marguerite St Cyr a murit acum mulţi ani.

— Eşti cu siguranţă ducesa de Ashburton, spuse el, şi mâna lui caldă alunecă pe spinarea ei. Şi, fără îndoială, eşti soţia mea.

Cât de norocoasă era să-l aibă lângă ea! Teroarea gândului că era vânată rămăsese cu ea asemenea unui vis urât, dar în braţele lui Stephen se simţea în siguranţă. Se întrebă pentru o clipă ce alte amintiri erau închise în mintea ei, alungând apoi cu hotărâre gândul.

— Ce coincidenţă extraordinară că mi-am întâlnit mătuşa în acest fel!

— Nu chiar, spuse el pe un ton firesc. Dacă nu ai fi fost de viţă nobilă, nu ar fi trebuit să părăseşti Franţa. Dată fiind puternica asemănare cu mama ta, ar fi fost doar o chestiune de timp până când cineva te-ar fi recunoscut odată ce intrai în rândul lumii mondene.

Şi când te gândeşti că se hotărâse să facă asta de dragul copilului pe care îl purta în pântece!

Ea îşi duse mâna la abdomen. Cât de curând, va fi trecut destul timp şi va putea să-i spună şi lui Stephen.

— Dacă chiar sînt o contesă franceză, nu ai făcut

o afacere atât de proastă căsătorindu-te cu mine, spuse ea, trecându-i acest gând ironic prin minte. Este aproa-pe amuzant.

— Ştiam că făcusem o afacere bună cu mult înainte de această noapte, spuse el îmbrăţişând-o cu un gest blând. Sper că, acum că îţi cunoşti originile, nu te vei mai gândi că nu eşti vrednică să-mi fii soţie. Oricum, ideea era o absurditate, ştii bine.

Doar faptul că-şi cunoştea acum originile nu avea cum să facă să dispară peste noapte efectul anilor de ocară şi batjocură îndurаţi ca actriţă, dar era un început.

— Sînt contesă de drept, spuse ea zâmbind vag în întuneric. Îmi va lua ceva timp să mă obişnuiesc cu asta. Oare ce va spune familia… mea? Zise ea, oprindu-se apoi. Oare ce va spune familia Fizgerald?

— Sînt încă familia ta, trandafirul meu micuţ, spuse el încet. Eşti norocoasă să ai mai multe familii acum: una din naştere, una adoptivă şi una prin căsătorie.

O înveseli gândul că noul ei statut o va face ceva mai acceptabilă pentru familia Kenyon. Oare se va domoli Claudia? Rosalind oftă. Probabil că însemna prea mult să spere asta.

— Trebuie să fie greu să descoperi cine îţi sînt părinţii şi să afli în acelaşi timp că probabil au avut parte de o moarte violentă, spuse Stephen,

interpretându-i greşit oftatul. Dar asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, continuă el, sărutându-i tâmpla. Părinţii tăi sînt liniştiţi acum. Deşi este dreptul tău să-i jeleşti, cel mai bun omagiu pe care li-l poţi aduce este propria ta viaţă şi fericire.

Ea ştia că el avea dreptate. Şi totuşi, în întuneric, durerea pe care o resimţea în legătură cu proaspetele ei amintiri se suprapunea cu realitatea sfârşitului apropiat al lui Stephen pentru a forma un întreg de nesuportat. Îşi înfăşură braţele în jurul lui, simţindu-l cald şi puternic lângă ea şi cât se poate de viu. Era însă prea slab, căci îi simţea coastele proeminente apăsându-i sânii. Oare cât timp le mai rămăsese?

— Nu vreau să rămân singură, şopti ea fără să vrea, deşi nu putea vorbi despre asta.

— Nu pot fi cu tine mereu, spuse el, depunând un sărut blând şi intim pe gâtul ei pulsând, dar sînt cu tine acum, continuă în timp ce buzele i se mişcară peste ale ei, alinând-o.

Îşi dădu seama că el ţesea un văl protector în jurul ei folosindu-se de acea putere primitivă, atingând-o în feluri în care cuvintele nu o puteau face. Doamne sfinte, ce-o să se facă fără el?

Gura ei se deschise sub a lui, într-o rugăminte mută de consolare. Mâine avea să fie mai puternică, dar astăzi avea nevoie de el cu o disperare care o făcea să se ruşineze.

Stephen înţelese şi săruturile şi îmbrăţişările lui deveniră mai profunde, transformându-se din protector în iubit. Ea simţi cum pasiunea începe să-i încălzească trupul rece. Trecutul se estompă, fără a fi însă uitat, dar ostoit în mare măsură de dorinţa din ce în ce mai insistentă.

Încă de la început, trupurile lor se recunoscuseră ca doi parteneri perfecţi. În această seară, el îşi folosea cunoştinţele intime despre ea asemenea unui virtuoz care cânta la un instrument iubit, creând o melodie delicios de senzuală, care se compunea puţin câte puţin într-un crescendo de patimă.

Şi cînd răsuflarea ei deveni sacadată şi aspră, el umplu golul din ea, posedând-o cu o tandreţe atât de sălbatică, încât aproape că-i venea să creadă că era dragoste. Împreunarea trupurilor lor începu să-i vindece rănile proaspete din suflet. El era Stephen, soţul ei, tatăl copilului ei şi iubirea ei.

Dansul etern se încheie cu un extaz lung şi profund care îi umplu fiecare fibră din trup cu căldură. O, Doamne, oare de câte ori avea să-l mai ţină astfel în braţe, împărtăşind cu el acea nebunie a împlinirii şi pacea care urma? De câte ori avea să mai guste aroma sărată a pielii şi să simtă puterea brută a pasiunii lui?

Îşi opri lacrimile în timp ce începeau să-şi recapete răsuflarea şi trupurile li se destinseră într-o îmbrăţişare blândă. Deocamdată, de fiecare

dată cînd avea nevoie disperată de Stephen, el era acolo.

— Dormi bine, micuţă Marguerite, murmură el.

Deşi cuvintele ar fi trebuit să o aline, ele trecură de mulţumirea ei de suprafaţă pentru a scoate la iveală amintiri îngropate şi mai adânc în mintea ei. Auzi aceleaşi cuvinte spuse în şoaptă de o englezoaică, în timp ce se refugia cu copilul într-un hambar. Imaginile începură să i se succeadă cu repeziciune prin minte, fierbinţi ca lava unui vulcan.

— Doamne Dumnezeule, exclamă ea cu răsuflarea întretăiată şi cuprinsă de groază. Am… am în faţa ochilor imaginea părinţilor mei murind.

— Ai fost de faţă? Întrebă Stephen şocat, strângând-o şi mai puternic în braţe.

Ea încuviinţă din cap şi simţi cum i se răceşte întregul trup.

— Au venit soldaţii, brute cu mintea înceţoşată de alcool. Aveau sticle de vin în mâini şi au dat buzna în salon, unde mama şi tata îşi luau cafeaua după cină. Eu ar fi trebuit să mă aflu în camera copiilor, dar mă ascundeam în balconul pentru muzicanţi, cu păpuşa mea Minette. Obişnuiam să fac des asta.

— Ce voiau soldaţii? Întrebă el cu voce calmă şi egală.

— Au… au spus că doamna ghilotină dorea să facă cunoştinţă cu toţi aristocraţii, spuse ea

agitându-se în îmbrăţişarea lui. Tata a protestat, spunând că fusese întotdeauna un prieten al revoluţiei, dar un soldat l-a lovit şi el a căzut. Mama a ţipat şi a încercat să ajungă la el, dar soldaţii au prins-o. *„Très belle aristo putain”* 17, a spus unul dintre ei şi toţi au început să râdă. „De ce să irosim una ca ea cu doamna ghilotină, a spus un altul, cînd putem să-i venim de hac chiar aici?” Rosalind simţi cum inima îi bătea cu putere, înecând lumea de afară şi lăsând-o singură cu amintirile ei. Au… au trântit-o pe mama pe podea şi au început să-i smulgă hainele.

— Ce nenorocire că a trebuit să fii martoră la aşa ceva! Spuse Stephen ţinându-şi răsuflarea.

Teroarea rămasă prizonieră în interiorul lui Rosalind timp de atâţia ani ieşi la iveală în erupţii cu intensitate de staccato.

— Soldaţii uitaseră de tata, aşa că el s-a ridicat împleticindu-se şi s-a îndreptat spre o măsuţă. Ascunsese un pistol în sertarul ei, îngrijorat fiind de luptele de stradă. L-a scos de-acolo şi a spus… Rosalind începu să se răsucească frenetic, asemenea unui animal prins în capcană. A spus: „Dumnezeu să mă ierte, Sophie” şi apoi… apoi…

Dar vocea i se frânse şi nu mai putu vorbi până ce nu auzi vocea lui Stephen încurajând-o.

— Nu-ţi fie teamă, draga mea. Orice s-ar fi întâmplat, acum eşti în siguranţă.

Ea închise strâns ochii, dorind să-şi şteargă

scena care-i ardea creierul.

— A… a împuşcat-o pe mama în inimă, spuse ea cu o voce plină de durere. Arma a făcut un zgomot atât de puternic, iar fumul mi-a intrat în ochi. Nu am înţeles prea bine nici cînd a încetat să se mai mişte şi să opună rezistenţă. Chipul ei era atât de… liniştit. Dar soldaţii erau furioşi. „Porcul ăsta a omorât-o pe târfă înainte să ne putem bucura de ea”, a urlat unul dintre ei. Apoi, soldatul a scos sabia şi… şi i-a tăiat gâtul tatei, spuse Rosalind cu răsuflarea întretăiată.

Stephen înjură printre dinţi din nou, apoi îi lipi capul de corpul lui cald pentru a o proteja de teroarea din propria ei minte.

Ea îşi dădu vag seama că nu şi-ar fi putut aminti toate aceste lucruri dacă nu s-ar fi simţit atât de în siguranţă cu Stephen.

— Era sânge peste tot, râuri de sânge, aşa că am început să ţip. Conducătorul lor a ridicat privirea şi m-a văzut. „Pe copila aristocraţilor o cheamă Marguerite. Aduceţi-mi-o, urlă el. Se va potrivi numai bine în locul mamei ei.” Doi dintre soldaţi au început să caute o cale de acces către balcon. „Venim, Marguerite”, a spus unul dintre ei. Era ceva groaznic în vocea lui… Am fugit să o găsesc pe Sandy, spuse ea tresărind din nou cu răsuflarea întretăiată, şi… restul îl ştii…

Se agăţase atât de puternic de Stephen, încât îi putea simţi inima bătând. Sau poate că era inima

ei.

— Este o poveste îngrozitoare, micuţ trandafir, spuse Stephen cu o voce blândă ca un balsam. Mi se rupe inima să ştiu că ai fost martoră la aşa ceva. Totuşi, măcar s-a terminat repede. Tatăl tău a avut curajul şi prezenţa de spirit să o salveze pe mama ta de la o suferinţă de neîndurat. Trebuie să o fi iubit foarte, foarte mult, spuse el mângâindu-i părul ei umed şi încurcat.

Rosalind se gândi la decizia rapidă şi înspăimântătoare pe care tatăl ei fusese forţat să o ia.

— Nu numai că a scutit-o de asta, ci şi-a asigurat o moarte rapidă şi pentru el, zise ea pe un ton nesigur.

— Tatăl tău a fost un om curajos, murmură Stephen. Nu ştiu dacă eu, unul, aş fi avut curajul să apăs pe trăgaci.

— Te îndoieşti de curajul tău, cînd înfrunţi moartea zi de zi cu perfectă stăpânire de sine şi demnitate? Spuse ea cu blândeţe. Eşti cel mai curajos bărbat pe care-l cunosc.

— Nu sînt cel mai curajos, dar sînt unul dintre cei mai norocoşi, pentru că dintre toate locurile din Anglia unde aş fi putut alege să hoinăresc, te-am găsit pe tine, rosti el sărutându-i tâmpla.

Tandreţea lui era chiar mai mare decât atunci cînd făcuseră dragoste mai devreme. Încet-încet, Rosalind începu să se relaxeze.

— Mă bucur că mi-am amintit, spuse ea, gândind cu voce tare şi surprinsă de propriul sentiment de uşurare. Toată viaţa mea am ştiut că mă pândesc monştri din colţurile cele mai întunecate ale minţii mele. Acum îi cunosc.

— Monştrii nu pot supravieţui în lumină, spuse Stephen, întorcând-o cu spatele şi lipind-o strâns de el. Dormi, micuţ trandafir. Eşti în siguranţă.

Simţindu-se cu adevărat în siguranţă în grija lui, ea căzu într-un somn greu, fără vise.

17 „*E foarte frumoasă târfa asta aristocrată*” (în lb. Franceză, în original)

Capitolul 28

Fulgii moi şi grei de zăpadă se învolburau prin aer, făcând peisajul din ţinutul nordic cu atât mai dezolant. Iarna venea devreme în Scoţia. Michael privea pe fereastră, admirând zăpada, luând din cînd în cînd câte o gură din cana cu punci fierbinte.

Cineva i se alătură la fereastră, cu o cană similară în mână. Fără să se uite, ştiu că era George Blackmer. Peregrinările lor prin Anglia creaseră între ei o camaraderie ciudată, care deşi nu se ridicase la gradul de prietenie, prezenta cel puţin o anume familiaritate.

— Crezi că vom fi blocaţi aici de zăpadă? Întrebă Blackmer.

— Se poate, dar doar pentru o zi sau două, nu mai mult, spuse Michael oftând, obosit peste măsură. Dar furtuna e un semn că ar trebui să renunţăm şi să ne îndreptăm spre sud.

— Nu mă gândeam că te vei da bătut, spuse doctorul, sec.

— Uneori, trebuie să renunţi. Poţi să spui că e superstiţie de soldat, dar întreaga expediţie a fost blestemată. Căutăm de săptămâni bune şi întotdeauna ne nimerim în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, spuse Michael luând încă o gură de punci, dorind să-i simtă căldura. Iar prostia cea mai mare a fost să urmărim tocmai până în Scoţia o trăsură care se potrivea descrierii, dar care adăpostea alţi călători. Trebuia să mă comport ca un om raţional şi să aştept ca fratele meu să se întoarcă atunci cînd socotea el că a sosit momentul.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Pe parcursul săptămânilor petrecute împreună, Michael renunţase şi mai mult la ideea de a-i spune că dorea să-l ducă pe Stephen să-l vadă un alt doctor.

— Nevoia de a face ceva, orice. Presupun că e ca un fel de formă primitivă de magie, ca şi cum dacă fac eforturi să-l caut, fratele meu va trăi mai mult, se mulţumi el să spună.

În timp ce rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama cât de prostească fusese speranţa aceea

instinctivă. Îşi privi apoi însoţitorul, fiind destul de obosit, încât să cedeze în faţa unei curiozităţi nepoliticoase.

— De ce-ai venit atâta drum? Poate că Ashburton este cel mai important pacient al dumitale, dar îi neglijezi pe ceilalţi.

— Din simţ de responsabilitate sau poate dintr-un sentiment de vină, spuse doctorul, cu o grimasă. Dacă aş fi acţionat altfel, ducele n-ar mai fi fugit.

— Dacă fratele meu este pe moarte, nu prea ai ce face în acest sens, spuse Michael, privind fix în adâncul cănii cu punci fierbinte. Iar dacă diagnosticul tău a fost greşit şi fratele meu e sănătos, nu va avea nevoie de tine.

— Poate că nu, spuse Blackmer clătinând din cap. Cu cât trece mai mult timp de cînd l-am văzut ultima oară, cu atât mai dificil îmi este să pot estima cum se simte acum. Pur şi simplu, nu ştiu.

— Eşti foarte cinstit pentru un medic. Majoritatea celor din breasla dumitale preferă o stare de confuzie.

— Nu prea-ţi plac doctorii, spuse Blackmer pe un ton direct. De ce?

— Pastile şi poţiuni şi scheme complicate pentru administrarea lor, spuse el ridicând din umeri. Bănuiesc că în mare parte circul ăsta este menit să impresioneze pacienţii, astfel încât să-i umfle punga doctorului. Eu am avut de-a face mai mult

cu chirurgi, spuse Michael cu o jumătate de zâmbet, gândindu-se la Ian Kinlock. Cei pe care i-am cunoscut sînt genul de oameni însetaţi de sânge care abordează cazurile cu un cuţit şi un zâmbet, aşa că pot înţelege cu mai multă uşurinţă acest stil fără menajamente.

Urmă un moment lung de tăcere, în care priviră zăpada viscolită şi noaptea care se lăsa cu repeziciune.

— L-am tratat pe bătrânul duce cînd era la moşie, dar nu l-am cunoscut niciodată. Cum era ca tată? Întrebă apoi Blackmer.

Michael zâmbi strâmb, bucuros că doctorul nu ştia cât de ironică era de fapt întrebarea.

— Era dificil.

— Mai bine un tată dificil decât nici unul.

Michael se gândi la bătăile pline de răutate pe care le suportase şi la predicile usturătoare care erau chiar mai rele, la rânjetele umilitoare, şi ştiu că Blackmer greşea. Să fii crescut de un om care ura însuşi faptul că exişti era mai rău decât să fii singur. Dar bănuia că era normal ca un copil găsit să idealizeze ceea ce nu avusese niciodată.

— Familia poate fi o binecuvântare sau un coşmar. Dumneata ai fost scutit de ambele.

Familia în care crescuse Michael fusese una de coşmar, în timp ce alături de Catherine găsise paradisul. Aşa că presupunea că această ordine era preferabilă celeilalte.

Catherine. Îşi dădu seama – simţindu-se învăluit de o puternică emoţie – că-i era groaznic de dor de ea. Simţea nevoia să fie alături de ea şi, în braţele ei, să uite o parte din durerea provocată de Stephen. Şi desigur, să facă dragoste cu ea până cînd ajungeau amândoi fără puteri. Chiar înainte de a primi scrisoarea lui Blackmer şi de a o şterge iepureşte în urmărirea lui nebunească, ea tocmai îi spusese că a sosit momentul să se gândească să mai facă un copil. Iar el era dispus să se supună. Mai mult decât dispus.

Îi scrisese lui Catherine cu câteva zile în urmă, rugând-o să meargă la Londra şi să se întâlnească acolo. Dacă Stephen nu era la Casa Ashburton, se puteau întoarce împreună la moşie. Stephen adora nenorocitul ăla de loc şi probabil că alesese să se întoarcă acolo.

Stephen era pe moarte… Michael inspiră profund şi încet, apoi se întoarse spre fereastră. Era momentul să se întoarcă acasă.

Capitolul 30

Prânzul cu familia Westley se întinse până după-amiază. Rosalind ar fi stat acolo şi toată noaptea, dar, cînd privi în colţul opus al camerei spre Stephen, care vorbea cu unchiul ei Richard, observă că soţul ei arăta foarte obosit. Se simţi imediat plină de remuşcări pentru lipsa ei de respect, aşa că se grăbi să-şi ia rămas-bun de la

rudele ei şi nu peste multă vreme erau deja pe drum înapoi spre Londra.

Simţindu-se şi ea destul de obosită, se instală la locul ei în trăsură şi luă mâna soţului său într-a ei.

— A fost mult mai frumos decât mă aşteptam. Aveai dreptate, Stephen. Sînt atât de norocoasă să am atâtea rude! Poate că într-o bună zi voi avea ocazia să-mi întâlnesc şi unele dintre rudele mele din ramura franceză.

— Am vorbit cu lordul Westley despre rudele tale, spuse Stephen. Mi-a spus că vărul tău primar, numit tot Philippe St Cyr, s-a luptat cu regaliştii şi a recâştigat titlul de du Lac şi proprietatea familiei după ce familia Bourbon a revenit pe tron. Se pare că moşia este într-o stare destul de proastă, dar vărul tău readuce încet-încet locul la vechea lui glorie. Desigur, proprietatea îţi revine ţie de drept, spuse el, aruncându-i o ocheadă.

— Dumnezeule, spuse ea uimită, am dreptul la o moşie în Franţa?

— Nu cred că va fi prea dificil să demonstrezi că eşti moştenitoarea de drept.

Ea se gândi o clipă, întrebându-se dacă şi vărul ei francez avea ochii căprui ca ai ei, apoi clătină din cap dezaprobator.

— Poate că sînt moştenitoare directă, dar se pare că moşia îi aparţine prin sânge şi sudoare vărului meu. În plus, nu vreau să trăiesc în Franţa,

lasă-l pe vărul Philippe să se bucure de ea.

— M-am gândit că vei spune asta, spuse Stephen zâmbindu-i.

— Îmi permit să fiu generoasă cînd ai atâta grijă de mine, zise ea râzând.

— Îi voi spune avocatului meu să-i scrie vărului tău. Ar fi bine dacă ar şti de existenţa ta şi că ai renunţa în mod formal la drepturile tale în favoarea lui, spuse el strângând-o de mână. În schimb, poate va dori să-ţi cedeze câteva dintre mobilele sau bijuteriile familiei, ca o amintire a originilor tale franceze.

Ea îşi aminti dintr-odată cât se poate de limpede de un dormitor mobilat într-un stil graţios, neenglezesc, şi de măsuţa de toaletă a mamei ei…

— Mi-ar plăcea asta, spuse ea zâmbind. O întreagă familie de descoperit! Mă întreb dacă sînt la fel de drăguţi ca familia mamei mele.

— Familia Westley îmi aminteşte puţin de familia Fitzgerald, observă el. Nu-mi dădusem seama că membrii familiilor de aristocraţi pot ţine atât de mult unii la alţii.

Familia lui nu era în mod cert un model de afecţiune reciprocă.

— Bunica mea a spus că mama ta era nebunatică, dar bună la inimă, spuse ea ezitând. Este adevărat? Nu prea mi-ai vorbit niciodată despre mama ta.

— Nebunatică era un cuvânt drăguţ pentru o

moralitate îndoielnică, spuse el sec. Era foarte frumoasă, iar tata era obsedat de ea. Căsnicia lor a fost o luptă ciudată şi nesănătoasă pentru putere. Tata ura faptul că nu-şi putea controla dorinţa pentru ea, în timp ce mamei îi displăcea autocontrolul în general. Obişnuiam să-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu am moştenit firea pătimaşă a părinţilor mei. Michael, în schimb, a moştenit-o şi l-a costat scump, deşi acum a reuşit să şi-o controleze, spuse el, şi privirea îi fu ascunsă de o umbră preţ de o clipă. Totuşi este adevărat că mama era generoasă. M-am întrebat uneori cum ar fi fost dacă s-ar fi născut într-o familie mai puţin bogată sau dacă s-ar fi căsătorit cu altcineva. A murit pe cînd aveam cincisprezece ani.

Ce ciudat că nu se considera o fire pătimaşă! Ea văzuse pasiunea din el de prima oară cînd se întâlniseră şi nimic din ceea ce se întâmplase ulterior nu îi putuse schimba părerea.

El îşi acoperi gura cu mâna pentru a ascunde un căscat.

— Scuză-mă, nu am dormit prea bine azi-noapte, aşa că dacă nu te superi, aş trage un pui de somn, spuse Stephen.

Căscatul era molipsitor.

— Bună idee, spuse Rosalind, acoperindu-şi la rândul ei gura pentru a ascunde un căscat.

Stephen închise ochii şi se relaxă, întinzându-se

pe spate în locul lui. Nemişcată, Rosalind îşi dădu seama cu durere de schimbările care avuseseră loc puţin câte puţin în ultimele câteva săptămâni. Faptul că el slăbise îi ascuţise liniile şi aspectul feţei, făcându-l să pară cu douăzeci de ani mai în vârstă. În plus, spre uimirea ei, observă cum pielea îi căpătase o nuanţă gălbuie. Boala îi afecta ficatul. I se strânse inima dându-şi seama cât de repede se scurgea timpul.

Îşi rezemă capul de umărul lui şi el o cuprinse cu braţul. Atât de potrivit, atât de natural! Cu toate astea, ea nu se putea odihni, în ciuda oboselii resimţite. Această zi în care ea pusese o piatră la temelia relaţiilor cu noua familie sublinia faptul că Stephen nu fusese la fel de norocos cu rudele lui. În timp ce închidea ochii, îşi promise în tăcere că va face tot ce îi va sta în puteri pentru a schimba lucrurile.

Rosalind coborî din trăsura familiei Ashburton şi urcă treptele de la Casa Herrington. După ce bătu cu ciocănelul, aşteptă să i se răspundă fără a da vreun semn de nervozitate, deşi avea un ghem în stomac.

Se gândi crispată că experienţa ei ca actriţă era numai bună pentru cineva care dorea să înoate în apele tulburi ale înaltei societăţi. Maria îşi învăţase fiica să imite maniere şi accente, să poarte hainele cu distincţie şi să-şi ascundă emoţiile. Şi nici o doamnă aspirantă nu putea cere

mai mult.

Un lacheu deschise uşa şi Rosalind trecu uşor pe lângă el, de parcă nici nu se punea problema să nu fie primită.

— Sînt ducesa de Ashburton, spuse ea, înmânându-i una dintre proaspăt gravatele ei cărţi de vizită. Doresc să o văd pe cumnata mea.

— Lady Herrington nu primeşte de obicei atât de devreme, ezită lacheul.

Rosalind îşi miji ochii, cu o expresie pe care Maria o folosea cînd o juca pe regina Elisabeta în timp ce privea Armada spaniolă. Lacheul bătu în retragere.

— Desigur, dumneavoastră faceţi parte din familie, spuse el repede. Vă rog să luaţi loc în salon, Înălţimea Voastră. O voi informa pe doamna că aţi sosit.

Rosalind merse în direcţia care îi fusese indicată, preferând însă să stea în picioare. Salonul era frumos mobilat, extrem de curat şi la fel de primitor ca un cavou. Semăna foarte bine cu Claudia.

Vorbeşti de lup şi… uşa se deschise şi Lady Herrington intră furtunos, cu o expresie de furie rece pe chip.

— Cum îndrăzneşti să vii în casa mea, cînd ştii care este părerea mea despre tine? Bănuiesc că ţi se pare că bunul-simţ nu-mi va permite să te dau afară pe uşă, dar te înşeli. Dacă nu pleci într-un

minut, o să-mi pun servitorii să te arunce în şanţ, unde meriţi!

Era chiar mai rău decât se aşteptase Rosalind.

— Crede-mă, nu-mi stă în obicei să vin acolo unde nu sînt dorită, spuse ea cu cel mai rezonabil ton posibil. Totuşi am ceva deosebit de urgent de discutat cu tine. Mă laşi să-ţi explic despre ce este vorba preţ de cinci minute? Dacă eşti de acord, promit că nu te voi mai deranja niciodată.

— Prea bine, spuse Claudia cu reproş, în timp ce chipul îi deveni şi mai rece. Merită câteva minute din timpul meu şansa ca astfel să mă eliberez permanent de tine, deşi mă îndoiesc că pot avea încredere în cuvântul tău, continuă ea poziţionându-se în spatele unui fotoliu, ca şi cum ar fi vrut să se protejeze împotriva unui asalt.

— Poate vei fi mai tolerantă dacă îţi voi spune că tocmai am aflat că mama mea a fost Sophia Westley, sora actualului lord Westley şi a lui Lady Cassell, spuse ea trăgând adânc aer în piept.

— Nu eşti decât o mincinoasă! Am cunoscut-o pe Sophia Westley. S-a căsătorit cu un francez şi a murit acum mulţi ani, în perioada Regimului Terorii. Nu am auzit să fi avut copii.

Rosalind simţi o undă de durere cînd imaginea morţii mamei ei îi reveni în minte.

— A avut o fiică, pe mine. Din naştere mă cheamă Marguerite St Cyr, contesă du Lac, spuse ea calmă. Dădaca mea englezoaică m-a adus la

Londra, dar a murit înainte să ajungă la familia mamei mele. Familia Fitzgerald m-a adoptat şi restul îl ştii. Nu-ţi voi cere scuze nici în numele meu şi nici al lor. Cu toate acestea, dată fiind obsesia ta legată de descendenţă, vei fi probabil mulţumită să auzi că familia Westley m-a acceptat ca fiică a lui Sophie şi, legat de asta, dacă mi-ai cunoscut mama, uită-te bine la mine. Se pare că îi semăn întru totul.

Claudia îşi miji ochii examinându-şi vizitatoarea. Rosalind putu ghici că cealaltă femeie dorea să conteste asemănarea, dar nu avea cum.

— E drept că semeni mult cu Sophia, din câte mi-o amintesc, spuse ea îndărătnică, dar chiar dacă eşti moştenitoarea ei, e nevoie de mult mai mult decât de o origine nobilă ca să fii o doamnă. Faptul că ai fost crescută de unele dintre cele mai de proastă calitate elemente ale societăţii şi-a pus amprenta asupra ta. Uite cum ţi-ai folosit farmecele de actriţă să-l seduci pe fratele meu şi să-l faci să uite care îi sînt îndatoririle.

— Îmi supraestimezi farmecele şi subestimezi inteligenţa lui Stephen, spuse Rosalind sincer amuzată. În mod evident, nimic nu te poate face să-ţi schimbi părerea în ceea ce mă priveşte, dar cel puţin trebuie să fii recunoscătoare că, în ochii lumii, Stephen va fi făcut o alegere demnă de ducele de Ashburton.

— Lumea poate fi de acord, însă tatăl meu nu ar

fi fost, spuse Claudia printre dinţi.

— Tatăl tău e mort şi, oricât de mult ai încerca, nimic din ceea ce faci nu-i va câştiga aprobarea sau dragostea, rosti calmă Rosalind, ghidându-se după ce aflase de la Stephen despre familia Kenyon.

— Părăseşte de îndată această casă! Strigă Claudia, albă ca hârtia.

— Mai am un minut pentru a spune ceea ce venisem să-ţi spun, spuse Rosalind iute, înjurându-se în gând pentru că se îndepărtase de la scopul ei. Stephen e pe moarte, continuă ea decizându-se să fie directă, după un moment de ezitare. Se pare că nu mai are decât câteva săptămâni de trăit. N-ai decât să mă dispreţuieşti cât vrei, dar te rog, vino să-l vezi înainte de a fi prea târziu.

— Stephen e pe moarte? Imposibil! Cei din familia Kenyon trăiesc întotdeauna până la o vârstă destul de înaintată, spuse Claudia şi ochii i se măriră de groază.

— Nu şi Stephen, el are o boală internă groaznică, spuse Rosalind nereuşind să-şi ascundă amărăciunea din glas. Asta e o dovadă cât se poate de clară că doar cei buni mor tineri, căci el este cel mai bun om pe care-l cunosc. Ţine foarte mult la tine şi faptul că l-ai renegat îl doare. Dacă el moare cât timp voi sunteţi înstrăinaţi unul de celălalt, cred că asta te va răni mai mult pe tine decât îl afectează pe el.

— Doamne Dumnezeule, nu Stephen, şopti Claudia, în agonie, închizând ochii tremurând. Te-ai aranjat cât se poate de bine, nu-i aşa? Spuse ea, cu o expresie plină de amărăciune. De vreme ce fratele meu este generos până la exagerare, dacă joci câteva săptămâni rolul soţiei devotate, îţi vei putea petrece întreaga viaţă bucurându-te de statut şi avere.

— Nu m-am căsătorit cu el pentru bani, spuse Rosalind pe un ton rece, deşi ştia că orice protest era inutil.

— A, nu? Moare oare din cauze naturale sau te-ai transformat într-o Borgia după ce-ai hotărât că ai prefera mai degrabă să fii o văduvă bogată şi liberă? Spuse Claudia cu o grimasă.

Rosalind rămase cu gura căscată, de parcă fusese pălmuită. Deşi era evident că Claudia nu vorbise serios cînd o acuzase şi că se repezise să facă aceste afirmaţii din pricina şocului şi a durerii, cuvintele ei erau muşcătoare.

— Îmi este greu să înţeleg cum un om ca Stephen poate avea o soră atât de rea ca tine, spuse ea cu vocea tremurândă. Era deja bolnav, fără şanse de recuperare, cînd ne-am întâlnit. Dacă ai îndoieli, întreabă-l pe doctorul familiei, Blackmer.

Nemaiputând suporta răutatea Claudiei nici un moment, străbătu dreaptă salonul, îndreptându-se spre uşă. Cu mâna pe mâner, se decise să mai facă

o ultimă încercare, de dragul lui Stephen.

— Peste câteva zile vom pleca la Ashburton Abbey. Îţi sugerez ca înainte de a pleca, să-ţi examinezi bine conştiinţa şi să te hotărăşti ce înseamnă mai mult pentru tine: nenorocita ta de mândrie sau un frate care te iubeşte?

Plecă apoi, cu templele zvâcnindu-i. Îşi dorea să creadă că prin cuvintele ei îmblânzise inima Claudiei, dar nu putea.

Pe parcursul călătoriei înapoi spre Casa Ashburton, Rosalind invocă toată disciplina ei de actriţă pentru a-şi ţine emoţiile sub control. Stephen lucra acasă în dimineaţa aceea şi nu dorea să o vadă nefericită. Cu siguranţă, nu avea de gând să-i spună despre dezastruoasa vizită pe care i-o făcuse surorii lui.

Cum de devenise Stephen atât de bun şi de nobil, crescând în aceeaşi casă cu înfumurata de Claudia? Îşi aminti că îi spusese că atât el, cât şi fratele lui aflaseră că era imposibil să ajungă la standardele tatălui lor, dar că sora lor nu reuşise asta. Acest gând o făcu să încerce o undă de compasiune pentru cumnata ei. Să încerci să-i faci pe plac unui mort era un joc pierdut din start.

Trăsura ajunse la Casa Ashburton, oprindu-se chiar în spatele unei diligenţe mari. Rosalind coborî şi află că părinţii ei tocmai sosiseră. În timp ce un lacheu aducea bagajele modeste ale familiei Fitzgerald, mama ei examina faţada impresionantă

a casei, cu îndoială.

— Mamă! Tată! Strigă ea cu efuziune. Se grăbi să-i salute ca şi cum ar fi avut din nou cinci ani.

Thomas era mai aproape de ea şi aproape că-l răsturnă cînd se aruncă în braţele lui.

— Mă bucur să te văd, fetiţo, spuse el îmbrăţişând-o la rândul lui, dar să ştii că au trecut doar câteva săptămâni, nu ani de zile.

— Parcă ar fi fost ani, spuse ea, întorcându-se şi îmbrăţişând-o şi pe Maria, deşi ceea ce şi-ar fi dorit de fapt era să se strecoare în poala ei şi să fie legănată până adoarme. Înainte de a mă căsători cu Stephen, n-am stat niciodată departe de voi în douăzeci şi patru de ani.

— Adevărat, dar eşti o ducesă minunată, draga mea, spuse Maria râzând, dându-se un pas înapoi şi făcând un semn cu mâna spre Casa Ashburton. Birjarul a insistat să ne aducă aici, dar de fapt să ştii că ne-am simţi la fel de bine şi la un han, poate chiar mai bine.

— Stephen nici nu vrea să audă de asta, şi nici eu, spuse Rosalind, luându-şi părinţii de braţ şi lăsându-l pe lacheu să aducă bagajele. Aţi ajuns repede.

— Nimic mai uşor cînd ai o diligenţă luxoasă la dispoziţie, spuse tatăl ei binevoitor. Acum, fata mea, spune-mi ce are Ashburton atât de urgent de discutat cu noi? Nu ne-a spus nimic clar în scrisoare, dar tu trebuie să ştii ce are în minte.

— Da, ştiu, dar o să-l las pe Stephen să vă explice, spuse ea în timp ce intrau împreună în holul de la intrare. Te rog, adu mâncare şi băutură în salon, ceru majordomului. După ce pleacă avocatul ducelui, spune-i că părinţii mei au sosit şi că sper că ni se va putea alătura, continuă ea, conducându-şi apoi părinţii în salon.

Portia trăgea un pui de somn acolo, şi reuşi să îi topească inima lui Thomas cînd sări în poala lui şi începu să toarcă. În clipele care urmară, făcură schimb de veşti. Jessica şi Simon Kent nu erau încă logodiţi, dar se aşteptau la un astfel de anunţ. Lui Brian îi era dor de profesorul lui şi nu făcuse vreun progres vizibil la latină de cînd plecase Stephen. Mary Kent preluase îndatoririle lui Rosalind ca regizor de scenă şi le îndeplinea cât se poate de eficient.

După primele schimburi de cuvinte, Rosalind se hotărî să le împărtăşească singura veste pe care le-o putea spune, şi anume povestea nou descoperitei ei identităţi. Subliniind faptul că ea îi considera pe părinţii ei adoptivi ca fiind adevărata ei familie, le descrise cum se întâlnise cu familia Westley. Thomas şi Maria fură uimiţi şi intrigaţi în acelaşi timp.

— Ca să vezi că micuţul cuc din cuibul nostru era o contesă! Spuse Thomas, de îndată ce Rosalind termină ce avea de spus.

— Nu. Era doar un puişor care avea nevoie de

cineva care să aibă grijă de el.

Sosi mâncarea şi băutura, aşa că Rosalind puse în scenă cea mai bună reprezentaţie a unei gazde graţioase. În timp ce turna ceaiul, îşi dădu seama dintr-odată ce ar fi trebuit să-i răspundă soţului ei cînd o întrebase de unde îşi trăgea credinţa spirituală. Ea credea pentru că, mai mult ca sigur, un Dumnezeu binevoitor îi trimisese pe cei doi Fitzgerald pe strada aceea din cartierul St Katherine cu atâţia ani în urmă.

Ziua douăzeci şi şapte

Întâlnirea lui Stephen cu avocatul familiei se prelungea, pentru că îi spusese în cele din urmă motivul pentru care dorise să-şi pună afacerile în ordine în ultima vreme. Avocatul fusese şocat şi jenat la auzul veştii. Sărmanul nenorocit de-abia se obişnuise cu ideea morţii bătrânului duce şi acum trebuia să se obişnuiască cu încă un Kenyon.

Fu o adevărată uşurare să iasă din întâlnire şi să afle că familia Fitzgerald sosise. Stephen merse să-şi salute oaspeţii, simţind cum i se schimbă brusc starea de spirit. Cei doi Fitzgerald şi Rosalind trăncăneau ca nişte coţofene cînd intră el. Soţia lui se ridică şi îl sărută.

— Tata moare de curiozitate să ştie de ce i-ai chemat aici, spuse ea printre dinţi. M-am descurcat de minune, reuşind să nu-i spun.

— Întotdeauna te descurci de minune, zise el îmbrăţişând-o pentru o clipă, simţind cum

oboseala începe să-i scadă, la atingerea ei. Cât mă bucur să vă văd pe amândoi, spuse el, întorcându-se spre oaspeţii lui. Maria, arăţi minunat, continuă el sărutându-şi soacra şi scuturând apoi mâna lui Thomas. Cât timp puteţi sta?

— O noapte sau două, răspunse socrul lui. Trupa se poate descurca fără noi, dar, cu actori mai puţini, varietatea pieselor care pot fi jucate se reduce serios. Sper să îl putem vedea pe Kean în seara aceasta, ca să pot să-l fluier admirativ.

Ştiind că socrii lui vor dori să vadă o piesă de teatru, Stephen verificase programul.

— În seara aceasta, Kean joacă rolul lui Sir Giles Overreach în *A New Way to Pay Old Debts*20. Loja mea de la Drury Lane se află doar la o aruncătură de portocală stricată de scenă.

— Soţul meu nu va fluiera şi nici nu va arunca cu fructe stricate, nu-i aşa? Spuse Maria, aruncându-i lui Thomas o privire de oţel.

— Nu, cedă el, dar pot şi eu să visez, nu?

— E permis să visezi, îi dădu ea voie.

— Vorbind de vise… spuse Stephen luând loc şi acceptând o ceaşcă de ceai de la Rosalind. Cunoaşte vreunul dintre voi vechiul teatru Athenaeum de lângă Covent Garden?

— Am văzut *The Way of the World* 21 Acolo odată, acum mulţi ani, spuse Maria, dând afirmativ din cap. Mirabell a fost decent, dar Millamant, groaznică.

— Dar are glezne frumoase, spuse soţul ei cu ochii scăpărându-i.

— Nu sînt cu nimic mai frumoase decât ale mele, îl informă Maria pe un ton rece.

— Poate că ar trebui să verific, spuse Thomas aplecându-se spre soţia lui cu aparenta intenţie de a-i ridica fusta uşor.

— Părinţii iar se prostesc! Spuse Rosalind, imitând-o perfect pe Jessica, în timp ce Maria îl izbi uşor pe Thomas peste mână.

Toată lumea izbucni în râs.

— V-ar plăcea să aveţi teatrul Athenaeum pentru tru-pă? Întrebă Stephen pe un ton calm, studiat, de îndată ce se liniştiră.

— Ar fi un loc frumos unde să jucăm, cu siguranţă, spuse Thomas sorbind din ceaiul lui. Păcat că nu-l putem lua la drum cu noi.

— Mă gândeam mai degrabă să vă ofer teatrul ăsta, astfel încât trupa să se mute la Londra de tot.

— Ce Dumnezeu tot spui acolo? Zise Thomas după un moment de tăcere plină de neîncredere, lovind ceaşca de farfuriuţă.

— Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta. Athenaeumul este de vânzare la un preţ rezonabil, cu toate proprietăţile şi costumele şi cu o casă modestă în apropiere, unde aţi putea locui, spuse Stephen cu un zâmbet. Nu aveţi nici o obligaţie. Ca proprietar şi director, vei răspunde doar în faţa

Mariei şi am încredere că voi doi veţi reuşi să-l transformaţi într-un mare succes.

— Dar… dar… bolborosi Thomas uimit, uitându-se spre soţia lui.

Privirile li se întâlniră într-o înţelegere tacită.

Dacă Stephen şi Rosalind ar fi petrecut atât de mulţi ani împreună, ar fi reuşit oare să ajungă la o înţelegere atât de profundă? Curenţii care circulau între ei erau cu atâta forţă, încât Stephen îi simţea. Thomas, uimit şi prea independent ca să aibă ceva de datorat cuiva. Maria, reamintindu-i în tăcere soţului ei de prea mulţii ani de nesiguranţă financiară, de sacrificiile făcute şi de visurile pe care le lăsaseră deoparte.

— Cum am putea să acceptăm un asemenea dar? Spuse Thomas nesigur.

— Foarte uşor, interveni Maria, menţinându-şi încă privirea asupra soţului ei. Suntem prea bătrâni ca să mai mergem în turneu prin Midiands zece luni pe an.

Pe parcursul tuturor anilor lor de căsnicie, îşi dedicase minunatul talent binelui familiei şi soţului, dar acum ea voia Athenaeumul şi se aştepta ca Thomas să lase destul de la el cât să accepte.

— De ce? Rosti Thomas, întorcându-se spre ginerele lui după ce dădu din cap afirmativ.

— Pentru ceea ce aţi făcu pentru Rosalind, spuse Stephen pe un ton calm, şi pentru mine, şi

pentru alţii. Pe scurt, pentru că sunteţi nişte oameni buni. De ce nu s-ar răsplăti şi bunătatea uneori?

— Hai, acceptă, Thomas, spuse Maria. Într-o grămadă de piese lucrurile se rezolvă prin intervenţia proniei divine. De ce n-am avea şi noi parte de aşa ceva în vieţile noastre? Continuă ea şi se ridică, sărutându-l pe Stephen. Fii binecuvântat, Stephen! Cred că nu trebuie să-ţi spun ce înseamnă asta pentru noi, pentru că ştii deja. Ce piesă să montăm pentru prima oară? Întrebă ea, întorcându-se spre soţul ei. Trebuie să fie una cu roluri puternice pentru tine, pentru mine, Jessica şi Simon.

Orice îndoieli mai avea Thomas, acestea pieriră în timp ce o viziune a serii de deschidere a teatrului la Londra îi acapară mintea.

— Trebuie să începem cu Shakespeare, desigur. Ce părerea ai despre *O poveste de iarnă?* Roluri consistente pentru mine şi pentru tine, precum şi pentru tinerei.

— O alegere excelentă, spuse Maria, dând din cap aprobator. Jessica şi Simon vor fi nişte îndrăgostiţi cât se poate de veridici, tu vei uimi publicul cu aerul tău regal, iar eu voi face toate femeile să verse râuri de lacrimi, în rolul de soţie acuzată pe nedrept.

— Toate astea, plus un final fericit, ca toată lumea să plece acasă zâmbind, spuse Thomas

ridicând-o dintr-odată pe Maria în braţe şi învârtind-o. La naiba cu spectacolul lui Kean din seara asta, hai să vizităm Athenaeumul chiar acum!

Râzând, cei patru merseră la teatrul Athenaeum. Stephen îşi petrecu după-amiaza alături de Rosalind, în timp ce părinţii ei alergau de colo-colo prin teatru ca nişte rândunele, făcând planuri, discutând cam câţi oameni trebuiau angajaţi şi ciorovăindu-se cu veselie în legătură cu renovarea. De asemenea, cei doi Fitzgerald prezentară tânărului cuplu un fragment uluitor din *The Way of the World*, şi Maria le demonstră cum credea ea că trebuie jucat rolul lui Millamant.

Ani de zile după dispariţia lui Stephen, Thomas şi Maria vor aduce bucurie şi lacrimi în rândul publicului londonez. Să fii bogat avea multe avantaje, dar unul dintre cele mai mari era acela că puteai face ca visurile să se adeverească.

20 *Un nou mod de a plăti datorii vechi*, piesă de teatru de Philip Massinger (1583–1640) (n.tr.)

21 *Aşa e lumea,* piesă de teatru de William Congreve (1670–1729) (n.tr.)

Capitolul 36

Afirmaţia lui Ian Kinlock făcu să se aştearnă o linişte plină de uimire în rândul celor adunaţi în jurul patului. Otravă? Şocul îi provocă lui Stephen o stare de alertă şi-i făcu semn lui Rosalind că nu

mai voia pastilele de opiu pe care ea tocmai i le dădea. Dacă Kinlock avea dreptate, nu îşi putea permite luxul de a-şi amorţi durerea cu preţul propriei judecăţi.

— Dar cum se poate una ca asta?

— Este absurd, se repezi şi Michael în acelaşi timp. Cine să vrea să-l otrăvească pe fratele meu?

— S-ar putea să nu fie un act voit. Simptomele indică otrăvire cu arsenic, care este utilizat pe scară largă în medicină şi în compoziţia unor materiale casnice precum tapetul, aşa că otrăvirea ar putea fi accidentală. Dacă am dreptate în ceea ce priveşte starea dumneavoastră, v-aţi putea reface complet, spuse chirurgul, privindu-l pe Stephen cu un aer sobru.

— Doamne! Strigă Catherine privind spre Stephen, în timp ce Michael rămase cu gura căscată.

Se putea face bine. Această posibilitate era un şoc mai mare chiar decât ideea că ar putea fi otrăvit. Stephen simţi o amorţeală ciudată la acest gând. Poate că alunecase deja atât de mult către moarte, că viaţa nu mai părea o posibilitate viabilă. Dar simţi mâna lui Rosalind prinzând-o pe a lui şi, întorcându-şi privirea către ea, văzu o speranţă aproape de nesuportat în ochii ei expresivi. Dacă Kinlock greşea, ea ar fi fost distrusă.

Stephen trase adânc aer în piept, rugându-se ca

doctorul să aibă dreptate, mai mult pentru binele lui Rosalind decât pentru al lui.

— Care este tratamentul pentru otrăvire cu arsenic? Spuse el.

— De fapt, ceea ce aţi fi putut face cel mai bine era să beţi lapte. Nu numai că laptele alină esofagul şi stomacul, ci contracarează efectul arsenicului şi reduce riscul unor leziuni permanente. *Dacă* diagnosticul meu este corect şi sursa otrăvirii este localizată şi înlăturată, spuse Kinlock cu un oftat plin de îngrijorare, aţi putea începe să vă reveniţi imediat.

— Stephen ar putea suferi de o formă de enterocolită, spuse Catherine, şi fosta soră de caritate din ea se încruntă. Ce te face să crezi că este vorba despre otrăvire cu arsenic?

— Pentru că am tratat două cazuri de acest fel şi asemănările cu cazul lui Ashburton sînt cât se poate de evidente. Unul dintre ele era de otrăvire acută, cînd o tânără spaniolă, soţia victimei, a decis să scape de soţul ei bogat şi bătrân.

Rosalind păru să se înece.

— Dacă îndrăzneşti numai să te uiţi înspre soţia mea, Kinlock, jur că mă ridic din pat şi te dau pe uşă afară, spuse Stephen pe un ton de avertizare. Sau cel puţin o să-i spun lui Michael să facă asta, continuă el pe un ton mucalit, în timp ce-l săgeta o undă de durere familiară.

— După cum dumneavoastră înşivă aţi spus,

eraţi bolnav cu mult înainte de a vă întâlni soţia, spuse Kinlock făcând un gest indiferent. Aţi avut câteva crize grave, dar majoritatea simptomelor sînt cele ale unei otrăviri cronice, care de obicei este accidentală.

— Dar cum s-a putut întâmpla asta? Întrebă Catherine.

— Cazul de otrăvire cronică pe care l-am tratat era al unui copil care se îmbolnăvise de la vaporii de arsenic de la noul tapet din dormitorul lui. Există şi alte materiale care pot avea un rezultat similar, dar nu văd cum aţi putea suferi de otrăvire accidentală. Dacă otrava s-ar fi aflat pe moşia dumneavoastră, ar fi trebuit să vă reveniţi atunci cînd aţi plecat, spuse Kinlock privindu-l pieziş pe Stephen.

— Şi acelaşi raţionament se aplică în cazul unei otrăviri cu bună ştiinţă, spuse Catherine rar. Stephen nu a stat cu aceeaşi persoană pe tot parcursul bolii sale. După ce a plecat de la moşie, a călătorit timp de săptămâni sub un nume fals, fără să ştie cineva unde se afla. Michael nu l-a putut găsi, aşa că mă îndoiesc că un eventual criminal ar fi putut.

Stephen recapitulă în minte cursul întregii sale boli. Nu fusese niciodată în mod constant în preajma aceloraşi persoane. Ceea ce nu putea însemna decât că minunata teorie a lui Kinlock era greşită şi că, până la urmă, chiar suferea de o

boală incurabilă.

— Medicamentul tău, Stephen, zise Rosalind cu groază, spărgând liniştea plină de nedumerire care se lăsase. Amestecul de opiu, spuse, deschizând palma pentru a da la iveală cele două pastile pe care fusese cât pe ce să i le dea. Iei cel puţin una pe zi de luni întregi şi, în ultima vreme, chiar mai mult de-atât.

— De unde provin pastilele? Întrebă Kinlock cu o voce tăioasă.

Stephen se holbă la micile discuri inofensive din palma lui Rosalind. Simţi cum îl învăluie o răceală bolnavă.

— Doctorul meu, George Blackmer, mi le-a făcut.

Scârţâitul uşor al uşii se auzi puternic în liniştea indusă de şocul creat de cuvintele lui. Apoi Blackmer intră în cameră. Stephen se întrebă dacă nu cumva avea halucinaţii, până îşi aminti că doctorul îl întovărăşise pe Michael în căutarea lor sortită eşecului.

Blackmer se opri, simţindu-se copleşit de privirile atâtor ochi.

— Ducele e…? Întrebă el şi vocea i se pierdu în timp ce chipul îi păli.

— Nu, nu a murit, explodă Michael, repezindu-se prin cameră ca o panteră şi înhăţându-l furios pe Blackmer. Stephen e otrăvit de arsenicul pe care i l-ai dat tu, *nenorocitule!* Spuse, trântindu-l pe

medic de perete.

— O clipă! Protestă Kinlock. Poate că nu pastilele sînt sursa.

Blackmer însă nu făcu nici o încercare să respingă acuzaţia, ci continuă să-l privească cu groază pe atacator, cu faţa trasă, pe care se putea citi uşor vina. Toată lumea din cameră putu observa recunoaşterea lui tăcută.

— Spune-ţi rugăciunile, Blackmer, căci am de gând să te omor, spuse Michael cu o voce joasă, letală, scoţând deodată un pistol şi lipindu-l de capul doctorului.

— Nu! Strigă Stephen brusc, înainte ca Michael să poată trage. Deşi nu era decât o şoaptă, nota autoritară se simţi în cameră asemenea unei lame de cuţit. Nu-l omorî, cel puţin nu încă.

Fratele lui ezită, apoi îi dădu drumul doctorului fără prea mare tragere de inimă şi se dădu înapoi câţiva paşi. Deşi îşi pusese la loc pistolul sub haină, continua să îşi fixeze prada cu o privire ameninţătoare.

Era vorba de otravă şi nu despre o boală incurabilă. Avea să trăiască. *Să trăiască!* Stephen de-abia că putea cuprinde cu mintea lui obosită înţelesul acestui fapt. Trebuia mai întâi să rezolve criza.

— Ajută-mă să mă ridic în capul oaselor, îi ceru el lui Rosalind, reuşind să găsească puţină forţă pentru asta.

— N-o să mori! Şopti ea radiind, apoi îl ridică, strecurându-şi unul dintre braţe pe la spatele lui şi aranjând apoi pernele, astfel încât să se poată sprijini pe ele. Slavă Domnului!

Stephen o trase în jos, ca ea să se aşeze pe marginea patului, după care îşi îndreptă atenţia spre omul care aproape că îl omorâse.

— De vreme ce viaţa mea a fost pusă în pericol, îmi rezerv dreptul de a-l interoga. Blackmer. Recunoşti că ai încercat să mă asasinezi?

— Eu… eu n-am vrut să mori, spuse medicul cu răsuflarea întretăiată. Totul a început de la medicamentul pe care ţi l-am dat cînd ai avut toxiinfecţia alimentară din primăvară. Doar un sfert din pastile conţineau arsenic, iar cantitatea de arsenic varia de la pastilă la pastilă. Şansele de a lua o doză mortală în vreun moment erau foarte mici.

— Dar în timp, pastilele au dus la otrăvire cronică, producând crize grave de fiecare dată cînd lua o doză mai mare, spuse Kinlock pe un ton funest. De-a dreptul diabolic. Cu cât lua mai multe pastile, cu atât se apropia mai mult de moarte.

— Doamne Dumnezeule, cînd te gândeşti că poate acestea l-ar fi omorât! Spuse Rosalind, aruncând înspăimântată pastilele în foc şi ştergându-şi dezgustată apoi palma de rochie.

— Porcul şi-a recunoscut vina, spuse Michael pe un ton cât se poate de normal, aruncându-i o

privire lui Stephen. Acum pot să-l omor?

— Mai ţine-ţi încă puţin în frâu pornirile sângeroase, încă nu ştim de ce a făcut asta. Privind în urmă, Stephen îşi dădu seama că primele dureri, destul de suportabile de altfel, începuseră cam în perioada în care îşi revenea după toxiinfecţie. Şi într-adevăr, crizele apăruseră întotdeauna la scurt timp după ce luase pastilele. După cum spusese Kinlock, era diabolic. Blackmer, ce Dumnezeu ţi-am făcut eu vreodată, ca să merit un asemenea tratament din partea ta? Întrebă Stephen cu o voce rece ca gheaţa.

— N-am vrut să se ajungă până aici, spuse Blackmer încovoiat lângă perete, tremurând vizibil. Eu… eu aveam de gând să aştept până cînd ai fi avut mai multe crize grave şi apoi te-aş fi „vindecat” ca prin minune.

— Aşadar, aproape că ai omorât un om ca să-ţi urmezi ambiţia, spuse Kinlock nevenindu-i să creadă ce auzea. Cum se poate înjosi atât de mult un medic? Colonele, nu-l împuşca, merită mai degrabă să i se secţioneze ficatul cu o lanţetă.

Stephen se încruntă, încercând să înţeleagă. Cu siguranţă, era mai mult de-atât.

— Dar încă nu ne-ai spus de ce-ai făcut asta. Eşti un medic de succes şi un membru respectat al comunităţii. Eşti prosper. Îi ţii companie surorii văduve a vicarului de ani de zile. Desigur nu ai nevoie de minuni pentru a-ţi îmbunătăţi poziţia în

societate. Sau poate ai otrăvit şi alţi pacienţi sub pretextul că le tratezi bolile? Doamne, te-ai ocupat şi de Louisa cînd a murit! Spuse el, simţind cum îi încolţeşte un gând oribil în minte.

— Nu! Protestă Blackmer cu vehemenţă. Jur că n-am făcut niciodată rău voit unui alt pacient. Şi, cu siguranţă, nu ducesei.

Oricât de ciudat părea, Stephen îl crezu. Dacă Blackmer ar fi fost în stare să spună asemenea minciuni convingătoare, ar fi negat că este vinovat.

— Atunci, iarăşi mă întreb de ce eu am fost singurul „binecuvântat" de tine. Eşti vreun republican care urăşte nobilimea în general sau pur şi simplă mă dispreţuiai pe mine?

Blackmer îşi plecă fruntea, în timp ce pieptul i se ridica spasmodic, şi nu răspunse.

Liniştea apăsătoare fu întreruptă de Rosalind care trase brusc aer în piept.

— Blackmer, soţul meu mi-a spus odată că eşti un copil găsit, crescut pe banii parohiei, spuse ea pe un ton muşcător. Cine este tatăl tău?

— Ai… ai ghicit, spuse Blackmer ridicând brusc capul şi privind-o fix, având chipul pământiu.

— Priveşte-l mai îndeaproape, spuse Rosalind, mutându-şi privirea cercetătoare de la Blackmer la Michael, apoi la Stephen şi pe urmă înapoi la Blackmer. Forma feţei, înălţimea şi culoarea părului, ochii verzi-cenuşii ai lui Stephen.

Asemănarea nu este atât de mare ca între Stephen şi Michael, dar există totuşi. Tatăl lui Blackmer a fost chiar bătrânul duce.

Cuvintele ei făcură să se aştearnă o tăcere plină de uimire.

— Porcul ăsta nu e frate cu mine! Spuse Michael cu ură.

— Michael, rosti Stephen, liniştindu-şi fratele mai mic cu o privire, apoi ridică ochii spre Blackmer, care rămânea încă în umbră, lângă perete. Vino aici.

Blackmer se apropie de pat, păşind de parcă mergea spre eşafod. Michael îl urmă, gata să lovească în caz că bărbatul ar fi făcut vreo mişcare greşită.

Stephen examină chipul doctorului, observând asemănarea. După cum spusese Rosalind, era mai puţin pronunţată decât cea dintre el şi Michael, dar cu siguranţă exista. Acest om aproape că-şi omorâse ruda de sânge.

— Ce sperai să obţii otrăvindu-mă? Răzbunare pentru faptul că eu sînt fiu legitim, în timp ce tu nu eşti? Asta nu a fost vina mea. Rănindu-mă, nu schimbai cu nimic circumstanţele în care te-ai născut.

— Nu voia răzbunare, ci recunoaştere, spuse Rosalind cînd Blackmer nu răspunse. Cine a fost mama ta?

— O lăptăreasă care a murit dându-mi viaţă. Nu

avea familie şi nu spusese niciodată cine era tatăl copilului, aşa că am fost dat în grija parohiei, spuse Blackmer închizând ochii istovit. Într-o zi, cînd aveam opt ani, bătrânul duce a trecut pe câmpul unde pliveam buruieni, m-a chemat la el şi mi-a spus că eram fiul lui şi că va avea grijă să am o educaţie bună şi o meserie respectabilă. A spus şi că atunci cînd voi creşte, mă va recunoaşte oficial, dar nu a făcut niciodată asta. După ce a murit fără să mă recunoască drept fiul lui, am fost furios şi plin de resentimente şi, în cele din urmă, asta s-a transformat într-un fel de… de nebunie. Nu mi-am dat seama cât de nebun devenisem până cînd nu ai plecat de la moşie. Atunci am înţeles că nu mai puteam opri ce începusem să fac. Voiam să… să fiu important în ochii tăi, spuse el, deschizând ochii care deveniseră de un verde-cenuşiu ca de ardezie. Dacă nu puteam fi un Kenyon, măcar puteam fi doctorul genial care îţi salvase viaţa.

— Voia o legătură cu tine care să treacă de bariera profesională, spuse Rosalind scurt. Voia să fie tratat ca un prieten.

— Cum de mă înţelegi mai bine decât mă înţelegeam eu, ducesă? Întrebă Blackmer, înălţând spre ea o privire nedumerită.

— Şi eu sînt un copil găsit, răspunse ea, deşi unul mai norocos decât tine. Dar pot înţelege dorinţa disperată de a-ţi găsi un loc al tău, de a

face parte dintr-o familie.

— Foarte emoţionant, spuse Michael caustic. Şi cu toate acestea, Blackmer aproape că l-a omorât pe Stephen.

— Dumnezeu îmi este martor că nu am intenţionat nici un moment să-i fac rău cu adevărat ducelui, rosti Blackmer cu vehemenţă. De ce credeţi că eram atât de hotărât să-l găsesc? Voiam să opresc otrăvirea înainte de a fi prea târziu.

— Sau poate să te asiguri că era mort de-a binelea, mugi Michael. Iar dacă Stephen mai era încă în viaţă, voiai cu tot dinadinsul să-l tratezi tu însuţi, pentru că ştiai că un alt medic şi-ar fi dat seama că era otrăvit.

— Nu am cum să dovedesc ce era în capul meu, dar puteţi să-mi examinaţi restul carierei de medic. Nu a existat niciodată vreo moarte suspectă, oftă Blackmer, frecându-şi fruntea. După cum spunea Ashburton, întotdeauna am fost un medic respectat.

Stephen se gândi la boala terminală a primei sale soţii.

— Când Louisa era pe moarte, a fost lângă ea aproape zi şi noapte până la sfârşit şi este cunoscut pentru faptul că tratează pe toată lumea din parohie, indiferent dacă oamenii îşi permit sau nu să-l plătească.

— Când eram în Midiands, ne aflam la faţa

locului cînd un copac a doborât o casă, prinzând înăuntru un bărbat şi un copil, spuse Michael cu sinceritate, dar fără prea mare tragere de inimă. Blackmer s-a târât în interiorul casei prăbuşite, cu preţul vieţii lui, ca să oprească sângerarea bărbatului, să nu moară înainte de a putea fi salvat. Recunosc că e curajos, se strâmbă el, dar curajul este o calitate des întâlnită printre criminali.

— Tot ce se poate, dar la fel de adevărat este că a fost nedreptăţit de bătrânul duce, spuse Stephen pe un ton sobru, iar tu dintre toţi oamenii, Michael, ar trebui să înţelegi asta. Să fie crescut pe banii parohiei pe vremea tatălui meu înseamnă că a stat pe la diferite familii şi a fost tratat de multe ori ca un servitor, fără a fi măcar plătit.

— Zdrenţe, bătăi şi terci rece, rosti Blackmer brusc. Şi… uneori, alte lucruri mult mai urâte. De-abia după ce ai preluat titlul de duce, vicarul a fost obligat să aibă grijă ca orfanii să fie trataţi bine şi să primească o educaţie. Am fost uşurat că ai făcut asta.

— Ţi-ai ales un mod cât se poate de ciudat să o dovedeşti, spuse Catherine împietrită.

— Îmi pare rău că a trebuit să suporţi atâtea, nici un copil n-ar trebui tratat atât de rău, spuse Stephen schimbându-şi poziţia, întrucât simţea cum oboseala îl trage în jos ca un bolovan. Dar de ce să mă otrăveşti ca să-mi atragi atenţia? Tot ce

trebuia să faci era să-mi spui despre legătura dintre noi.

— M-ai fi crezut? Întrebă doctorul privindu-l fix.

— Probabil că da. Asemănarea fizică există şi sînt perfect conştient de deprinderile libidinoase ale tatălui meu, spuse Stephen sec.

— Nu m-am gândit niciodată că ar avea vreun rost să vorbesc cu tine despre asta, spuse Blackmer cu o grimasă. Nu mă aşteptam ca un Kenyon să-mi facă dreptate.

Aşadar, aroganţa şi promiscuitatea bătrânului duce îl urmărise dincolo de mormânt şi aproape că provocase moartea moştenitorului său. Ce ironie!

— Ce Dumnezeu să fac eu cu tine, Blackmer? Spuse obosit Stephen, frecându-şi abdomenul pentru a calma durerea.

Abia dacă îşi mai putea aduce aminte de momentele cînd suferinţa nu făcuse parte din el.

— Răspunsul cel mai evident este să-l predai magistraţilor şi să fie supus unui proces, şi cel mai probabil spânzurat. Dacă nu vrei să faci asta, ce-ai zice să-l trimiţi undeva cum ar fi coloniile din Australia? Sigur au nevoie de medici acolo, spuse Catherine după o pauză.

— Asta dacă presupunem că putem avea încredere că nu va omorî pe altcineva, rosti Kinlock cu o expresie la fel de dură ca a lui Michael. Omul ăsta e o ruşine pentru tagma medicilor.

— Ce părere ai? Întrebă Stephen privind spre Rosalind, care stătea în dreapta lui.

— O parte din mine ar vrea ca el să sufere aşa cum ai suferit şi tu şi, după ce va fi suferit un an sau doi de dureri agonizante, poate că m-aş îndura de el. Şi totuşi… se opri ea cu o expresie îngrijorată. Câţi dintre noi nu am făcut greşeli cu consecinţe dezastruoase? Când Jessica era mică, a încercat odată să ne ajute să-l spălăm pe Brian şi aproape că l-a înecat. Ceea ce a făcut Blackmer nu este un accident inocent, dar eu îl cred cînd spune că nu a vrut să te omoare.

În anii pe care îi petrecuse ca magistrat, Stephen făcuse adesea dreptate şi se descurcase bine, dar niciodată nu judecase o chestiune care îl afecta atât de direct pe el. Examină faţa trasă a lui Blackmer – fratele lui, care îi aştepta decizia cu stoicism.

Odată ce Blackmer aflase cine era tatăl lui, conştiinţa acestui fapt trebuie să fi fost ca o rană deschisă. De fiecare dată cînd îl vedea pe Stephen sau pe Michael călărind prin apropiere, probabil că se gândea cu resentiment că fraţii lui vitregi trăiau în bogăţie şi privilegii, în timp ce el murea de foame şi era bătut. De fapt, având în vedere că era cu un an sau doi mai mare decât Stephen, era torturat poate şi de gândul că, dacă ar fi fost un fiu legitim, ar fi putut să fie următorul duce de Ashburton. „Sărmanul bastard!” se gândi el, luând

în considerare şi sensul literal al cuvântului.

Şi totuşi, până la urmă reuşise să iasă cu bine din situaţia în care era. Profitase de educaţia lui şi se descurcase îndeajuns de bine, încât să fie trimis să studieze medicina. Devenise un medic de primă mână, care-şi folosea cu generozitate timpul, având grijă de cei mai puţin norocoşi decât el. Întruchipase modelul omului care se realizează prin el însuşi, până cînd amărăciunea îl determinase să încerce să ia viaţa cuiva, cu ajutorul otrăvii.

Stephen îl privi pe fratele său mai mic. Şi Michael fusese tratat îngrozitor de bătrânul duce, dar fusese crescut cu beneficiile pe care le aduce averea. Reuşise să scape de pe moşia părintească plecând la Eton şi stând pe la prieteni. Dar chiar şi-aşa, abuzul emoţional şi fizic din copilărie îl făcuse pe Michael să se comporte într-un mod dificil şi distructiv, până cînd reuşise să-şi înfrângă demonii.

De fapt, toţi copiii ducelui avuseseră de suferit de pe urma tratamentului crud al bătrânului. Claudia devenise caustică şi plină de amărăciune, în timp ce Stephen, fiul preferat şi moştenitorul familiei, devenise atât de detaşat încât pierduse legătura cu ceea ce conta cu adevărat în viaţă. Oare Blackmer, care suferise cel mai mult dintre ei toţi, trebuia să dispară ca urmare a propriei lui mânii, ieşite la suprafaţă într-un mod atât de

condamnabil?

— Lordul Michael are dreptate. Deşi n-am avut intenţia să te ucid, rezultatul acţiunilor mele aproape că te-a împins în braţele morţii, spuse Blackmer pe un ton egal, întrerupând liniştea plină de tensiune care se lăsase. Ai tot dreptul să mă trimiţi la spânzurătoare, continuă doctorul cu o grimasă. Nu aştept să fiu iertat, dar trebuie, pentru binele meu, să spun cât de rău îmi pare. Trebuie să-ţi spun asta ţie, Ashburton, pentru că te-am făcut să treci prin chinurile iadului, şi ţie ducesă, urmă el privind-o pe Rosalind, căci este evident că şi tu ai suferit, din anumite puncte de vedere poate chiar mai mult decât soţul tău, şi ţie lord Michael, pentru că ţi-am cauzat suferinţă şi te-am despărţit de familia ta, continuă el privind către Michael. Am regretat asta în fiecare moment al călătoriei noastre.

Stephen se gândi brusc la *Furtuna*, piesa pusă în scenă de trupa Fitzgerald prima oară cînd îi văzuse. Unul dintre lucrurile care îi plăcuse dintotdeauna legat de povestea aceasta era felul în care Prospero îl ierta pe fratele său Antonio pentru tentativa de asasinat comisă asupra lui cu câţiva ani înainte. Stephen se gândise întotdeauna la piesă luându-se în considerare pe sine şi pe Michael. Dar ei nu aveau ce crime să-şi ierte, ci doar un istoric de prea mare prudenţă.

Stephen trase adânc aer în piept. Îl durea

întregul trup şi stomacul îi ardea de durere. Suferise timp de luni de zile de dureri crâncene din pricina lui Blackmer. Ar fi trebuit să fie furios, doar că mânia i-ar fi consumat mai multă energie decât avea disponibilă.

Întotdeauna se considerase un om care se străduia să facă dreptate tuturor. Dar unde stătea dreptatea în cazul de faţă?

Ideea principală era că Blackmer nu intenţionase să comită o crimă. Experienţa ca magistrat îl învăţase pe Stephen să facă diferenţa între falsa şi adevărata căinţă. Remuşcările doctorului erau autentice, ca şi afirmaţia conform căreia nu dorise niciodată să-i facă rău cu adevărat.

În calitatea sa de cap al familiei Kenyon, era responsabilitatea lui Stephen să îndrepte nelegiuirile tatălui său.

— Dacă îl fac pachet şi-l trimit în Australia, Great Ashburton va rămâne fără medic, şi Blackmer e un doctor bun, aşa că prefer să procedez altfel, spuse el cu chipul sever. Îmi dai cuvântul tău de Kenyon că nu vei mai încerca să faci cuiva rău cu bună ştiinţă? Întrebă el prinzându-i privirea fratelui său vitreg.

— D… da, se bâlbâi Blackmer clipind şocat.

— Atunci întoarce-te acasă la pacienţii tăi, spuse Stephen sec. Deşi nu cred că vei mai comite vreo blestemăţie vreodată, cred că-ţi dai seama că voi

dori să-mi caut alt medic de familie.

— Ai… ai de gând să mă laşi să plec? Întrebă Blackmer, nevenindu-i să creadă ce auzea. Asta după tot ce-am făcut?

Stephen îşi aşează mâna peste a lui Rosalind şi atingerea ei îl făcu să-şi recapete puţin puterile şi să-şi dea seama de ce simţea atât de puţină mânie.

— Deşi nu aş fi ales defel să fiu otrăvit, m-am descurcat de minune datorită acestui fapt. Nu aş fi întâlnit-o niciodată pe Rosalind dacă tu nu ai fi făcut ce-ai făcut, spuse el ridicând privirea către soţia lui, cu ochii întunecaţi şi gravi.

Şi nici nu ar fi descoperit credinţa spirituală care făcea acum parte din el şi dădea vieţii o nouă dimensiune, mult mai profundă. Întrucât găsise fericirea în urma unui dezastru, îi venea foarte uşor să dea dovadă de compasiune.

— Te voi recunoaşte ca fiu al bătrânului duce şi, dacă doreşti să iei numele de Kenyon, nu voi obiecta, zise întorcându-şi din nou privirea către Blackmer. Într-o bună zi, voi fi pregătit să te cunosc mai îndeaproape, dar nu a venit încă acel moment.

— Doamne Dumnezeule, generozitatea ta mă face să mă simt cu atât mai netrebnic pentru ceea ce am făcut, spuse Blackmer şi stoicismul lui dispăru. Îşi acoperi ochii în timp ce se căznea să-şi revină, apoi lăsă o mână să-i cadă. Jur să… să merg înainte pe drumul cel drept fără să mai

păcătuiesc, rosti el cu voce joasă.

— Îmi accepţi hotărârea? Zise Stephen privind înspre Michael. Nu-ţi cer să te împrieteneşti cu Blackmer, ci doar să nu-l omori.

— Remarca lui Rosalind despre cum facem greşeli cu toţii mi-a amintit de toate greşelile enorme pe care le-am făcut, oftă Michael. Întrucât am beneficiat de iertarea prietenilor mei, nu mă pot plânge dacă tu alegi să-i arăţi îndurare, spuse el, punându-şi braţul în jurul mijlocului lui Catherine şi trăgând-o lângă el. Ceea ce contează cel mai mult este că tu te vei face bine, dar cred că vă voi lăsa pe tine şi pe soţia mea să o faceţi pe sfinţii, nu va fi niciodată stilul meu.

Stephen îi aruncă o privire lui Ian Kinlock, prea obosit pentru a mişca orice altceva în afara ochilor.

— Eşti singurul care nu face parte din familie. Eşti dispus să păstrezi tăcerea despre ce s-a întâmplat?

— Cred că da, spuse acesta, după care se strâmbă dispreţuitor către Blackmer. Nu puteai să fii avocat? Măcar aşa nu ne-ar mai fi şocat ticăloşia ta, dar mă aşteptam la mai mult din partea unui medic.

— Poţi să te consolezi cu faptul că nu mă voi putea ierta niciodată pentru că mi-am călcat jurământul, spuse Blackmer hotărât. Poate că pedeapsa pare uşoară, judecând după fapta mea,

dar te asigur că va fi o pedeapsă.

Kinlock examină chipul celuilalt bărbat şi dădu din cap cu o satisfacţie feroce.

— Dacă am încheiat de spus tot ce era esenţial, ar fi vremea ca toată lumea să se retragă, astfel încât Stephen să se poată odihni, zise Rosalind, aruncându-le o privire severă tuturor celor adunaţi în jurul patului.

— Toată lumea, mai puţin tu, murmură Stephen cu o voce abia auzită, acum, că trecuse criza.

— Multă odihnă, mult lapte şi nici un pic de arsenic, spuse Kinlock privindu-l pe Stephen. O să mai trec peste câteva zile, continuă, după care îşi luă trusa de instrumente şi părăsi camera.

— Voi porunci să ţi se pregătească o cameră, spuse Catherine fără entuziasm, privind către Blackmer.

— Sunteţi foarte drăguţă, Lady Michael, dar cred că ar fi mai bine dacă aş sta la un han, spuse el clătinând din cap.

Ea încuviinţă şi îl sărută pe Stephen pe obraz.

— Ian spunea că nu poate face minuni, dar a reuşit, şopti ea. Să-i mulţumim lui Dumnezeu.

Michael îşi aşează o mână pe umărul lui Stephen şi ceea ce simţea fu evident în această atingere scurtă şi mută. Apoi părăsi camera, braţ la braţ cu soţia lui, iar Blackmer îi urmă, părând distrus şi tragic de singur.

Reamintindu-i de înfăţişarea lui Michael atunci

cînd fratele lui mai mic era aproape să sufere un colaps, Stephen reuşi să găsească forţa de a face un ultim efort.

— Nu poţi schimba trecutul, Blackmer, dar poţi schimba viitorul. De vreme ce tatăl tău te-a dezamăgit, fă-ţi o familie a ta care să te mulţumească mai mult.

— Am vrut să fac asta, dar m-am simţit… nedemn. Am simţit că ar fi greşit din partea mea să o cer în căsătorie pe Jane atâta vreme cât ea este fiica şi sora unor oameni ai bisericii, în timp ce eu sînt un bastard pe care tatăl lui nu a dorit să-l recunoască, spuse doctorul, oprindu-se.

— Căsătoreşte-te cu ea, Blackmer. Deşi nu am întâlnit-o niciodată, Jane a ta trebuie că ţi-a acceptat statutul de fiu nelegitim, căci altfel n-ar mai fi stat cu tine, spuse Rosalind scurt. Stephen îţi dă o a doua şansă, foloseşte-o cu înţelepciune.

— Poate că… voi face asta, spuse doctorul, luminându-se întru câtva, după care plecă, închizând încet uşa în urma lui.

Epuizarea care îl pândise coborî asupra lui Stephen asemenea ceţii londoneze şi el se lăsă să cadă pe pat, în timp ce strânsoarea mâinii lui o făcu pe soţia lui să alunece lângă el.

— O, Rosalind murmură el, de-abia coerent.

Voia să-i spună cât de mult o iubea, dar îşi folosise orice urmă de putere deja.

— Rose…

Lacrimi începură să licărească în ochii ei în timp ce se întinse lângă el deasupra plăpumii şi îl trase în braţe, aducându-i capul pe sânii ei.

— Dormi, dragul meu, murmură ea, dormi şi fă-te bine.

Oftând mulţumit, el se lăsă în voia îmbrăţişării ei primitoare şi lăsă întunericul să-l cuprindă.

Rosalind se trezi cînd Stephen o sărută lângă ureche. Deschise ochii şi îi oferi un zâmbet luminos. Se făcuse dimineaţă şi camera era plină de lumină, iar ei stăteau tolăniţi faţă în faţă în pat, înlănţuiţi asemenea unei tulpini de iederă. De îndată ce îi văzu expresia, Rosalind ştiu că ideea că el scăpase de la moarte nu fusese un vis născut din disperarea ei. El avea să trăiască. *El avea să trăiască.*

— N-o să te întreb dacă ai dormit bine, spuse ea leneş, întrucât nu cred să te fi mişcat toată noaptea.

— Probabil că nu, zise el, pipăindu-i sânul cu interes. Că tot veni vorba, cum ai făcut de porţi această cămaşă de noapte încântătoare? Sau o purtai noaptea trecută cât s-a derulat toată melodrama, şi nu am observat eu?

— M-am trezit la miezul nopţii şi m-am schimbat, răspunse ea zâmbind, apoi m-am întors. Nu te-ai mişcat câtuşi de puţin.

— Ar fi putut să treacă un regiment întreg pe-aici şi tot n-aş fi observat. E cel mai bun somn de

care am avut parte în ultimele luni, spuse el, întinzându-şi degetele. Deja mă simt mai bine. Mâinile şi picioarele îmi sînt mai puţin amorţite, iar durerea de stomac este aproape suportabilă.

— Minunat! Exclamă ea bucuroasă, în timp ce se întindea. Aş face tumbe de fericire dacă nu ar fi mult mai plăcut să stau în pat. Cred că tu te simţi şi mai fericit.

— În mod ciudat, azi-noapte, cînd am aflat că nu aveam să mor, m-am simţit… amorţit. Cred că mă obişnuisem atât de mult cu ideea că voi muri, încât mi-a luat ceva timp să înţeleg ce însemna că-mi voi putea continua viaţa, spuse el cu un zâmbet strengăresc. Dar în dimineaţa asta, lucrurile stau cu totul altfel. Nu-mi mai este teamă de moarte, dar totuşi mă bucur nespus că nu mi-a venit încă rândul, spuse el, mângâind-o pe Rosalind de la umăr până la şold. Cu toate acestea, schimbarea de perspectivă înseamnă că trebuie să reevaluăm căsnicia noastră.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea, uitându-se fix la el şi simţind cum inima i se opreşte în piept.

— Dacă îţi aminteşti, atunci cînd te-am cerut de soţie am menţionat şi că, dacă nu ne-am potrivi, ai fi acoperită, întrucât nu te-aş mai deranja mai mult de câteva luni şi, după cum ai spus tu, ne-am bucurat doar de ce este mai bun. Acum, că te voi încurca pe termen nedefinit, o să avem parte de lucruri şi mai bune, spuse el odihnindu-şi mâna pe

coapsa ei, astfel încât ea simţi căldura palmei lui prin ţesătura subţire a cămăşii de noapte.

— Bestie ce eşti! Exclamă ea, simţind cum îi vine inima la loc. Ar trebui să te împing jos din pat. Credeam că vrei să spui că acum că ai tot timpul să priveşti în jur şi că ai dori să mă pui deoparte pentru a-ţi lua o soţie mai potrivită.

— Lăsând la o parte faptul că este aproape imposibil să pui deoparte o soţie, chiar dacă mi-aş dori asta – şi nu mi-o doresc –, ce fel de soţie crezi tu că ar fi mai potrivită pentru mine decât eşti tu?

Nu ar fi trebuit să vorbească, dar era nevoie ca acum să continue.

— Una care să semene mai mult cu Louisa, spuse ea stăpânindu-se. O soţie pe care să o iubeşti.

— Nu am iubit-o pe Louisa, şi nici ea nu m-a iubit pe mine, rosti el grav, după un moment de tăcere. De fapt, căsătoria ne-a făcut pe amândoi nefericiţi, deşi amândoi ne-am străduit să o facem să meargă.

— Eu… am interpretat greşit ce-ai spus sau ce n-ai spus despre prima ta căsătorie, spuse Rosalind uimită. Credeam că ai iubit-o atât de mult, încât nici o altă femeie nu ar putea fi acum mai mult de o parteneră de aşternut pentru tine.

— Crezi că te consider doar o femeie cu care împart patul? Îi datorez lui George Blackmer şi faptului că m-am aflat la un pas de moarte chiar

mai mult decât credeam, întrucât am fost obligat să învăţ câteva lecţii de viaţă, spuse el netezindu-i părul cu mâna fierbinte. Ca un Kenyon ce sînt, dragostea nu făcea parte din viziunea mea asupra lumii, până cînd nu am avut acel vis sau viziune despre paradis sau ce va fi fost. Atunci mi-am dat seama că dragostea este esenţa fiinţei.

Ochii i se întunecară de emoţie.

— Te-am dorit din clipa în care te-am văzut şi te-am plăcut din primul moment în care am stat de vorbă, continuă el. Am ştiut că vreau să te am lângă mine după ce am devenit intimi, dar doar cînd am fost aproape de moarte şi am depăşit orice fel de dorinţă mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine, adăugă el şi, acoperind cei câţiva centimetri care-i despărţeau, o sărută cu o tandreţe infinită. Iubesc trupul, mintea şi sufletul tău. Nu puteam rosti asta mai devreme, dar acum vreau să devină oficial. Te iubesc, Rosalind. Nu am spus asta nici unei femei înaintea ta.

— Niciodată? Întrebă ea cu ochii mari.

— În fine, i-am spus asta ieri Claudiei, zâmbi el, dar nu este chiar acelaşi lucru, fiind vorba despre sora mea.

Ea simţi cum o cuprinde un val de căldură, care pornea de la inimă şi se răspândea prin întreaga ei fiinţă, alungând umbrele reci pe care nici ea nu ştia că le adăposteşte.

— Şi eu te iubesc, şopti ea. La început n-am

îndrăznit să recunosc asta faţă de mine însămi, iar apoi nu am vorbit despre asta pentru că m-am gândit că nu ar fi fost corect să te mai împovărez cu şi mai multe lucruri. Cu toate acestea, adevărul a fost întotdeauna în inima mea. Te iubesc şi te voi iubi veşnic.

— Tu eşti sufletul şi dragostea mea, rosti el încet, sărutând-o din nou. A meritat să fiu la un pas de moarte ca să te găsesc, trandafirul meu perfect.

Chiar şi cînd se răsfăţa la adăpostul iubirii lui fierbinţi, simţi cum o mustră conştiinţa.

— De vreme ce a sosit momentul adevărului, am o mărturisire de făcut. Nu sînt perfectă, deşi Dumnezeu ştie că am încercat să fiu. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să fiu o fiică perfectă şi un regizor de scenă perfect. Mi-am dorit să fiu soţia perfectă, întotdeauna caldă, iubitoare şi rezonabilă. Cred că aş fi putut păstra această aparenţă dacă urma să fim căsătoriţi doar pentru câteva luni, dar nu pot face asta ani de zile, spuse ea privindu-l puţin neliniştită, simţindu-se ridicolă, dar având nevoie de această confirmare. Sînt irascibilă şi egoistă şi nu voi fi niciodată perfectă. M-am gândit să te avertizez înainte de a-ţi face prea mari speranţe.

Stephen râse şi o trase aproape de el, îmbrăţişând-o, astfel încât formele ei se lipiră de trupul lui. Ce păcat că nu era destul de refăcut

pentru a da glas pasiunilor răvăşitoare care îi umpleau mintea şi sufletul! Oare de cât timp mai era nevoie până va fi întremat destul, încât să facă dragoste cu ea?

N-avea să mai dureze mult, judecând după cum se simţea acum.

— Ar trebui să-mi nuanţez afirmaţia. Nu eşti perfectă. Sînt convins că dacă îmi ofer o săptămână sau două timp de gândire, voi reuşi să găsesc cel puţin cinci sau şase exemple de comportament imperfect de-al tău. Dar eşti femeia perfectă pentru mine, şopti el.

Epilog

Londra, 1819

În mod evident, ducele şi ducesa de Ashburton aveau cea mai bună lojă la teatrul Athenaeum. Rosalind fierbea de nerăbdare cînd ea şi Stephen ajunseră la piesa inaugurală a trupei de teatru Fitzgerald, *Poveste de iarnă*. Cinci luni de renovare transformaseră noua casă a companiei într-o adevărată bogăţie de culori, decoraţiuni din stuc şi candelabre strălucitoare.

Înainte de a-şi ocupa locul, se opri pentru o clipă lângă balustradă şi examină sala. Bărbaţi şi femei în rochii de seară sclipitoare intrau în loji şi se

agitau pe culoar, râzând şi vorbind pe fondul acordurilor puternice ale orchestrei. În loja de vizavi, o sumedenie de membri diferiţi ai familiilor Cassell şi Westley îşi ocupau locurile. Le făcu semn cu mâna rudelor ei, apoi ducelui şi ducesei de Candover, care veniseră să vadă trupa pe care o descoperiseră chiar ei.

Erau acolo şi alţi prieteni de-ai lor, căci societatea se dovedise foarte binevoitoare cu o actriţă care era contesă franceză prin naştere şi ducesă prin căsătorie. Îi numără printre ei pe Strathmore, Aberdare, St Aubyn şi fu conştientă de faptul că şi alte cupluri erau de faţă în loji pe care nu le putea vedea din poziţia ei.

— Teatrul este plin, Stephen. Având în vedere că toţi prietenii tăi sus-puşi şi-au rezervat loji, acesta a devenit unul dintre cele mai populare locuri din Londra în seara aceasta.

— De data asta nu va mai fi nevoie să intrăm la Covent Garden în timpul pauzei şi să aducem lumea înapoi, râse el, înconjurându-i talia cu braţul.

Ea se sprijini de el mulţumită şi ridică privirea pentru a-i vedea chipul. Era greu de crezut că fusese la un pas de moarte cu cinci luni înainte. Acum era puternic şi perfect refăcut, mai chipeş decât ar fi trebuit să fie şi extraordinar de viril – cel puţin, în intimitatea minţii ei, putea recunoaşte asta. Era şi inventiv, ceea ce era extrem de util

având în vedere faptul că ea luase proporţii în ultima vreme.

Dansul lui cu moartea lăsase şi alte urme, căci amândoi îşi dăduseră seama atunci că fiecare zi, oră şi minut trebuie preţuite. Discutaseră de mai multe ori despre asta, recunoscători şi hotărâţi să nu se considere unul pe celălalt ca un bun dat, şi să nu facă acelaşi lucru nici cu iubirea lor.

— Arăţi cu adevărat chipeş în seara aceasta, dragul meu, spuse ea, zâmbindu-i soţului ei.

— Şi tu eşti răpitor de frumoasă, spuse el, privind-o ca şi cum ar fi vrut să o sărute, dar se abţinu având în vedere că jumătate din lumea mondenă din Londra se uita la ei.

— M-am făcut la fel de mare ca o căruţă trasă de cai, replică ea râzând în timp ce se aşeza cu grijă pe locul ei.

— Aşa este, dar tot eşti frumoasă. Se aşeză la dreapta ei şi îşi puse cuminte mâna pe abdomenul ei umflat, fiind recompensat cu o lovitură. Este foarte activă în această seară. Trebuie să fie bucăţica de Fitzgerald din ea care reacţionează la spectacolul care stă să înceapă.

— *El* e cât se poate de aristocrat şi cere atenţia care i se cuvine, asemenea unui Kenyon sau a unui St Cyr, chicoti Rosalind.

Uşa lojii se deschise, iar contele şi contesa de Herrington îşi făcură apariţia. Claudia arăta mai tânără şi mai blândă decât cu cinci luni în urmă.

— Bună seara, Stephen, Rosalind, spuse Claudia, sărutându-şi uşor cumnata. Felicitări, teatrul familiei tale va fi un mare succes.

Oricât de uimitor ar părea, Rosalind şi Claudia deveniseră prietene. Desigur, Claudia avea încă momente cînd era caustică, dar surprinzător, devenise mai relaxată şi mai tolerantă. Era meritul lui Stephen, îi mărturisise Claudia cumnatei ei.

Taciturn ca întotdeauna, Andrew se înclină în faţa lui Rosalind şi îi strânse mâna lui Stephen, apoi o ajută pe Claudia să se aşeze pe un scaun, cu atâta tandreţe de parcă ar fi fost de porţelan. Soţia lui îi aruncă o privire arzătoare.

Rosalind îşi ascunse zâmbetul în spatele evantaiului. Căldura vizibilă dintre Claudia şi Andrew era un alt rezultat al modului în care Stephen îi schimbase viaţa surorii lui.

— Îmi place să văd un cuplu căsătorit de douăzeci de ani comportându-se de parcă ar fi proaspăt căsătoriţi. Oare va fi la fel şi pentru noi peste douăzeci de ani? Murmură Stephen la urechea lui Rosalind.

— Fără îndoială, spuse Rosalind şi, afişând o expresie cât se poate de serioasă, ascunse cu evantaiul faptul că îşi atingea soţul într-un mod cât se poate de nepotrivit.

— Ai planuri pentru mai târziu, ducesă? O întrebă Stephen ţinându-şi respiraţia, în timp ce ochii lui căpătau o nuanţă de verde.

— Am de gând să merg în culise şi să sărbătoresc triumful din această seară cu trupa de teatru Fitzgerald. Iar apoi, continuă ea privindu-l pieziş pe Stephen, vreau să merg acasă şi să-mi seduc soţul.

— Nu va trebui să munceşti prea mult pentru asta, zise el cu un zâmbet tainic.

Rosalind aruncă o privire spre scenă şi văzu că Maria, costumată ca Hermiona, trăgea cu ochiul din culise, arzând de nerăbdare. Văzând că Rosalind se uita în direcţia ei, îi făcu semn cu mâna, apoi dispăru.

Probabil că totul era un haos în culise, dar Rosalind avea perfectă încredere că, la ridicarea cortinei, trupa va fi pregătită să creeze o atmosferă magică. Mary Kent, sora lui Simon, preluase îndatoririle lui Rosalind şi se descurca extrem de bine atât ca actriţă, cât şi ca regizor de scenă. Urma să se căsătorească cu Jeremiah Jones în mai, cu o săptămână după nunta lui Simon cu Jessica.

— Îţi doreşti să fi fost în culise, aşteptând să ieşi pe scenă şi să creezi momente magice pentru toţi aceşti oameni? Întrebă Stephen.

— Deloc, spuse ea cu perfectă sinceritate. Cum aş putea fi mai fericită decât sînt acum?

Ultimii oaspeţi sosiră în loja Ashburton: lordul Michael Kenyon, soţia lui şi frumoasa fiică a lui Catherine, Amy, în vârstă de paisprezece ani, care

strălucea de emoţie că asista la un eveniment pentru adulţi.

Urmă o serie de saluturi. Deşi era puţin probabil ca Michael şi Claudia să devină vreodată apropiaţi, cel puţin se purtau politicos unul cu celălalt. Rosalind se ataşase mult de Michael, care semăna foarte bine cu Stephen în anumite privinţe, în altele fiind complet diferit.

Îşi întoarse din nou privirea către Stephen. El era esenţa familiei Kenyon, capul familiei atât în ceea ce priveşte drepturile legale, cât şi datorită autorităţii sale înnăscute. Graţie spiritului lui generos, devenise chiar prieten cu fratele său vitreg, care îşi spunea acum George Blackmer-Kenyon. Doctorul îi urmase sfatul lui Stephen şi o luase de soţie pe văduva cea bună. Rosalind îi observase cum se comportau cînd erau împreună şi ştia că această căsnicie va vindeca în timp rănile din sufletul lui Blackmer.

În hohote de râs şi foşnet de mătase, Catherine o sărută pe Rosalind pe obraz şi se instală pe scaunul din stânga ei. Şi ea era însărcinată şi urma să nască la câteva săptămâni distanţă de Rosalind. Era clar că ea şi soţul ei se bucuraseră de o regăsire cât se poate de mulţumitoare după revenirea lui la Londra.

Muzicienii din fosa orchestrei tăcură preţ de o clipă. Apoi atacară un marş triumfal foarte ritmat. Orice conversaţie încetă şi toţi ochii se îndreptară

spre scenă.

În ritmul bătăilor de tobă, cortina începu să se ridice, dând la iveală un splendid palat regal. Rosalind se lăsă pe spate în scaun şi îi strânse mâna lui Stephen. El îşi împleti degetele cu ale ei şi îi ridică mâna, sărutându-i încheietura.

— Să înceapă magia, murmură el.

— A şi început, dragul meu, a şi început, îi zâmbi ea.

Mulţumiri

Aş vrea să-i adresez mulţumiri speciale lui Michael Miller pentru minunatele sale dezvăluiri intuitive despre cum este să priveşti abisul şi el să privească în tine.22

Şi soţiei sale, Laurie Grant Miller, pentru cealaltă jumătate a povestirii.

22 Aluzie la aforismul 146 de Friedrich Nietzsche, din *Beyond Good and Evil (Dincolo de Bine şi de Rău – Prolog la o filosofie a viitorului)* (1886): „Cel care se luptă cu monştrii, să ia aminte, să nu devină el însuşi un monstru. Iar de priveşti îndelung abisul, află că şi abisul îţi scrutează străfundul sufletului”, traducere de Francisc Grünberg, Editura Teora, 1998). (n.tr.)